273

ஓம்

ஞானசாகரம்

(அறிவுக்கடல்)

JNANASAGARAM

இது
முப்பத்து நான்கு ஆண்டுகளாக நடைபெறுந்
தனிச் செந்தமிழ் வெளியீடு

A BI-MONTHLY

திருவள்ளுவர் ஆண்டு ௧௯௬௮, சித்திரை, வைகாசி.

திருமலர், ௧௮.] [இதழ், ௪, ௫.

பொருளடக்கம்

சோமசுந்தர நாயகர் வரலாறு (படத்துடன்)
(Life-Sketch of Somasundara Nayagar)
சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி
(Sivajnanabodham Critique)
இளைஞர்க்கான இன்றமிழ்
(Tamil Reader for the Young)
நாகநாட்டரசி குமுதவல்லி
(Kumudavalli, a high class Tamil Novel)

OFFICE OF THE REG... OF BOOKS
13 SEP 1937
MADRAS

ஆசிரியர்:
மறைமலையடிகள் என்னும்
ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள்,
SWAMI VEDACHALAM,
பொதுநிலைக்கழக குரு,
பல்லாவரம்
PALLAVARAM

பொதுநிலைக்கழக நிலையத்தின்கண் உள்ள
திருமுருகன் அச்சுக்கூடத்திற்
T. M. PRESS
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

31st August, 1937.

ஒரு திருமலர்க் கையொப்பம்] [நான்கு ரூபா நாலணா

All Rights Reserved.

ஓம்

ஞானசாகரக் கையொப்பநேயர்க்கு

அன்பர்காள்,

நமது ஞானசாகர, ௧௮-ஆந் திருமலரின் ௫, ௬-இதழ்கள் இப்போது நுங்கள் கையேற்றப்படுகின்றன. சென்ற நாற்பதாண்டுகளாக இடைவிடாது தமிழ்த் தொண்டு சிவத்தொண்டுகள் செய்துவருதலில் எமக்கு எத்தனை தொல்லைகளும் எத்தனை இடர்ப்பாடுகளும் உண்டென்பதை ஞானசாகரப் பழைய கையொப்ப நேயர்கள் நன்கறிவார்கள்; அதனால், ஞானசாகரம் முதலான நம்முடைய வெளியீடுகள் சிறிது காலந்தாழ்த்து வெளிவரினும், அவற்றை அவர்கள் மனம் உவந்து பெற்று வருகிறார்கள்.

ஆனாற், புதியராய்ச் சேர்ந்த கையொப்பநேயர்களோ நமக்குள்ள தொல்லைகளைப் பெரும்பாலும் அறியாராகையால், ஞானசாகரங் காலந்தாழ்த்து வருவதைப் பற்றி வருந்துவதோடு, என் இன்ன இதழ் இன்னும் வரவில்லை? என்று எழுதி எழுதிக் கேட்கின்றார்கள். அவர்கட்கெல்லாம் விடையெழுதிக் கொண்டிருப்பதென்றால், ஞானசாகரத்திற்குக் கட்டுரையெழுதி அவைகளை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துவதற்கு மேலுங் காலந்தாழ்க்கும். ஆகவே ஒழிவிருந்தாலன்றி அவர்கட்குக் கடிதம் எழுதுவதில்லை; அதுபற்றிப் புதிய கையொப்ப நேயர்கள் மனம் வருந்தலாகாது. எவ்வளவு காலந் தாழ்த்தாலும், ஞானசாகர இதழ்கள் கட்டாயங் கையொப்பநேயர்கைக்கு வந்துசேரும் என்பதை அவர்கள் உறுதியாய் நம்பல்வேண்டும்.

இன்னுங், கையொப்ப நேயரிற் சிலர், ஞானசாகரங் காலந் தாழ்த்து வருதலால், அதுவேண்டாம்; அதில்வருங் கட்டுரைகள் நூல்களாய் முடிந்தபின் அவைதம்மை வாங்கிக் கொள்வோம் என்று சொல்லி விடுகின்றார்கள். ஞானசாகரந் தொடர்பாக நடந்தாலன்றி நம்முடைய நூல்கள் வெளிவருதற்கு வழியில்லை. அதனாலேயே, எத்தனையோ அல்லல்களுக்கு இடையிலே அதனைச் சென்ற முப்பத்துநான்கு ஆண்டுகளாக விடாது நடத்தி வருகின்றேம். ஞானசாகரத்தில் வருங் கையொப்பத் தொகை அதன் செலவிற் பாதிக்குக் கூடப் பற்றுவதில்லை. என்றாலும், அது நடந்தாற்றான் பல புதிய உரைநடை நூல்கள் நன்காராய்ந்தெழுதி வெளியிடுதற்குக் கட்டாயமான ஒரு தூண்டுதல் உண்டாகின்றது. ஞானசாகரம் நடவாதிருந்தால், இதுகாறும் யாம் நாற்பது நூல்கள் வரையில் எழுதி வெளியிட்டிருத்தல் இயலாது. ஆதலால், ஞானசாகரக் கையொப்ப நேயர்களாலேயே இத்தனை தனித்தமிழ் நூல்கள் வெளிவருதற்கு இடமுண்டாயிற்றென்றறிதல் வேண்டும்.

தமது வாழ்க்கைச் செலவுக்கும் மணச்சடங்கு பிணச்சடங்குகட்கும் வேறு வீணான வழிகட்கும் ஆயிரம் ஆயிரமாகப் பொருட்செலவு செய்துவரினும், அவையெல்லாம் நம்மவர்க்குச் செலவாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், நமது ஞானசாகரத்திற்கு இரண்டாண்டுகட்கு ஒருகால் நாலேகால் ரூபா கொடுப்பதுதான் அவரிற் சிலர்க்குப் பெருஞ் செலவாகத் தோன்றுகின்றது! இங்ஙனமே, எம்முடைய நூல்களை ஆண்டுக்கணக்காக ஆராய்ந்தெழுதி வெளியிடுதற்கு எவ்வளவோ உழைப்பும் எவ்வளவோ பணச்செலவும் ஆகிவருதலைச் சிறிதாயினும் ஆராய்ந்து பாராதார், "இந்நூல்களுக்கு விலை மிகுதியாக வைத்திருக்கிறார்கள்" என்று சொல்லி அழுகிறார்கள்! இங்ஙனஞ் சொல்லியழுபவர்களே, ஆயிரம் ஆயிரமாகச் சிறிதும் பயன்படாத வழிகளில் முன்பின் பாராமற் செலவிட்டுக் கடன்காரராகி மாய்கின்றார்கள்! உயர்ந்த தமது தாய்மொழிக் கல்விக்கு ஒரு சிறு தினையளவு செலவு செய்தலையும் மலையளவாகக் கருதி, மற்றைத் தீய பயனில் வழிகளில் மலையளவாகச்செய்யுஞ் செலவைத் தினையளவாகத் தானும் நினையாத வீணர் இருக்கும்வரையில் இத் தமிழ்நாடு முன்னேற்றம் அடையும் என்று கனவிலும் நினைக்கக்கூடவில்லை. கோடி கோடியாகக் கல்விக்கு ஓயாப் பெருஞ்செலவு செய்து, கற்றார் தொகையையுங் கலைநூல்களையும் நூறாயிரக் கணக்காக ஆண்டுதோறும் பெருகச் செய்துவரும் ஆங்கில நன்மக்களே இந்நிலவுலக முழுதுஞ் செங்கோல் ஓச்சி இனிது வாழ்தற்குரியர். தாய்மொழி நன்கு கல்லா மற்றை மக்கட் பதர்கள் நன்கு வாழ்தல் கனவினும் இல்லை. அது நிற்க.

ஓம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர நாயகரவர்கள்

வரலாறு

"தெண்ணீர்வயற்றொண்டை, நன்னாடு சான்றோருடைத்து"

—ஔவையார்.

இச்செந்தமிழ்த் தென்னாடு முழுதுங் கல்வியறிவருளொழுக்கங்களிற் சிறந்த சான்றோர்களைத் தொன்றுதொட்டு உடையதாயினும், இத் தமிழ்நாட்டின் வடபகுதியாகிய தொண்டை நாடே சான்றோரை உடைத்தென்ற மேலைத்திருப்பாட்டில் ஏதோ ஒருண்மை இருக்க வேண்டு மென்பது நமக்குத் தோன்றுகின்றது. உலகமெங்கணு முள்ள சான்றோர்களெல்லாம் புகழ்ந்தேத்துந் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் பிறந்தருளிய இடமாகிய திருமயிலை இத் தொண்டைநாட்டின் கண்ணதா யிருத்தலையும், மாணிக்கவாசகப் பெருமான் எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளை ஒளிவடிவிற் கண்டு தொழுத திருக்கோயிலாகிய திருக்கழுக்குன்றம் இத்தொண்டை நாட்டின் கண்ணதாகவே விளங்குதலையுந், திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் என்பைப் பெண்ணாக்கிய தெய்வ அருட்பெரும் புதுமை நிகழ்ந்த திருமயிலாப்பூரும் இந்நாட்டின் கண்ணதாயே திகழ் தலையுஞ், சுந்திரமூர்த்திநாயனார் சங்கிலியாரை மணந்து வைகிய திருவொற்றியூரும் இதன் கண்ணதாகவே பொலிதலையும், அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் வரலாறுகளையும் உண்மைவழாது துலங்க விரித்துத் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடிய சேக்கிழார் அடிகள் பிறந்தருளிய குன்றத்தூரும் இந்நாட்டின் கண்ணதாகவே வைகுதலையும் உற்று நோக்குங்கால் இத்தொண்டை நாட்டின்கண் இறைவனது அருள்விளக்கமும், அதனைப் பெற்ற பெரியார் தோன்றுதற்கேற்றதோர் இசைவும் உள்வர்தல் குறிப்பால் உணரப்படும். இன்னும், ஆங்கில அரசுக்கு இத்தென்றமிழ் நாட்டுத் தலைநகராய் வயங்குஞ் சென்னபட்டினம் இத்தொண்டைநாட்டின் கண்ணே துலங்குதலும் இதன் பெருமையைப் புலப்படுத்துதற்குப் பின்னுமொரு குறியாம்.

இங்ஙனங் கல்வி அறிவு அருளொழுக்கங்களால் ஆன்ற பெரியார் தோன்றுதற்கும், அவர் இறைவ னருள்விளக்கத்தை நேரே காட்டு

தற்கும் ஏற்ற தகுதி வாய்ந்ததாகிய தொண்டை நாட்டினுக்கு இஞ்ஞான்று தலைநகராய் வயங்காநின்ற சென்னபட்டினத்தின் மேற்கெல்லையின்கண் உளதாகிய சூளை என்னும் ஊரிற் சோமசுந்தர நாயகர் அவர்கள் பராபவ ஆண்டு, ஆவணித்திங்கள் உ-ஆம் நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமையிற் (கி. பி. 1846, ஆகஸ்டு 16உ) பிறந்தனர். இவர்தந் தந்தையார் பெயர் இராமலிங்க நாயகர் என்பது; இவர்தம் அன்னையார் பெயர் அம்மணி அம்மையாரென்பது. இவர்தாம் மூத்த பிள்ளை. இவர்க்குப் பின் திருவேங்கடசாமி நாயகர், நாதமுனி நாயகர், வரதராச நாயகர் என ஆண்பாலார் மூவருந், தாயாரம்மை எனப் பெண்பாலார் ஒருவரும் பிறந்தனர்.

இவர் பிறந்த குலம் நாய்கர் குலம் எனப்படும். 'நாய்கர்' என்னுஞ் சொல் வாணிக வாழ்க்கை மேற்கொண்டொழுகின மக்கட்குழுவினர்க்குப் பண்டுதொட்டு வழங்கியதொரு பெயராதல்,

"இப்பர் பரதர் வைசியர் கவிப்பர்
எட்டியர் இளங்கோக்கள் ஏர்த்தொழிலர் பசுக்காவலர்
ஒப்பில் நாய்கர் வினைஞர் வணிகர் என்று
அத்தகுசிலேட்டிகள் செட்டிகள் பெயரே"

என்னுந் திவாகர சூத்திரத்தால் நன்கு விளங்கும். திவாகரத்திற்குப் பின்னெழுந்ததும், இற்றைக்குச் சிறிதேறக்குறைய 800-ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதுமாகிய பிங்கலந்தைநிகண்டு நாய்கர் என்பதனைத் 'தனவைசியர்' பெயராக வைத்துரைக்கின்றது; அது,

"நாய்கர் எட்டியர் வணிகர் பரதர்
தாமும் பிறவுந் தனவைசியர்க்கே"

எனக்கூறும் அதன் சூத்திரத்தாற் பெறப்படும். எனவே, பண்டைநாளில் வாணிகவாழ்க்கை மேற்கொண்டு வாழ்ந்த தமிழ்ப்பழங்குழுவினரே 'நாய்கர்' என வழங்கப்பட்டமை துணியப்படும். இன்னுங் கொங்குவேளிர் இயற்றிய பெருங்கதையில் (உ, கூ, சரு),

'நாவாய் கவிழ்த்த நாய்கன் போல"

எனப்போந்த உவமைப் பொருளை உற்று நோக்குங்கால், நாய்கர் எனப் பெயரிய இக்கூட்டத்தார் அந்நாளிற் கடன்மேற் கப்பலேறிச்சென்று வாணிகம் நடாத்தி வந்தமை அறியப்படும். இந்நாய்கர் கூட்டத்தாரில் ஒருபிரிவினர் வேங்கடமலைக்கு வடக்கே சென்று குடியேறி, நாய்கர் என்னுஞ் சொல்லை நாய்க்கர், நாயக்கர், நாயுடு எனத்திரித்துத் தமக்குரிய குடிப்பெயராக வழங்கிவருகின்றனர்; இங்ஙனம் வடக்கே

சென்று வைகித் தமிழைப் பலவகையால் திரிபுபடுத்திப் பேசிய தமிழ் மக்களே பின்னர் "வடுகர்' எனவும், அவர் மாற்றி வழங்கிய மொழியே 'வடுக' 'தெலுங்கு' எனவும் பெயர்பெற்றமை ஆராய்ச்சியாற் புலனாகின்றது. நாய்கர் என்னும் பழைய குடிப்பெயரையே இஞ்ஞான்று 'நாயகர்' என மாற்றி எழுதி வருகின்றனர். என்றாலும் உலக வழக்கில் 'நாய்க்கர்' என அவரெல்லாரும் வழங்கிவருதலை உற்றுநோக்குங்கால், அச்சொற் பழைய 'நாய்கர்' என்னுஞ் சொல்லின் ஒருசிறு மாறுதலாகவே காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறு வாணிக வாழ்க்கையிற் சிறந்திருந்தமைபற்றி இவர் 'நாய்கர்' என வழங்கப்பட்ட வழக்கை ஆராயுங்கால், இச்சொற் சிறப்புப் பொருளுணர்த்தும் நகர இடைச்சொல்லினின்று உண்டானமை புலனாகின்றது. ஆண்மக்களிற் சிறந்தானை 'நம்பி' எனவும், பெண்மக்களிற் சிறந்தாளை 'நங்கை' எனவும் வழங்குதலும், 'நப்பின்னை' 'நக்கீரன்' என்னுஞ் சொற்களிலும் முதல் நின்ற நகரம் 'சிறந்தபின்னை' 'சிறந்த சொல்லன்' எனப் பொருட்டருதலும் போல், நாய்கர் என்னுஞ் சொல்லிலும், நாயன், நாயனார், நாய்ச்சி, நாய்ச்சியார் முதலான சொற்களிலும் நகரம் முதல் நின்று சிறப்புப் பொருள் தலைமைப் பொருள்களைத் தராநிற்கின்றது. எனவே, நாய்கர் எனப்பெயரிய பண்டைத் தமிழ் வகுப்பினர் அஞ்ஞான்று சிறந்த ஒரு குலத்தவராகப் பாராட்டப்பட்டு வந்தமை நன்கு புலனாகாநிற்கும்.

அத்துணைச் சிறந்த நாய்கர் குலமானது இந்நாளிற் 'பள்ளிகுலம்' எனக் கல்வியறிவாராய்ச்சி யில்லாக் கசடர்களால் இழித்துப் பேசப்படுகின்றது. 'பள்ளி' என்னுஞ் சொற்பொருள் வழக்கினை ஆராய்ந்து காண்பார்க்கு, அஃதுயர்ந்த பொருளைத் தந்து, அப்பெயர்க்குரிய நாய்கர் குலத்தின் மேன்மையினையே நன்கு விளக்காநிற்கும். 'பள்ளி' என்னுஞ் சொல் முதலிற் பள்ளமான அல்லது சிறிது குழிந்ததோர் இடத்தை உணர்த்தியதாகும். மான், மரை, வரையாடு, காட்டா முதலான விலங்குகள் தாங் கன்று ஈனுங்காற் சிறிது பள்ளமான இடங்களை நாடிச்சென்று, அவற்றின்கட் கன்று ஈன்று, அக்கன்றைப் பாதுகாத்து வெளிக்கொணருங்காறுந் தாம் அவற்றின் கண்ணே தங் கன்றுடன் துயின்று கிடப்பது வழக்கம். ஆகவே, முதலிற் சிறிது குழிந்த இடத்தை உணர்த்திய 'பள்ளி' என்னுஞ் சொற், பிறகு விலங்கு துயிலிடத்தை உணர்த்துவதாயிற்று; அதன்பின், அது மக்கள் துயிலிடத்தையும், அதன்பின் அது அரசன் துயிலும் அரண்

மனையையும், அதன்பின் அஃது இறைவன் துயிலுந் திருக்கோயிலையும், அதன் பின் அது சிறார் கல்வியயிலும் பள்ளிக்கூடத்தையும் படிப்படியே பொருள்வளம்பெற் றுணர்த்தலாயிற்று.

இனி, இறைவனுக்கு விடியற்காலையிற் புதிதுமலர்ந்த பூக்களால் தொடுத்து அணியப்படும் மலர்மாலை 'திருப்பள்ளித்தாமம்' எனத் தொன்று தொட்டு வழங்கப்பட்டு வருகின்றது; இது, திருத்தொண்டர் புராணம், எறிபத்தநாயனர் புராணத்திற் போந்த

"வைகறை யுணர்ந்து போந்து புனன்மூழ்கி வாயுங் கட்டி
மொய்மலர் நெருங்கு வாச நந்தன வனத்து முன்னிக்
கையினிற் றெரிந்து நல்ல கமழ்முகை யலரும் வேலைத்
தெய்வநாயகர்க்குச் சாத்துந் திருப்பள்ளித்தாமங் கொய்து"

என்னுந் திருப்பாட்டினுல் அறியப்படும். விடியற்காலத்தே திருக்கோயிலிற் பள்ளியறையில் அமர்ந்த இறைவற்கும் இறைவிக்கும் அணியப்படுவது பற்றி இம்மலர் மாலை 'திருப்பள்ளித்தாமம்' எனப் பெயர் பெறலாயிற்றுப் போலும்! இங்ஙனம் விடியற்காலத்தே சாத்தும் மாலையினைத் தொடுக்குஞ் சிறந்த தெய்வப்பணி, நாய்கர் குலத்தவரில் ஒரு சாராராற் செய்யப்பட்டு வந்தமையின், அவர் 'பள்ளிப் பண்டாரம்' எனப் பெயர் பெற்றனர். இஞ்ஞான்றும் பூமாலை தொடுக்குந் திருப்பணியைச் செய்யாநின்ற நாய்கர் குலத்தவர் 'பள்ளிப் பண்டாரம்' என வழங்கப்படுவதும் யாங் கூறும் இவ்வுண்மையினை நிறுவுதற்கு ஒரு வலிய சான்றுமென்க. இவ்வாறு நாய்கர் குலத்தவரில் ஒருவகுப்பார்க்கு வந்த 'பள்ளிப்பண்டாரம்' என்னும் பெயரில் இறுதிக்கண் நின்ற பண்டாரம் என்னுஞ் சொல் விடப்பட்டு, அதன் முதனின்ற 'பள்ளி' என்னுஞ் சொல் மட்டும் அக்குலத்தவரெல்லார்க்கும் பொதுப்பெயராக இந்நாளில் வழங்கி வருகின்றது.

இங்ஙனமாகப், பள்ளி' என்னுஞ் சொல்லின் வரலாற்றை நன்காய்ந்து பார்க்கும்வழி, அஃதிறைவற்குப் பூமாலை தொடுக்குந் தெய்வத் திருப்பணியைச் செய்வார் மேலதாய். உயர்ந்ததொரு பெயராய் நிலவுகின்றதேயன்றி, அஃதெவ்வாற்றானும் இழிவுபொருடருவதாய்க் காணப்படவில்லை. அங்ஙனமாகவும், இழிந்த ஒரு வகுப்பினர்க்குரிய பெயராக மற்றை வகுப்பினர் சிலர் அதனைப் பழித்துபேசுவது, அவரது கல்வி யறி வாராய்ச்சி யில்லா மடமையினையே காட்டுகின்றது.

அற்றேல், உயர்ந்த பொருளை யுடைய பள்ளி என்னுஞ் சொல் இழிந்த பொருட்டாயதற்குத்தான் ஒரு காரணம் வேண்டுமன்றோ வெனின்; அதுவுஞ் சிறிது காட்டுதும். நாய்கர் குலத்தவரிற் பெரும் பாலார் வாணிகவாழ்க்கையிற் சிறந்த செல்வர்களாயிருந்ததுமல்லாமல் அவரிற் சிறுபாலார் சிற்றரசர்களாகவும் இருந்தனர். இச்சிற்றரசர்கள் தமக்கு மேற் பெரிய வேந்தர்களாயிருந்த சேர சோழ பாண்டியர்கட்கு அடங்காமல், அவர்கட்கு இடையிடையே இடர்விளைத்து வந்தமை யால்; அவர்கள் இவர்களைக் 'குறும்பர்கள்' என்னும் இழிவு பெயர் வைத்து வழங்கலாயினர்; அதனாற் 'பள்ளியர்' என்னுஞ் சொற் குறும் பர்கள் என்னும் இழிவு பொருளிலும் வழங்கப்படலாயிற்றென் றுணர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும்.

இனி, நாயகரவர்கள் பிறந்தகுடி வைணவ மதத்தைத் தழுவிய தொன்றென்றும், அதனால் அவர்கள் பெயர் 'அரங்கசாமி நாயகர்' என முதலில் வழங்கியதென்றும் அறிந்தார் சொல்கின்றனர். இஃதுண் மையே யென்றாலும், இவர்களின் தந்தையார் வைணவமதத்திற் குரியவரல்லரென்பது, அவர் 'இராமலிங்க நாயகர்' எனப்பெயர் பூண்டிருந்தமையாற் றெளியப்படும். தந்தையார் சைவசமயத்தவரா யிருக்க; அவர்ஈன்ற புதல்வர் புதல்வியர்க்கு மட்டும் வைணவர்க்குரிய பெயர் யாங்ஙனம் வந்தனவென்று ஆராயுங்கால், நாயகரவர்களின் அன்னையார் வைணவ குடும்பத்திற்குரியவராயிருக்க வேண்டுமென் பது உய்த்துணரப்படும். சைவசமயத்தவர் தமது சமயப் பெயர்களையே யன்றி, ஏனைச் சமயப் பெயர்களையும் பூண்டு கொள்வர்; ஆனால், ஏனை மதத்தவரோ தம்மதப் பெயர்களையன்றி ஏனை மதப்பெயர்களைப் பூண்டு கொள்ளச் சிறிதும் ஒருப்படார். 'இராமசாமி,' 'கிருஷ்ணசாமி,' 'நாராயணசாமி,' 'பக்கிரிசாமி' முதலான புறச்சமயப் பெயர்களைச் சைவசமயத்தவர் புனைந்து கொண்டுலவுதலை இன்றைக்குங் காணலாம்; ஆனாற், 'சிவன்,' 'சங்கரன்,' 'முருகன்,' 'விநாயகன்,' 'ஈசுவரன்' முதலான சைவசமயப் பெயர்களை வைணவராதல் ஏனைமதத்தவராதல் புனைந்துலவுதலை யாண்டுங் காணல் இயலாது. ஆகவே நாயகரவர் களின் தந்தையார் சைவசமயத்தவராயிருந்தாலும், அவர் தாம் வைணவ குடும்பத்தினின்றும் மணந்த மனைவியார் வைணவப்பற்று மிகுதியும் உடையவராயிருந்தமை கண்டு, அம்மனைவியார் விருப்பப்படியே தம் மக்கட்கு வைணவப் பெயர்களையே புனைந்துவிட லாயினரென்பது உய்த்துணரப்படும்.

யாம் எமது இளமைப் பருவத்தே நாயகரவர்களை அடுத்த காலையில், அவர்களது இல்லத்தில் நாயகரவர்களின் தந்தையார் இராமலிங்க நாயகரைப் பார்த்து அவரோடு உரையாடியிருக்கின்றேம். அவர் சிறிதேறக்குறையப் நாயகரவர்களின் உருவத்தையே ஒத்திருந்தனர்; அவர் அப்போது எண்பதாண்டு கடந்தவராயிருக்கலாம்; ஆயினும், அவரது யாக்கை திண்ணிதாயிருந்தது; அவரது அறிவு துலக்கமுடையதாய்த் தோன்றியது; அவர் எம்முடன் அன்பாக உரையாடிக் கொண்டு வருகையில் "நாலடியார்" இலிருந்து ஒரு செய்யுளை எமக்கு எடுத்துக் கூறினர்; அச்செய்யுள் இன்னதென்று இப்போதெமக்கு நினைப்பில் இல்லை; நாலடியாரிற் பயிற்சியுடைய ஒருவர் தமிழறிவு வாய்த்தவராகத்தான் இருக்கவேண்டும். யாம் அப்போதவருடன் உரையாடிக் கொண்டு வந்ததில், அவர் அறிவிற் சிறந்தவரென்றும், அவருடைய உடல்நல மனநலங்களையே அவர்தம் முதற் புதல்வராகிய நாயகரவர்கள் அடையப் பெற்றனரென்றும் உணர்ந்து மகிழ்ந்தேம். அவர் இசைபாடுவதிலும் இசைக்கருவி இயக்குவதிலுந் தேர்ந்தவரென்றும், அவரைச் சேர்ந்தாற் சிலர் சொல்லக் கேட்டேம். நாயகரவர்கள் குயிலென மிழற்றுந் தமது இசையினினிமையினைத் தந் தந்தையார்பானின்றே பெற்றனர். மேலும், அவர் முரணுன முரட்டுக் குணமுடையவரென்பதும், நாயகரவர்கள் எமக்குக் கூறிய சில சிறு குறிப்புகளாலும், பிறர் கூறிய சொற்களாலும் உணர்ந்தேம். நாயகரவர்களுந் தந் தந்தையார்க்குரிய முரட்டுக் குணமுஞ் சிறு சினமும் உடையவர்களே; ஆயினும் இவ்விரண்டும் இவர்கள்பாற் றக்ககாரணம் இன்றித் தோன்றா. இவையிரண்டும் இப்பெரியாரிடத்தில் நிலை பெற்று நின்றமையினாலேதான், தமிழ் மொழியின் ஏற்றமுஞ் சைவ சமயத்தின் நுண்ணிய உண்மைகளும் இவர்கள் பானின்றுந் தோன்றிப் பெருகி, இத்தென்றமிழ் நாட்டினையும் இதன் வழியே இந்நிலவுலகம் முழுதினையும் புனிதமாக்குகின்றன; "அனல் கொளுந்தும் வெங்காரம் வெய்தெனினும் நோய் தீர்க்கும்" என்னும் ஆன்றோர் மெய்யுரையை நோக்குங்கால், அறிவிற் பெரியார்பாற் றீயனபோற் காணப்படுவனவும் உலகினுக்கு நன்மையையே பயக்குமென்பது தெளியப்படுமன்றோ?

இனி, நாயகரவர்களின் பிறப்பு வளர்ப்பு கல்விப்பயிற்சி முதலியவைகளைப் பற்றி விரிவாகத் தெரிந்து எழுதுதற்கு வேண்டுங் கருவிகள் இல்லை. அவைகளைத் தெரிந்தவர்கள் தக்க சான்றுகளுடன்

எழுதி அவைகளை எமக்கு உதவுவார்களாயின், நாயகரவர்களின் வரலாற்றை இன்னும் விரிவாக வரைந்து, அதற்குதவி செய்தவர்களின் பெயர்களுடன் அதனை ஒரு தனி நூலாக வெளியிடுவேம். நாயகரவர்கள், சென்னையிலுள்ள அரசினர் கல்லூரியில் ஆங்கிலமுந் தெலுங்கும் பத்தாம் வகுப்பு வரையிற் பயின்று வந்தனரென்றும், அந்நாளிற் சூளைப்பட்டாளத்தில் நாய்கர் குலத்திற் பிறந்து சங்கராசாரியாரிடம் துறவாடையும் மாயாவாத வுணர்ச்சியும் பெற்றுக் கல்வி கேள்விகளில் வல்லராய் வயங்கிய அச்சுதானந்த சுவாமிகளால் இவர்கள் வடமொழியுந் தமிழும் உடன் சுற்பிக்கப்பட்டு வளர்ந்தனரென்றுந் திருவாளர் நின்றஉற தங்கவேலு முதலியாரவர்கள் 'சைவம்' என்னுந் தமிழ்வெளியீட்டில் தாம் வரைந்து வெளியிட்ட நாயகரவர்களின் சுருக்க வரலாற்றிற் கூறியிருக்கின்றனர். யாம் எழுதும் இச் சுருக்கவரலாற்றுக் காலக்குறிப்புகள், முதலியாரவர்கள் காட்டிய காலக் குறிப்புகளை மெய்யெனக் கொண்டே வரையப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளிற் பிழைகள் இருப்பின், தக்க சான்றுகள் கிடைக்குங்கால் அவை திருத்தப்படும்.

இனி, நாயகரவர்கள் மேற்காட்டியபடி தங்குலத்திற் பிறந்து தமக்குக் குருவாய் வாய்த்த அச்சுதானந்த சுவாமிகளால் வடமொழி தென்மொழியும் மாயாவாத வுணர்ச்சியும் அறிவுறுக்கப்பட்டு வந்ததுமல்லாமல், அரசினர் கல்லூரியிலும் ஆங்கிலமுந் தெலுங்கும் ஒருங்கு கற்பிக்கப்பட்டு நான்குமொழிகளில் அறிவு பெறலானார்கள். நாயகரவர்களின் வடமொழிப்பயிற்சி, அம்மொழிவல்ல பார்ப்பன ஆசிரியரின் பயிற்சியை ஒப்பதன்று; இவர்களின் பயிற்சி ஒரு வகையில் அவர்களின் வடமொழிப் புலமைக்குத் தாழ்ந்ததென்றும், மற்றொருவகையில் அதற்கு அஃது எத்தனையோ மடங்கு உயர்ந்ததென்றும் அறிஞர்கள் நன்குணர்வர். வடமொழிவல்ல பார்ப்பனப் புலவர்கள், அம்மொழியிலுள்ள இலக்கண இலக்கிய நூல்களையும், வேதங்கள் உபநிடதங்கள் சாங்கியம் முதலான தத்துவ நூல்கள் புராணங்கள் முதலியவைகளையும் நன்கு நெட்டுருச் செய்து எழுத்தெண்ணிப் பாடம் ஒப்புவிக்க வல்லவர்கள்; ஆனாலும், அவ்வந்நூல்களின் மெய்ப்பொருள்களையும், அவை ஒன்றினொன்று மாறுபாடுறும்வழி அவற்றுட் பொருந்துவதிது பொருந்தாததிது வென்று சிக்கறுத்துணர்த்தும் முறைகளையும் அவர்களிற் பெரும்பாலார் உணராதவர்கள்; அவர்கள் அவ்வடநூல்களை ஓதுவதெல்லாம் வெற்றுரவாரத்தின் பொருட்டுந், தம்மை ஏனை

மக்களினும் மிகுதியாக உயர்த்துக் கொள்ளுதற் பொருட்டுமேயாம். மற்று, நாயகரவர்களோ வடமொழி நூல்களை நெட்டுருச் செய்து முழுப்பாடம் ஒப்புவிக்கமாட்டார்களாயினும், நால்வேதங்கள் நூற்றெட்டுபநிடதங்கள் காவியங்கள் புராணங்கள் முதலியவற்றின் உண்மைப் பொருள்களை உள்ளவாறு ஆராய்ந்து தெளிந்தவர்கள். அவைதம்முட் பொருண்முரண் நேர்ந்தக்கால், அவற்றுட் பொருந்துவதும் பொருந்தாததும் பிரிந்தினிது விளங்கக் காட்டி அவ்வந்நூற் கருத்தும் மெய்ப்பொருளுந் தெளித்துக் காட்டுந் திறத்தில் தமக்கு நிகரில்லாதவர்கள். இவர்கள் தோன்றி அவ்வட நூல்களின் கருத்துண்மைகளைக் காட்டாதிருந்தால், தமிழ் மக்களேயன்றி வடநூல் வல்லாருங் கூட அவற்றை யறியாதே போயிருப்பர். வடநூற் புலமை மலிந்த பார்ப்பனர் சிலர், சில புராண உபநிடத ஆகமப் பொருள்பற்றி நாயகரவர்களோடு உரையாடி, முடிவில் நாயகரவர்கள் கூறியகருத்தே மெய்யென உடன்பட்டு வியந்ததை யாம் நேரே கண்டிருக்கின்றேம். இன்னும், நாயகரவர்களை முன்பின் அறியாத வேதியர் சிலர், நாயகரவர்களைத் தற்செயலாய் எதிர்ப்பட்டு, அவர்களோடு வேதோபநிடதப் பொருள்களைப் பற்றி உரையாட நேர்ந்தபோது, நாயகரவர்கள் மேற்கோளாக அவ்வடநூற் செய்யுட்களைச் சொல்லுமுன்ற பிழைபடாது மழையெனப் பொழிந்து அவற்றின் பொருண்மலைவு தீர்த்து உண்மையை யெடுத்து விளம்ப, அவ்வவற்றைக் கேட்ட அவ்வேதியர்கள் அவர்களைத் தம்மினத்திற் சேர்ந்த ஒரு பேராசிரியரெனவே கருதி வணங்கிச் சென்ற நிகழ்ச்சிகளும் பல.

ஒருகால் நாயகரவர்கள் ஓர் ஊர்க்குத் தனியே செல்ல நேர்ந்து, அவ்வூரிற் றமக்குத் தெரிந்தார் எவரும் இல்லாமையால், ஒரு பார்ப்பன உணவு விடுதியிற்சென்று அங்குணவு கொள்ளும் பொருட்டுச் சிறிதுநேரம் அமர்ந்திருந்தார்கள். அந்நேரத்தில் அங்கேவந்து சேர்ந்த பார்ப்பன அறிஞர் சிலர், நாயகரவர்களின் தேசுற்றப் பொலிவைக் கண்டு, அவர்களோடு பேசுதற்கு விழைவுகொண்டு, அவர்களை அணுகிப் பேசாநிற்க, அவர்கள் அவ்வறிஞர்க்குத் தெரியாத பல வேத நுண்பொருள்களை யெடுத்துரைப்ப, அவற்றைக்கேட்டு அவர்கள்பால் அன்பு மீதூரப்பெற்ற அப்பார்ப்பன அறிஞர்களும் அவ்விடுதிக்குரியவரும் நாயகரவர்களை வணங்கி, அவர்களைத் தம்மவராகவே நினைந்து, நறுமணங் கமழச் சமைந்த அறுசுவை யுணவூட்டி, அதற்காக அவர்கள்பால் காசு ஏதும் பெறாமலே வழிவிடுத்தனர்.

இனி, நாயகரவர்களின் தமிழ்மொழிப்பயிற்சியைக் குறித்துச் சில சொல்லல்வேண்டும். இவர்கள் இளைஞராயிருந்த காலத்தில், அச்சிடப்பட்டு வழங்கிய நன்னூல், யாப்பருங்கலக்காரிகை முதலான தமிழிலக்கண நூல்களையும், பெரியபுராணம், கந்தபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம், கம்பராமாயணம், வில்லிபுத்தூரர் பாரதம் முதலான இலக்கிய நூல்களையுந், திருக்குறள், நாலடியார் முதலான அறநூல்களையுந், தேவாரம் திருவாசகம் முதலான பதினொரு திருமுறைகளையுஞ், சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தியார் முதலான பதினன்கு சித்தாந்த நூல்களையும், ஒழிவிலொடுக்கம், வள்ளலார் சாத்திரம், திருப்போரூர் சந்நிதிமுறை முதலான பிறநூல்களையும் நன்கு பயின்றிருந்தார்கள். மேலும், தமதிளமைக்காலத்தில் தங்குருவான அச்சுதானந்தரால் மாயாவாத வேதாந்தங் கற்பிக்கப்பட்டஞான்று, கைவல்யம், ஞானவாசிட்டம், பிரபோதசந்திரோதயம், பிரபுலிங்கலீலை முதலான பல மாயாவாத நூல்களையுங் கற்றிருந்தார்கள். இவையேயன்றி, வைணவமதத்திற்குரிய நாலாயிரப் பிரபந்தமும் அவற்றின் உரைகளும் ஆராய்ந்தறிந்திருந்தார்கள்.

மற்று, இவர்களது இளமைக்காலத்தில், தனித்தமிழ்ப் பேரிலக்கணமான தொல்காப்பியமும், தனிச் செந்தமிழ்ப் பேரிலக்கிய நூல்களான பத்துப்பாட்டு, புறநானூறு, கலித்தொகை முதலானவைகளும் அச்சிற் பதிக்கப்பட்டு வெளி வந்தில. இவர்கட்கு நகூ-ஆம் ஆண்டு நடைபெறும் போதுதான் அதாவது கி. பி. 1885-ஆம் ஆண்டிற்றான் தமிழ்த் திருவாளர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்களால் முதன்முதல் தொல்காப்பியப்பொருளதிகாரம் அரிது முயன்று அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டது. கி. பி. 1887-ஆம் ஆண்டில்திருவாளர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் தனிச்செந்தமிழ்ப் பேரிலக்கிய நூலான கலித்தொகையையும், திருவாளர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் ஐம்பெருந் தமிழ்க்காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய சீவகசிந்தாமணியையும் வெளிப்படுத்தியஞான்று நாயகரவர்கட்கு அகவை சக; 1889-ஆம் ஆண்டில் ஐயரவர்கள் பத்துப்பாட்டு என்னுந் தன்னிகரில்லாத் தனிச்செந்தமிழ்ப் பெருநூலை வெளிப்படுத்தியபோது, நாயகரவர்கட்கு அகவை சந; 1892-இல் அவர்கள் தமிழ் முதற் பெருங்காப்பியமான சிலப்பதிகாரத்தை வெளிவிட்டபோது, நாயகரவர்கட்கு அகவை சசு; 1893-இல் அவர்கள் புறநானூறு என்னும் அரும்பெருந் தமிழ்ப் பழநாகரிகமாட்சி தெரிக்கும் விழுமிய நூலை

வெளிப்படுத்தியபோது நாயகரவர்கட்கு அகவை சஎ; இங்ஙனமாக இவ்வரும்பெருந் தமிழ் நூல்களெல்லாம் நாயகரவர்கட்கு முப்பத்தெட்டாண்டு அகவை சென்றபின்னர் வெளிப்பட்டமையால், இவர்கள் தமது இளமைக்காலத்திலேயே இவைகளைப் பயின்று தனிச் செந்தமிழ் வளனும் விழுப்பமும் உணர்ந்தின்புறுதற்கு இடமில்லாமலே போயிற்று.

அஃதொக்குமாயினும், அவர்கள் தமக்கு நாற்பதாண்டு நிறைந்த நாள்தொட்டேனும் வெளிப்போந்த அந்நூல்களைப் பயிலாமை என்னையெனின்; அதன் உண்மையைச் சிறிது விளக்குவாம். நாயகரவர்கள் முதன்முதல் இயற்றி வெளியிட்டநூல் வேதபாஹ்யசமாஜ கண்டநம் என்று கருதப்படுகின்றது; அது வெளிவந்தகாலம் கி. பி. 1868-ஆம் ஆண்டென்றுங் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அங்ஙனமானல், அப்போது நாயகரவர்கட்கு ஆண்டு இருபத்திரண்டு தான் ஆகல்வேண்டும். இந்நூல், வேதசமாஜம், பிரம்மசமாஜம் எனப் பெயர்பூண்ட புதுக்கூட்டத்தார் உருவவழிபாடு கூடாதென்று வரைந்து வெளிவிட்ட ஒரு சிறுநூலை மறுத்து, உருவவழிபாட்டின் உண்மையினையும், அது மக்கள் எல்லார்க்கும் இன்றியமையாததாதலையும் விளக்குவான்வேண்டி இயற்றப்பட்டதாகும். ஆகவே, நாயகரவர்கள் 22-ஆண்டுள்ள இளைஞராய் இருக்கையிலேயே சமயவழக்குகளிற் புகுந்து பூசலிடுங் கடமையை மேற்கொண்டார்களென்பது தெள்ளிதிற் புலனும். சமயப்போர் புரிதலிற் றலையிட்டார்க்கு, வடமொழி தென்மொழிகளிற் கடல்போல் விரிந்து கிடக்கும் நூல்களை அல்லும் பகலும் இடைவிடாதாராயவேண்டியிருத்தலின், அவர் இலக்கண இலக்கிய நூல்களை மிகுதியாய் ஆராய்தல் இயலாது. நாயகரவர்கள் பிரம்மசமாஜத்தாரை மறுக்கத் தொடங்கிய காலந்தொட்டுச், சமயஆராய்ச்சிலேயே தமது கருத்து முழுதும் ஈடுபட்டு நின்றூர்களென்பது, இவர்கள் சிவாதிக்யரத்நாவளி எனப்பெயரிய சிறந்தநூலின் முதற்பாகத்தை இயற்றி, அதனைச் 'சுந்தரசிவாசாரியார்' என்னும் பெரியவரொருவர் பெயராற் றமது 27-ஆம் அகவையில் வெளியிட்டமையால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. இந்நூல் கி. பி. 1873-ஆம் ஆண்டு வெளிப்போந்தது; அதன்பின் எட்டாண்டுகள் கழித்து, அதாவது கி. பி. 1881-இல் சிவாதிக்யரத்நாவளியின் இரண்டாம் பாகம் அவர்களால் இயற்றப்பட்டு வெளிவந்தது. இந்நூல்களில் உண்மைவழாது நடுநின்றூராய்ந்து விளக்கியிருக்குஞ் சமய

நுண்பொருள்களையும், அவற்றிற்காக மேற்கோளாய் எடுத்துக்காட்டியிருக்கும் வடமொழி தென்மொழி நூல்களையும் உற்று நோக்குவார்க்கு, நாயகரவர்கள் தமது கட்டிளமைப் பருவம்முதல் எத்தனை சமயநூல்களை எவ்வளவு கருத்தாய்க் கற்றுத் தெளிந்திருக்கவேண்டுமென்பது தெற்றென விளங்காநிற்கும். இவ்வாறு தொடர்பாக இவர்கள் பரந்தாழ்ந்த சமயநூலாராய்ச்சிலேயே முனைந்து நின்றமையால், தமது முப்பத்தொன்பதாம் ஆண்டிலிருந்து வெளிப்போந்த தொல்காப்பியம், கலித்தொகை, புறநானூறு முதலான பண்டைத் தனிச்செந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைப் பயிறலிற் கருத்தூன்ற மாட்டாதவரானார்கள். இவ்வரும்பெருங் கருவி நூல்களெல்லாம் ஒருவர் தமக்கு இருபதாண்டு நிரம்புமுன்னரே பயின்று தெளியற்பாலனவாம்; இருபதாண்டிற்குப்பின் அறிவுநூல்களே ஆராய்ந்தறியற்பாலன. நாயகரவர்கள் தமக்கு இருபதாண்டு நிரம்புமுன்னே கிடைத்த நன்னூல் முதலான பிற்காலச் சிற்றிலக்கணங்களையுந், திருக்குறள், நாலடியார், பெரியபுராணம் முதலான இலக்கியங்களையும் நன்கோதி யுணர்ந்தமையால் இருபதாண்டுக்குமேல் அறிவுநூற் பயிற்சியிலேயே தமது கருத்தைத் தோய்விப்பாராயினர். அறிவுநூற் பயிற்சியிற் கருத்து ஈர்ப்புண்டபின், அதனை மறித்துங் கருவி நூற் பயிற்சியிற் செலுத்துதல் இயலாது. தேமாங்கனியின் சுவைகண்டவர்க்கு, அதனிற் குறைந்த சுவையுடைய கனிகளில் விருப்பஞ் செல்லாமை இயற்கையன்றே. ஆகவே, நாயகரவர்கள் பண்டைத்தனிச் செந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைப் பயிலாத காரணம் இதுவாதல் கண்டுகொள்க.

இவ்வாறு நாயகரவர்கள் பண்டைத் தனிச்செந்தமிழ் நூல்களைத் தமதிளமைப்பருவத்திலேயே பயின்று புலமை நிரப்புதற்கு இடம் வாயாமையால், தமிழுக்குந் தமிழ்நாட்டார்க்கும் நேர்ந்த இழப்புச் சிறிதன்று. நாயகரவர்களின் அரிய பெரிய ஆராய்ச்சியுரைகள் தனிச் செந்தமிழ் உரைநடையில் எழுதப்பட்டிருக்குமாயின், அவை தமிழுக்குப் பெரியதோர் அறிவுக்களஞ்சியமாய் இருந்திருக்கும். ஆனால் அவை வடசொற் கலப்பு மிகுதியும் உடைய உரைநடையில் அமைந்ததே தமிழ் மொழிக்கு ஒரு பேர் இழப்பாயிற்று.

நாயகரவர்களைப் போல் வடநூல்களைப் பரந்தாழ்ந்து ஆராய்ந்து, அவற்றின் உண்மை நுண்பொருள்கள் சைவசமயம் ஒன்றிலே மட்டுந்தான் பொதிந்துளவெனவும், ஏனை வைணவம் மாயாவாதம்

பௌத்தம் சமணம் முதலான மதங்களெல்லாம் வடநூல் தமிழ் நூல் உண்மைக்கு முற்றும்மாறாய்ப் பிற்பிற்காலங்களிற் றோன்றி மக்கள் மெய்யறிவு பெறவொட்டாது அவரைப் பொய்ந்நெறியிற் புகுத்தி மாறாப் பிறவிக்கடலிலே வீழ்த்துவவாயினவெனவும் நன்கு விளக்கி, நமதருமைத் தமிழ்மொழியிற் பலநூல்கள் இயற்றியும் பல்லாயிரஞ் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தியும் பேருதவிபுரிந்த பெரியார் இத்தமிழ் நாட்டில் இவர்க்கு முன் எவருமே இல்லை; இவர்க்குப் பின்னும் இதுகாறும் எவருந் தோன்றவேயில்லை. யாங்கூறும் இவ்வுண்மை, நாயகரவர்கள் இயற்றிய நூல்களை நன்கு கற்றார்க்கும், அவர்கள் நிகழ்த்திய விரிவுரைகளைக் கேட்டார்க்கும் விளங்காமற் போகாது. நாயகரவர்களின் விரிவுரையாலும் நூல்களாலுஞ் சமய உண்மைகளை உள்ளவாறறிந்து எல்லாம்வல்ல இறைவன் திருவடிக்கண் மெய்யன்புடையராய் ஒழுகுவார் இத்தென்னடெங்கணும இன்னும் உளர்; அயல்மதங்களி லிருந்தோர் பலர் இவர்களின் மெய்யுரை கேட்டுத் தமது மதத்தைக் கைவிட்டுச் சைவசமயம் புகுந்தனர். இவர்கட்கு மாயாவாத வேதாந்த குருவாயிருந்த 'அச்சுதானந்த சுவாமி' என்பவரே, தம்மாணவரான நாயகரவர்கள் ஆராய்ந்து நிகழ்த்திய மெய்யுரையால் மெய்யறிவு விளங்கி மாயாவாதத்தைவிட்டுச் சைவ சித்தாந்தம் புகுந்து, தமது பெயரையும் ஏகாம்பரசிவயோகிகள் என்று மாற்றிக்கொண்டனரென்றால், இவர்களுடைய மெய்யறிவின் மாட்சியையும் அதனை விளக்குஞ் சொற் பேராற்றலையும் வேறெங்ஙனம் புகலவல்லேம்! இவர்களாற் சைவசித்தாந்த உண்மையும் மற்றைமதப் பொய்ம்மையும் பிரித்துணர்ந்து தெளிந்து சைவ சித்தாந்தத்திற்கு உண்மைத்தொண் டாற்றிய பார்ப்பனரும் பலருளர்; அவருள் வெங்கடரமணதாசர், தருசாமிசர்மா, குளித்தலை அரங்கசாமிஐயர் என்னும் வேதாகம சைவசித்தாந்தப் பெரியார் பெயர்களை அறியாத சைவர்கள் இத்தென்னாட்டகத்திரார். இவ்வந்தணர் மூவரிற் குளித்தலை அரங்கசாமி ஐயரவர்கள் இஞ்ஞான்றுஞ் சைவத்தொண் டாற்றி வருகின்றனர். வெங்கடரமணதாசரும், அரங்கசாமி ஐயரவர்களுஞ் சைவசித்தாந்தம் புகுதற்குமுன் வைணவ மதத்தில் இருந்தோராவர்.

இளமைக்காலத்தில், அதாவது பதினேழாண்டுவரையில் மாயாவாத நூற்பயிற்சியிலே உழன்று, சைவசித்தாந்த வுண்மை சிறிதும் அறியாதிருந்த எளியேமும், நாயகரவர்கள் 'நாகை நீலலோசனி'

'திருச்செங்கோட்டு விவேகதிவாகரன்' என்னுங் கிழமைத்தாள்களில் அஞ்ஞான்று எழுதி வெளியிடுவித்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளைக் கற்றும், அவர்கள் அஞ்ஞான்று நாகபட்டினத்தில் அடுத்தடுத்துப் போந்து தேன்மாரியெனப் பொழிந்த விரிவுரைகளைக்கேட்டும் மாயாவாதம் முதலான மதப்பொய்ம்மையுஞ் சைவசித்தாந்த மெய்ம்மையும் பகுத்துணர்ந்து தெளிந்து, சைவசித்தாந்தம் புகுந்து, எல்லாம்வல்ல தனிப் பெருந்தெய்வமான சிவபிரான்றிருவடிக்குத் தொண்டு செய்யும் பேறு பெற்றேம்.

இன்னுந், தங்கணவனை யிழந்து கைம்பெண்ணாய்ப்போன ஒரு பார்ப்பன அம்மையார் தமக்கு ஒரேமகனாயுள்ள ஓர் இளைஞனை ஆங்கிலங் கற்பித்தற் பொருட்டு ஒரு கிறிஸ்துவர் கல்லூரியில் விடுப்ப, அவ்விளைஞனும் அதில் நன்கு கற்றுத்தேறி, ஆங்கிலமொழிப்புலமையொடு நுண்ணறிவும் பெற்று விளங்கினான். அவன் கற்ற அக் கல்லூரிக் கிறித்துவப்பாதிரிமார் அவனுக்குக் கிறித்துசமய உண்மைகளை நன்கெடுத்துப் புகட்டியதோடு, அவனைத் தமது மதத்திற் புகுமாறும் அழைத்தனர். அவ்விளைஞனுங் கிறித்துமதக் கொள்கைகள் தன் கருத்துக்கு மிகவும் இசைந்தனவாயிருத்தல் கண்டு, கிறித்துமதம் புகுதற்கு முனைந்துவிட்டான். இதனைத் தெரிந்த அவன்றன் அன்னையாரான அப்பார்ப்பனமாது, தமதுமரபில் வேதவியாகரணங்கள் பல்லாண்டு கற்றுப் புகழ் ஓங்கி விளங்கிய சமஸ்கிருத பண்டிதர்கள்பால் அவனை விடுத்து, அவர்களால் அவனைத் திருத்துதற்கு முயன்றார். ஆனால் அவ்விளைஞன், அப்பண்டிதர்கள் எடுத்துக்காட்டிய மாயாவாத வைணவக் கொள்கைகளை யெல்லாம் மறுத்துக், கிறித்துமதக்கொள்கைகளே பொருத்தமுள்ளனவென்று நிறுவினான். இங்ஙனமாகச் சமஸ்கிருதபண்டிதர் எவராலும் இந்துமதமே உண்மையானதென்று அவற்குக் காட்டப்படாது போகவே, அவ்விளைஞன் கிறித்துமதம் புகுவது உறுதிப்படலாயிற்று. அவன்றன் அன்னையாரோ தன் ஒரேமகனை உயிரோடு இழந்துவிட நேர்வதை நினைந்து நினைந்து அழுதகண்ணுஞ் சிந்தியமூக்கும் உடையராய் ஆற்றொணாத் துயரம் அடைந்தனர். இது நிகழ்ந்தது திருச்சிராப்பள்ளியிலென்பது கேள்வி. அப்போது அவ்வூரில் நிறுவப்பட்ட சைவசித்தாந்த சபையினர் நாயகரவர்களை விரிவுரை செய்தற்கு அழைத்தனர். நாயகரவர்களும் அதற்கிசைந்து அங்கேசென்று

சைவசிந்தாந்த விரிவுரைகள் செய்யலானார்கள். அந்நோத்தில் அப் பார்ப்பனமாது படும் ஆருத்துயர் கண்ட சைவர்சிலர், "அம்மே, இப் போது இவ்வூரில் வந்து விரிவுரை ஆற்றுஞ் சோமசுந்தர நாயக ரவர்களின் சைவசித்தாந்தப் பொருள்விளக்கத்தைக் கேட்டால், நும் மகன் கிறித்துமகன் புகான்; ஆகையால், அவனை அவ்விரிவுரை கேட்க அழைத்துச்செல்க!" எனக்கூறினர். அதுகேட்ட அவ் வம்மையார், "வழுக்கிவிழுவானுக்கு ஒருகொழுகொம்பு கிடைத்தாற்" போல மிகமகிழ்ந்து, நாயகரவர்கள் நிகழ்த்திய விரிவுரைகளுக்குத் தம்மகனைக் கெஞ்சி அழைத்துச்சென்றார். அவ்விளைஞன் நாயக ரவர்களின் ஒரு விரிவுரையைக் கேட்டதும், அதன்கண் உள்ளம் ஈர்க்கப்பட்டுப் பின்னும் அவர்களின் விரிவுரைகளைக் கேட்கலானான். அவைதம்மைக் கேட்கக் கேட்கச் சைவசித்தாந்தக் கொள்கையே மக்களைக் கடைத்தேற்றுதற்கேற்ற உண்மை உடையதாதல் நன் குணர்ந்து, பின்னர் நாயகரவர்கள்பால் நேரேயுஞ்சென்று தனக் குள்ள ஐயமெல்லாம் எடுத்தியம்ப, அவர்கள் அவைகளையெல்லாம் முற்றும் நீக்க, அவன் அளவுகடந்த களிப்புடையனாய், உடனே அவர்களின் திருவடிகளில் வீழ்ந்துவணங்கி, அவர்கள் அளித்த திருநீற்றை அணிந்து தூயசைவனானான். இதனைக்கண்ட அவ் விளைஞனின் அன்னையார் சொல்லுக்கு அடங்கா மகிழ்ச்சி மீதூர்ந்து "எங்கள் பார்ப்பனச்சாதியிற் பல்லாண்டு சமஸ்கிருதம் படித்த சாஸ் திரிகளெல்லாம் என்மகனைத் திருத்தமாட்டாமற் போனார்கள். கடைசியாக நாயகரவர்களன்றோ என்மகன் கிறிஸ்துமதம் போகாமல் நமது சைவமதத்திலே நிலைப்பட்டான்!" என்று தம்மவரிடத்தெல் லாஞ் சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்வதானார். அங்ஙனம் நாயகரவர்களாற் திருத்தப்பட்ட இளைஞர் இன்னாரென்பது எமக்குத் திட்டமாய்த் தெரியாது. ஆனாலும், அவ்விளைஞர்தாங் 'குருசாமிசர்மா' வாயிருக்க லாமென்று கருதுகின்றேம்.

இன்னும், நாகைவெளிப்பாளையஞ் சைவசித்தாந்தசபைத் தலைவ ரும்,மாப்பெரும் புராணநூற் பாவலரான மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர் கள் முதலான அறிஞர்களாற் பாராட்டப்பட்டவரும், எமதிளந்தைப் பருவத்தில் எமக்குச் சைவநூல் உண்மைகள் பலவற்றை அறிவுறுத் தியவருமான சோ. வீரப்பசெட்டியார் என்னும் பெரியார் சைவ வொழுக்கத்திற் றலைநின்றவரேனும், மாயாவாத வேதாந்த நூற்

பயிற்சியிற்றான் மிகச்சிறந்தவரா யிருந்தார். இவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு அப்பக்கத்தில் அக்காலத்தில் வேதாந்த நூலுணர்ச்சி பெற்றார் பலர். அஞ்ஞான்று சைவசித்தாந்தம் உணர்ந்தாரும், அதனைப் பிறர்க்கு உணர்த்துவாரும் மிக அரியர். யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுக நாவலரவர்கள் சைவசித்தாந்தம் நன்குணர்ந்த பெரியாரே யாயினும், அவர் பெரும்பாலும் "புராணப் பிரசங்கம்" புரிவதிலேயே முனைந்து நின்றார். சைவ வைணவ மாயாவாதக் கொள்கைகளின் வேறுபாடுகளை விளங்கக் காட்டி, அவற்றுட் பொருந்துவதிது பொருந்தாததிது வென்று பலரறிய மலைவறுத்துச் சொல்லிச் சைவ சித்தாந்தத்தைப் பரவச் செய்தவ ரல்லர். இறைவன்மேற் குழைந்துருகி இனிய எளிய செந்தமிழ்ப்பாக்கள் பாடிய இராமலிங்க வள்ளலாருஞ் "சீவ காருணியப் பிரசங்கங்" கேட்பார் நெஞ்சங் கரையச் செய்து, அதனையே எங்கும் பரவச் செய்தாரன்றித், தாம் மிகநுட்பமாய் அரிதினுணர்ந்த சைவசித்தாந்தப் பொருள்களை யெல்லாம் எல்லார்க்கும் விரித்தெடுத்துச் சொல்லி விளங்கவைத்தவரல்லர். அதனால், அந்நாளிற் சைவ வொழுக்கத்திற் சிறந்துநின்று சிவவழிபாடு செய்தாருங்கூடச் சைவ புராணகதைகள் அறிந்தவரேயல்லாற் சைவ சித்தாந்தஞ் சிறிதும் அறிந்தவரல்லர்; அவரெல்லாம் விழுமிய ஞான நூலென்று பிழைபடக்கருதிப் பயின்றவைகளெல்லாம் மாயாவாத வேதாந்த நூல்களேயல்லாற் சித்தாந்தநூல்கள் அல்ல. அத்தகைய தான அக்கால நிலைமைக்கு ஏற்பவே, வீரப்ப செட்டியாரவர்களுஞ் சிவபுராணங்கள் நன்கோதிச், சிவவழிபாட்டில் உறைத்து நின்றவர்களேயாயினும், மிகவுயர்ந்த ஞான நூல்களெனக் கருதி அவர்கள் பயின்றனவெல்லாம் மாயாவாத வேதாந்த நூல்களேயாகும். இப் பெரியார் பிறகு தமது முதுமைக் காலத்தில், நாயகரவர்கள் நாகபட்டினத்திற் பலகாற் போந்து பலநாள் நிகழ்த்திய அருமருந்தன்ன விரிவுரைகளை ஊன்றிக் கேட்ட பின்னரே, தாம் உயர்ந்த ஞானமெனக் கருதிக் கைக்கொண்ட மாயாவாத வேதாந்தத்தின் சிறுமையுஞ், சைவசித்தாந்தத்தின் பெருமையும் பிரித்துணர்ந்து தெளிந்து, மிக உறைப்புள்ள சைவ சித்தாந்தச் செல்வராயினர்கள். யாம் நாயகரவர்களின் விரிவுரைகளைக் கேட்கவும், அவர்களியற்றிய நூல்களைப் பயிலவுந் தெரியாச் சிறுபருவத்தே, மாயாவாத நூல்களைப் பயின்றுகொண்டிருந்தபோது, அந்நூற் பொருள்களை நன்கெடுத்து விளக்கவல்லார் வீரப்பசெட்டியாரவர்களேயென அன்பர் சிலர் சொல்லக் கேட்டுச், செட்டியாரவர்

கள் பால் அந்நூற்பொருள் கேட்க அடுத்தக்கால், அவர்கள் "அவை மாயாதப் பொய்ப்பொருள் நிறைந்தவை; அவைதம்மை நீ பாடங் கேட்டல் ஆகாது" எனக்கூறி, அவற்றை எமக்குப் பாடஞ்சொல்ல மறுத்துச், சைவபுராணங்களையே யாம் பயிலுமாறு செய்துவந்தார்கள். இவ்வாறாக, மாயாவாதத்தில் அழுத்தமாய் நின்ற சைவப் பெரியாராகிய வீரப்ப செட்டியாரவர்களே, தாம் நீண்டகாலமாகக் கைக்கொண்டிருந்த மாயாவாத வேதாந்தத்தின் பொய்ம்மையுணர்ந்து, சைவசித்தாந்த மெய்ம்மைதேறிச் சைவசித்தாந்த ஆசிரியரானதும், நாயகரவர்களின் விரிவுரைகளைக் கேட்டு, அவர்களியற்றிய நூல்களையும் பயின்ற பயிற்சியினாலேயாம் என்பது. இன்னும், தமிழ் நாட்டறிஞரில் நாயகரவர்களாற் சைவசித்தாந்தம் புகுந்தார் பலருளர்; அவரையெல்லாம் ஈண்டெடுத்துக் காட்டலுறின் இச்சுருக்க வரலாறு மிக விரியும். நாயகரவர்களின் பெருக்க வரலாறு எழுதல் நேருமாயின் அதன்கண் அவரையெல்லாம் எடுத்துக் காட்டுங் கருத்துடையேம். அதுநிற்க.

இங்ஙனமாக வடநூல் தமிழ்நூல்களில் அரிதின் உணர்தற் பாலனவாய்க்கிடந்த சமய நுண்பொருள்களை யெல்லாம் எண்ணிறந்த சொற்பொழிவுகளானும், பற்பல நூல்களானும் வெளிப்படுத்தி, இத் தென்னாட்டின்கண் ஓர் ஒப்பற்ற அறிவுச் சுடரென உலவித், தமிழ் மக்கள் உள்ளத்துப் பரவிய அறியாமைஇருளைப் போக்கி, அவர்க்கு அறிவொளிகாட்டிய சித்தாந்த ஆசிரியரான சோமசுந்தர நாயகரவர்கள் தாம் அரிது முயன்றெழுதிய பலநூல்களையுந் தனிச்செந்தமிழ் உரைநடையில் எழுதி யிருந்தனர்களாயின், அவை தமிழுக்குந் தமிழ் மக்கட்கும் விலையிடுதற்கரிய முழுமணிகள் நிறைந்த கருவூலமாய்ச் சிறந்து திகழாநிற்கும். ஆனல், அப்பேறு எம்மனோர்க்கு வாய்த்திலது. விரும்பினல் நாயகரவர்கள் தனித்தமிழ் உரைநடையில் எதனையும் எழுதவல்லவர்களென்பது, அவர்கள் இயற்றிய பலதமிழ்ச் செய்யுட்களானும், ஆசார்யப்பிரபாவம் என்னுந் தமதரிய நூலின் பலஇடங்களில் அவர்கள் செந்தமிழ்ச் சுவைபெருக வெழுதிய உரைப்பகுதிகளானும் நன்கறியப்படும். இதற்குச் சான்றாக, இவர்கள் 'ஆசார்யப்பிரபாவ' நூலின் இறுதியில் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான்மேற் பாடியிருக்குஞ் செய்யுட்களில் ஒன்றை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுதும்:

வள்ளைக் குறங்கு வளநாடா வள்ளுவனுர்
வெள்ளைக் குறட்பாவிரி''

என்று பண்டை நல்லிசைப்புலவரான கபிலர் பாடிய பாயிரவுரை, திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறளைவிட, மெய்கண்டதேவர் இயற்றிய சிவஞானபோதத்திற்கே சாலப் பொருந்துவதா மென்க.

மெய்கண்ட தேவர் வரலாறு

சிவஞானபோதம் என்னுஞ் சைவசித்தாந்த முதல் நூலுக்கு ஆசிரியரான மெய்கண்டதேவர் பிறந்தருளிய இடந் திருவெண்ணெய்நல்லூ ரென்பது, இவர்தம் முதன் மாணவரான அருணந்திதேவர்,

''உயர்சிவஞானபோதம் உரைத்தோன்,
பெண்ணைப் புனல்சூழ் வெண்ணெய்ச் சுவேதவனன்,
பொய்கண்டகன்ற மெய்கண்டதேவன்''

எனச் 'சிவஞானபோதச் சிறப்புப் பாயிரத்'தின்கட் குறித்த வாற்ருனுந், தமது சிவஞானசித்திப் பரபக்கப்பாயிரத்தில்,

''விண்டமலர்ப்பொழில் புடைசூழ் வெண்ணெய் மேவு
மெய்கண்டதேவன் மிகுசைவநாதன்'' எனவுஞ், சிவ

ஞானசித்திச் சுபக்கப்பாயிரத்தில்,

''என்னையிப் பவத்திற் சேராவகையெடுத் தென்
சித்தத்தே, தன்னைவைத்தருளினுலே தாளிணை
தலைமேற் சூட்டும், மின்னமர் பொழில்சூழ்
வெண்ணெய் மேவிவாழ் மெய்கண்டான் நூல்,
சென்னியிற் கொண்டு சைவத் திறத்தினைத்
தெரிக்க லுற்ருும்'' எனவும் ஓதியவாற்ருனுந், தாம்

அருளிச்செய்த மற்ருெரு சித்தாந்தநூலாகிய 'இருபா இருபஃது' என்பதன் இரண்டாஞ் செய்யுளில்,

''கண்ணகன் ஞாலத்துக் கதிரவன்ருனென
வெண்ணெய்த் தோன்றிய மெய்கண்டதேவ!''

என விளங்கவெடுத்துக் கூறுதலானும் நன்கு பெறப்படும்.

இனி, மெய்கண்டதேவர்க்கு அவர்தந் தாய்தந்தையரால் இடப்பட்டபெயர் **சுவேதவனப்பெருமான்** என்பதேயாம். இஃது அவர்மாணாக்கர் அருணந்திதேவர் 'சிவஞானபோதப் பாயிரத்'தில் "வெண்ணெய்ச் சுவேதவனன்" என்று ஓதுதலோடு, 'இருபா இருபஃது,' கக-ஆஞ் செய்யுளில்,

"திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சுவேதவனத்தான்
உருவென்ன வந்தெடுத்தான் உற்று" என்று அருளிச் செய்திருந்தலானும் நன்கறியப்படும். இவர்க்குச் 'சுவேதவனப்பெருமான்' எனப் பெயர்போந்த காரணம் பின்வருமாறு கூறுப:

விருத்தாசலம் என்னுந் திருமுதுகுன்றத்திற்குத் தென்மேற்கே பதினொருகல் தொலைவில் 'திருப் பெண்ணாகடம்' என்னும் ஓர் ஊர் உளது. இதற்குப் பழைய நாளில் 'திருக்கடந்தை' என்னும் பெயரும், இதன்கண் உள்ள சிவபிரான் திருக்கோயிலுக்குத் 'திருத்தூங்கானைமாடம்' என்னும் பெயரும் வழங்கினமை, திருஞான சம்பந்தப் பெருமானுந் திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் இங்குள்ள சிவபிரான் மேற் பாடியிருக்குந் தேவாரத் திருப்பதிகங்களால் இனிதறியப்படும்.

இவ்வூரில் வேளாளர்மரபிற் பிறந்த 'அச்சுதகளப்பாளர்' என்னுஞ் சிவனடியார் ஒருவர் இருந்தனர். இவர், திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்ப பிள்ளையின் உடன் பிறந்தாளை மணம் புரிந்து இல்லறவொழுக்கத்தை இயல்வழாது நடத்திவந்தனரெனச் சிலர் கூறுவர். இவ்வாறு இவர் தம்மருமை மனைவியாருடன் கூடி நெடுநாள் வாழ்ந்து வந்தும், இவர்க்கு மகப்பேறிலதாயிற்று. அதுகண்டு இவர்,

"'மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கல நன்மக்கட் பேறு' என்று, தெய்வத்திருவள்ளுவர் அருளியபடி நமக்கு மகப்பேறு வாய்ப்பினன்

றே நாம் மேற்கொண்ட இல்லறம், நல்லறமாம்'' என மனங் கவன்று, தங்குலகுருவாகிய அருணந்திசிவாசாரியாரை யடைந்து தங் குறையினைத் தெரிவித்தனர். அவர், உடனே திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகத் திருமுறையினைக் கொணர்வித்துச் சிவபிரானை யுந் திருஞானசம்பந்தரையும் வழிபட்டு, அதன்கட் பட்டுக் கயிறிட்டுப் பிரித்துப்பார்க்கப்,

''பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினோடுள்ள நினை
வாயினவே வரம்பெறுவர் ஐயுறவேண்டா வொன்றும்,
வேயனதோள் உமைபங்கன் வெண்காட்டுமுக்குளநீர்
தோய்வினையா ரவர்தம்மைத்தோயாவாந்தீவினையே''

என்னுந் திருவெண்காட்டுத் திருப்பதிகப் பாட்டுக் கட்புல னாயிற்று. அதுகண்டு அச்சுதகளப்பாளரும் அருணந்தி யாரும் மகிழ்மீக் கூர்ந்தனர். அதன்பின் அருணந்தியார் அத் திருப்பாட்டின் பொருளை உற்றுநோக்கித், ''திரு வெண்காட்டுத் திருக்கோயிலின் கண்ணவான மூன்று திருக்குளங்களில் மூழ்கியெழுந்து, சிவபிரானையும் அம் மையையும் வணங்கி வழிபடுவாரைவிட்டு எல்லாத் தீவினை களும் நீங்கும் எனவும், அவரைக் கொடிய பேய்களும் பிடியாவாய் அகலும் எனவும், அவர்க்குப் பிள்ளைப்பேறும் அவர் உள்ளத்திற் பெற விழைந்த வரங்க ளெல்லாமுங் கிடைக்குமெனவும், அவை அங்ஙனம் ஆகுமோ ஆகாவோ வென ஐயமுறுதலும் வேண்டாவெனவும் இப் பாட்டின் கண் ஆசிரியர் தெளித்துக் கூறியிருத்தலால், இதன்கட் சொல்லப்பட்டபடியே, நீவிர் நம் மனைவியாருடன் திரு வெண்காடுசென்று, திருக்கோயிற் குளங்கள் மூன்றிலும் நீராடி யெழுந்து அம்மையப்பரை வழிபட்டு வம்மின்கள்! நுமக்குப் பிள்ளைபேறு உண்டாதல் திண்ணம்.'' என வற் புறுத்திச் சொல்லினர். அவ்வாறே செய்வேமெனக்கூறி, அவரை வணங்கி விடைபெற்றுத் தம்மூர் சென்ற அச்சுத களப்பாளர் சிலநாளிற் றம்மனைவியாருடன் திருவெண்காடு

அடைந்தனர். திருவெண்காடு, சீகாழிக்குத் தென்கிழக்கே ஏழுகல் தொலைவிலுள்ளது. தம்மாசிரியர் கற்பித்தபடியே அச்சுதகளப்பாளரும் அவர்தம் மனைவியாரும் அவ்வூரில்வைகி, அங்குள்ள திருக்குளங்கள் மூன்றிலும் நாடோறும் முறைப்படி நீராடி, ஆண்டுத் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கும் அம்மையப்பரை அன்பினால் உளங் குழைந்துருகி வணங்கி வழிபட்டு வராநிற்ப, அவர்தம்மனைவியார் கருக்கொண்டார். இறைவன் தமக்குச் செய்த அருட்டிறத்தை நினைந்து வியந்து பலகாலும் வணங்கி, அங்கிருந்தும் புறப்பட்டுத் தமதூர்க்குச் செல்லாமல், தம்மனைவியாரின் தாய் வீட்டுக்கே அவரை அழைத்துச் செல்லும்பொருட்டு, அச்சுதகளப்பாளர் மனைவியாருடன் திருவெண்ணெய்நல்லூரே போய்ச் சேர்ந்தனர். தலைப் பிள்ளைப் பேற்றிற்குத் தாய்வீடு செல்வதே தமிழ்நாட்டு மகளிர்க்குள் வழக்கமாயிருத்தலின், அச்சுதகளப்பாளரும் அவ்வழக்கப்படியே தம்மனைவியாரை அவர் தந் தாய் வீட்டிற்கு அழைத்தேகினாரென்க.

சிலர் கருதுமாறு, மிகப் பெருஞ்செல்வரான திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்பபிள்ளை, அச்சுதகளப்பாரின் மனைவியோடு உடன் பிறந்தவரானால், இவ்விருவரும் அவரது இல்லத்தில் எத்துணைவளத்துடன் இருந்தவராகல் வேண்டுமென்பதை யாங் கூறல் வேண்டா. அம்மையார் பத்தாந்திங்களில் ஓர் அழகிய ஆண்மகவை ஈன்றனர். திருவெண்காட்டிறைவர் திருவருளால் அம்மகவு பிறந்தமை பற்றி, அதற்குத் 'திருவெண்காடன்' அல்லது 'சுவேதவனன்' என்று பெயர் அமைத்தார்கள். 'வெண்காடன்' என்பது தமிழ்ப்பெயர்; 'சுவேதவனன்' என்பது அதற்கு நேரான வடமொழிப் பெயர். வெண்மையைச் சுவேதம் என்றுங், காட்டை வனம் என்றும் வடவர் வழங்குவர். மெய்கண்ட தேவர்க்குச் 'சுவேதவனன்' என்னும் பெயர் போந்தகாரணம் இங்ஙனமாதல் கண்டுகொள்க.

சுவேதவனப் பெருமான் எல்லாச் செல்வ வளங்களோடுந் திருவெண்ணெய்நல்லூரின்கண் உள்ள தந் தாய் மாமன் இல்லத்திலேயே வளர்ந்துவரலானார். எளிய நிலையிலுள்ள தாய்தந்தை தமையன்மாருந் தமதில்லத்தில் மகப்பேற்றிற் கென்று வருவிக்கப்பட்ட மகளை, மகப்பேறு எய்தியபின்னும் இரண்டோர் ஆண்டுகள் கழியும் வரையிற், கணவன்வீட்டுக்கு விடாமை தமிழ்மக்கட்குட் சிறந்ததொரு வழக்கமாய்க் காணப்படுகின்றது. எளியமக்களுக்குள்ளேயே இவ்வழக்கம் இத்துணைவேரூன்றி நிற்குமானல் எல்லாச் செல்வங்களும் ஒருங்குடையார்பால் இவ்வொழுகலாறு இன்னும் எத்துணைமிகுதியாய் ஆழ்ந்து நிலைபெற்றுநிற்றல் வேண்டும்! ஆகவே, சுவேதவனப்பெருமான் திருவெண்ணெய் நல்லூரிற் றந் தாய் மாமனது மாளிகையிலேயே தம் அன்னையாருடன் இனிதிருந்து வளரலானார் என்பதில் ஏதொருமாறுபாடும் இல்லையென்க. இங்ஙனம் இவர்தம் அன்னையார் இவரைக் கருக்கொண்டவுடனே திருவெண்ணெய்நல்லூரி லுள்ள அவர்தந் தாய் வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய் விடப்பட்டமையும், அவர்அங்கே கருவுயிர்த்தபின் அவர்தம் மகவுடன் கணவன்மனைக்குச் செலுத்தப்படாமல் தாய்வீட்டிலேயே நெடுநாள் இருந்தமையும், அதனாற் சுவேதவனப்பெருமான் திருவெண்ணெய் நல்லூரிற் றந் தாய்மாமன் இல்லத்திலேயே வளர்ந்து வந்தமையும், பண்டுதொட்டுப் போதருந் தமிழர் தம் ஒழுகலாறாயிருப்பவும், இதனையறியாதார், சுவேதவனப் பெருமான் திருவெண்காட்டுத் திருக்குளத்தின் படிக்கரையிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட பிள்ளையென்றும், அங்ஙனங் கண்டெடுக்கப்பட்ட பிள்ளையாதல் பற்றி 'எவரோ பெற்றுக் கிடத்திப்போன பிள்ளையை அச்சுதகளப்பாளர் வளர்க்கின்றார்!' என ஊரவர் பழிகூறுகின்றன ரென்றும், அப்பழிக்கஞ்சித் தமதில்லத்திற்கு வந்த தன்மைத்துனர் பால் அம்மகவினைத்தந்து அதனைவளர்த்துக் கொள்ளுமாறு

அச்சுதகளப்பாளர் விடுத்தனரென்றுந் தமக்குத்தோன்றிய வாறெல்லாம் ஒருவர் வரைந்துவிட்டனர்*.

அங்ஙனம் எடுப்புப்பிள்ளை எடுத்து வளர்க்குங் கருத்துடையராஞல், அச்சுதகளப்பாளர் பெருஞ் செல்வராதலால், தமது வேளாளமரபிலேயே அழகிய ஒருமகவைப் பலரறியப் பெற்றுப், பழிச்சொல்லுக் கிடனின்றி அதனைத் தம்முடன்வைத்தே வளர்த்து மகிழ்ந்திருத்தல்கூடும். இங்ஙனஞ் செய்தலை விடுத்துத் தங் குரவார்பாற் சென்று தேவாரத்திற் கயிறு செருகிப்பார்த்ததும், அதன்கட்டோன்றிய "பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினேடுள்ளநினை, வாயினவே வரம்பெறுவர்" என்னுந் திருஞானசம்பந்தர் திருபதிகப்பாட்டைக் கண்டு களித்துத் திருவெண்காட்டிற்குத் தம்மனைவியுடன் ஏகி அதிற் சொல்லப்பட்டவாறே இறைவனை வழிபட்டதும் வீணய் ஒழியும்; மேலும், அத்திருப்பாட்டின் பொருளை நம்பி வரங்கிடந்த அச்சுதகளப்பாளர்க்கு அதிற் சொல்லப்பட்டவாறே மகப்பேறு வாய்த்திலதாயின், அப்பாட்டின் பொருளில் நம்பிக்கை அறுதலொடு, திருவெண்காட் டிறைவன்பாலும் அன்பு மிகாதன்றே? அத்துணைத் தவங்கிடந்துந் தம்மனைவியார் மகப்பெறுதல் இல்லையா யொழியக், கண்டெடுத்த வேருேர் அகதிப்பிள்ளைக்குத் திருவெண்காடன் அல்லது சுவேதவனன் எனப் பெயர் புனைதலினும் அவர்க்குக் கருத்துச் செல்லாதன்றே? மற்று, அவர் தம்மகனுக்குச் சுவேதவனன் எனப் பெயர்சூட்டிய அன்பின் உறைப்பினை உற்றுராயுங்கால், அவர், தாங் கயிறிட்டுக்கண்ட தேவாரத் திருப்பதிகப்படியே மனைவியுடன் திருவெண்காடு சென்று, தவங்கிடந்து, அது புகன்றவண்ணமே திருவெண்காட்டிறைவர் திருவருளால் அவர்தம்மனைவி வயிறு வாய்த்துச் சிறந்த ஓர்

* இங்ஙனஞ் செய்தார், சிவஞானபோதத்தைப் பாண்டிப்பெருமாள் விருத்தியுரையுடன் பதிப்பிட்ட திரு. சண்முகசுந்திர முதலியாராவர்.

ஆண் மகவு ஈன்றமை நோக்கி, இறைவன்பால் அளவுகடந்த அன்பு மீதூர்ந்தே சுவேதவனன் என அதற்குப் பெயரிட்டாரென்பது நன்குதுணியப்படுமென்க.

அற்றேல், அவரைக் கண்டெடுத்த பிள்ளையென்று அங்ஙனம் ஒருவர் வரைந்த தென்னையெனின்; தவத்தாற் பெரிய சான்றோர் தாயின் கருப்பையிற்றங்கி ஏனைப் பொது மக்களைப்போற் பிறந்தாரெனக் கூறுதலைக் குற்றமென அவர் கருதினராகலின் அங்ஙனம் வரைந்திட்டார். அவர்போல்வார், சைவசமயாசிரியரும் அவரோடொத்த மாட்சியுடைய சந்தானகுரவருந் தாயின் கருப்பையிற் றங்கிப் பெண்குறி வாயிலாப் பிறந்தாரெனக் கூற ஒருப்படாமல், அவரெல்லாம் இறைவனருளால் அன்னைவயிற்றி னின்றும் பிறவாமல் திடீரென ஓரிடத்திற் குழந்தையாய்க் கிடந்தாரெனக் கூறுதலையே சிறந்ததாகக் கருதி அங்ஙனமே வரைந்துவிட்டிருக்கின்றனர். இவ்வாறு கூறுதல் உயர்ந்த எண்ணம்பற்றித் தோன்றிய தொன்றேயாயினும், அஃதிறைவன் நிகழ்த்தும் படைத்தற் றொழிலின் விழுப்பமும் நுட்பமும் உணராக் குறுகிய அறிவின்பான்மையால் உண்டாயதாகலின், அதனை விரிந்த மெய்யறிவினர் ஏற்றுக்கொள்ளாரென்க. இவ்வுலகத்தில் உயிர்கள் தோன்றிய காலந்தொட்டு, அவையிற்றின் உடம்புகளை ஆண்பெண் சேர்க்கையினாலேயே இறைவன் தோற்றுவித்து வருதல் காணப்படுதலின், தாயின் கருப்பையினின்று மகவினைப் பிறப்பித்தலே இறைவன் அமைக்கும் அமைப்பாகுமன்றி, அதற்கு மாறுவதொரு தோற்றம், அவன்றன் அமைப்பாதல் செல்லாமையின், அஃது யாண்டுந் தோன்றுதென்பதே திண்ணம். இந் நிலவுலகின்கண்ணே பற்பலதேயங்களில் ஆங்காங்குக் குழுமியிருக்கும் மக்கட்குழுவினரில் எண்ணிறந்த சான்றோர்கள் தோன்றி யிருக்கின்றனர்; அவரெல்லாந் தாயின் கருப்பையினின்றே பிறந்தாரல்லது பிறிதொரு வகையிற் றோன்றினரென்பது பெறப்படாமை

யால், இறைவன் வகுத்த இவ்வகுப்புக்கு மாறுகப் பேசு தலே வழுக்குடைத்தாம். தாய்வயிற்றினின்று உயர்ந்த அறிவினரைத் தோற்றுவித்தல் குற்றமெனக் கண்டாஞ யின், இறைவன் அவர்களே அவ்வாறு பிறப்பியானன்றே. எத்தனேயோ சான்றேர்கள் தம்மன்னேயின் கருப்பையிற் றங்கிப் பிறந்ததைப் பிறப்பதை நங்கண்ணெதிரே இஞ்ஞான் றுங் கண்டோமே காண்கின்றேமே. இறைவன் பலகோடி யாண்டுகளாகச் செய்து போதரும் இப்படைத்தற் ஞெழி லுக்கு மாறுக எக்காலத்திலாயினும் எவ்விடத்திலாயினும் ஒருவர் வேருெருவாற்றுல் தோன்றியதை எவரேனும் மெய்ப்பித்துக் காட்டல் முடியுமா? முடியாதே. அங்ஙன மிருக்க, இறைவன் நிகழ்த்தும் படைப்புக்கு மாறுக ஒருவர் தோன்றினுரென ஒருவர் ஒருகதை எழுதினுரா ஞல், அது வெறும் பொய்க்கதையே யாகு மல்லது, உண்மை யுரைப்ப தாகாதென்க. மேலும், ஒரு பெரியார், தந் தாய்தந்தையரின் சேர்க்கையால் தாய் வயிற்றினின் றும் பிறந்ததைக் குறைவென நினேந்து, அவரை அங் ஙனம் பிறந்தாரெனக் கூறுமல், அவர் தெய்வத்தினரு ளால் திடீரென ஒரு சிறுமகவாய்க் குளக்கரையிற் கிடந்தா ரெனக் கரைந்தால், உலகத்தார் அங்ஙனம் ஒரு நிகழ்ச்சி யினே யாண்டும் எக்காலத்துங் கண்டதின்மையின், அக் கட்டுக் கதையினே நம்பாமையோடு, எவரோ களவிற் பெற்றபிள்ளேயை அங்கே கிடத்திப் போயினுரெனவே நுவல்வதுஞ் செய்வர். ஆகவே, தாய்வயிற்றினின்று பிறக் கும் இயற்கை நிகழ்ச்சியினேக் குற்றமென நினேந்து, அதனே மறைக்க ஒரு பொய்யுரையினேப் புனேந்து கட்டி விட்டால், எவளோ இழிந்த குலத்தினளான ஒரு கைம்மை களவிற் புணர்ந்து பெற்ற மகவை அங்ஙனங் கிடத்திப் போயினுளென அதனினுங் குற்றமாயதொரு பழிச்சொல்லே பரவாநிற்கும். இதற்குச்சான்று மெய் கண்டதேவரைக் கண்டெடுத்த பிள்ளேயெனக் கதைகட்டி

பட்டனர். அதற்குப்பிற் சிலநாளில் மூன்றூஞ் 'சியார்சு' மன்னர் இவர்க்கு 'நைட்' என்னுஞ் சிறந்தபட்டமும் வழங்கி இவர்க்குப் பெருஞ்சிறப்புச் செய்தனரென்பது.

உலகத்திற்குப் பெரும்பயன் றரும் ஒருசிறந்த முயற்சியினைத் துவங்கி அதனை முடித்துப் பயன்படுத்து வதிற் றலையிட்டமேலோர்கள், தாம் பிறந்தகுடி எவ் வளவு இழிந்ததும் ஏழைமையுடையதுமாயிருப்பினுங், தம்முடைய பிறப்பின் இழிபும் எளிமையும்நோக்கிக்கல் லாக் கசடர்களுங் கற்றும் மெய்யறிவு பெறுதவர்களும் அவரை எவ்வளவுதான் இழித்துரைப்பினுங், தாம் எடுத்த நன்முயற்சி நன்கு முடியாவாறு அக்கயவர்கள் அவர்க்கு எவ்வளவுதான் தீங்கிழைப்பினும், அவர் தாமெடுத்த முயற்சியைச் சிறிதுஞ் சோர்ந்துவிடாராய் அதனை எங்ஙனமாயினும் நன்கு முடித்துத், தமக்கு இன்னுசெய்தாரும் அதனல் இனிது பெற்று மகிழ்ந் திடப் புரிகுவர்; என்னும் இவ்வுண்மையினை ஆர்க்குரை யரின் வாழ்க்கை வரலாறு நன்கு விளக்குதல் காண்க. செயற்கரிய செய்பவரே பெரியர், அது செயமாட்டாத வரே சிறியர் என்பது,

"செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலாதார்" என்னுந் திருக்குற ளுரையாலும் நன்கு விளங்குகின்றதன்றே? கல்வியுந் தவமும் நன்முயற்சியும் வாயாத கீழ்மக்கள் தம்மை உயர்குலத்தவராகவும், அம்மூன்றும் வாய்ந்த மேன்மக் களை இழிகுலத்தவராகவும் பிழைபடக் கருதியுஞ் செருக் கிக் கூறியுங், தாம் உள்ளீடில்லாப் பதராதலைக் காட்டுத லுடன், மேன்மக்கள் செய்யும் நன்முயற்சிகளைப் பய னிலவாக்குதற்கும் மடிகட்டி நிற்கின்றனர். அன்ன வரை நோக்கியன்றே **நாலடியார்**,

"நல்ல குலமென்றுந் தீய குலமென்றுஞ்
சொல்லள வல்லாற் பொருளில்லை-தொல்சிறப்பின்

ஒண்பொரு ளொன்றோ தவங்கல்வி யாள்வினை
என்றிவற்றான் ஆகுங் குலம்'' என்று நவலுவதா யிற்று? ஆர்க்குரையரை அவர் பிறந்த குலம்பற்றியும், அவர் முதலிற் செய்து போந்த சிரைத்தற் றொழில்பற்றியும் இழித்துப் பேசியவர்களே, அவர் அரிதின் ஆக்கிய நூற்பொறியாற் சீருஞ்செல்வமும் பெற்றபின், அவரையே தமதூருக்கு நாட்டாண்மைக்காரராக்கி உயர்த்தி வைத்தனர்கள். நன்முயற்சி யுடைய உண்மையாளர் பக்கமே இறைவன் நிற்றலால், அவர்க்குப் பகைவராய் நிற்பார் செய்யுந் தீங்குகள் அவரை அணுகாமலே விலகி ஒழிகின்றன. ஆதலால், அறிவும் உழைப்பும் விடா முயற்சியும் உடையராய்த் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்பட வாழ்தலே மக்கட்பிறவி யெடுத்தாரெல்லார்க்கும் உரிய இன்றியமையா ஒழுகலாறுமென்று தெளிந்துகொள்க.

திருவள்ளுவர் வாழ்க்கை

திருவள்ளுவ நாயனார் தம் மருமை மனைவியார் பாப்பம்மையாரோடு அன்புடன் அளவளாவி இல்லற வாழ்க்கையினை இனிது நடாத்தப் புக்கபின், அதனை இடர்ப்படாது நடத்துதற்கு இன்றியமையாது வேண்டிய பொருள் ஈட்டுதற்கருவியாவது யாதென ஆராயலானார். உலகியல் வாழ்க்கைக்கு முதலதான உணவுப் பொருளைத் தரும் உழவுதொழிலே எல்லாத் தொழில்களினுஞ் சிறந்ததென முடிவுகண் டுரைத்தாராயினும், உழவினைச் செய்யுங்கால் ஓரறிவுயிர்களான பல்வகைப் புற்பூண்டுகளுங் களைந்தெறியப்படுதலானும், ஈரறிவுயிர்களான நத்தை கிளிஞ்சில் முதலியன நசுக்குண்டு இறத்தலானும், மூவறிவுயிர்களான எறும்பும் அட்டையும் மிதியுண்டு அழிதலானும், நான்கறிவுயிரான நண்டும் ஐயறிவுயிர்களான மலங்கும் பாம்பும் ஏரின்கொழுவாற் கிழிவுண்டு மாய்தலானுங், கொல்லா அறத்தினையே முத

லறமாய்க் கைக்கொண்ட தமக்கு அவ்வுழவு தொழில் ஆகாமையினை ஆய்ந்துணர்ந்தார்.

இனி, ஓர் அரசன் கீழாயினும் ஒரு பெருஞ்செல்வரை அடுத்தாயினும் ஒருதொழில் புரிந்து பொருள் ஈட்டலாமெனின், அவர் ஏவிய வழியன்றித், தமக்கென ஓர் அறிவுந் தமக்கென ஒருசெயலும் இல்லா ஒரு மரப்பாவைபோல் இயங்கி, எந்நேரமும் அச்சத்திலுங் கவலையிலும் ஒய்வின்றி வாழ்நாட் கழிக்கவேண்டி வருமாகலின், அதுவுந் தமக்கு ஆகாதென உணர்ந்தார். இவரது மனநிலை இன்னதாதல்,

"உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின்செல்பவர்" என்றும்,
"என்றும் ஒருவுதல் வேண்டும் புகழொடு
நன்றி பயவா வினை" என்றும் அவர் அருளிச்

செய்த திருக்குறட் பாக்களால் இனிதறியப்படும்.

இனிப், பல்பண்டங்களை விலைகொண்டு விற்கும் வாணிக வாழ்க்கையை நடாத்திப் பொருள் பெறலாமெனின், எந்நேரமும் உயர்ந்த பொருட்பயன் ஆராய்தலினுந், தமக்கு முன்னிருந்த சான்றோர் அருளிய நூல்களைப் பயிறலிலும், அவற்றைப் பயின்றதன் பயனாக எல்லா அறிவும் எல்லா முதன்மையும் ஒருங்குடைய இறைவன் றிருவடிகளை ஓவாது தொழும் அருந்தவப் பயிற்சி செய்தலினுங் கருத்து ஈடுபட்டு நிற்குந் தமக்குப், பலநாடு சென்று பல பண்டங்கள் தேடிக்கொணர்ந்து விற்கும் வாணிக வாழ்க்கையும் ஆகாதென நன்குணர்ந்தார். மேலும், வாணிகம் நடாத்துதலிற், பிறருடைய பொருளைத் தம்பொருள்போற் கருதும் நடுவுநிலை வாய்த்தலும் அரிதெனக் கண்டார். இவரது மனப்பான்மை இப்பெற்றியதாதல்,

"நுண்மாண் நுழைபுலம் இல்லான் எழினலம்
மண்மாண் புனைபாவை யற்று" எனவுந்,

"தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு" எனவுங்,
"கற்றதனால் ஆய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்" எனவுங்,
"தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார் மற்றல்லார்
அவஞ்செய்வார் ஆசையுட் பட்டு" எனவும்,
"வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவுந் தமபோற் செயின்" எனவும் அவர் அரு
ளிச்செய்தவாற்றால் நன்கறியப்படும்.

ஆகவே, நாயனார் தமதில்லற வாழ்க்கையைச் சுருங்கிய செலவில் ஆரவாரமின்றி நடத்திநற், பொருள் வருவாயை மிகுதியாக நாடவேண்டுவதில்லை யெனவும், பொருள் வருவாயை மிகுதியாக நாடாதபோது வாணிகஞ்செய்தலும் பெருஞ் செல்வரின்கீழ் ஊழியஞ் செய்தலும் வேண்டாவெனவும் முடிவுசெய்தார்; இஃது,

"ஆகா றளவிட்டி தாயினுங் கேடில்லைப்
போகா றகலாக் கடை" என அவரருளிச்செய்த
திருக்குறட் செய்யுளால் இனிது விளங்காநிற்கின்றது.

இவ்வாறாக ஊழியமும் வாணிகமுந் தமக்குஆகா எனக் கண்டபின், தமதுஎளியவாழ்க்கைக்கு இசைவதாவது, ஆடைநெய்துவிற்று, அதில்வருஞ் சிறியதோர் ஊதியங்கொண்டு தாமுந் தம்மனைவியாரும் இல்லறம் நடாத்துதலேயாம் என முடிவு செய்தார். இங்ஙனம் முடிவுசெய்தபின், நாடோறும் 'ஏலேலசிங்கர்' என்னும் வணிகர்பாற் சென்று, அவரிடமிருந்து ஐந்து பணத்திற்கு நூல்வாங்கி அதனை ஆடையாகநெய்து, தமது அன்றாட வாழ்க்கைச் செலவுக்கு வேண்டிய அளவு அதனை ஊதியத்துக்குவிற்று, ஊதியத்தை மனைச்செலவுக்கும், மிச்சம் ஐந்து பணத்தை அடுத்தநாள் நூல்வாங்குதற்கு முதலுமாக வைத்துத், தம் அருமை மனைவியாருடன் காதலன்பிற் றிளைத்தபடியே, தமது அருந்தவ

வொழுக்கத்தைப் பொருந்துமுறையில் ஆற்றிவந்தார். நாயனார் செய்தது நெய்தற் றுழிலேயென்பது,

"பூவிலயனும் புரந்தரனும் பூவுலகைத்
தாவியளந்தோனுந் தாமிருக்க—நாவில்
இழைநக்கி நூனெருடும் ஏழையறி வேனோ
குழைநக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் கூத்து"

என்னும் இவரது தனிச்செய்யுளினால் அறியப்படும்; இச்செய்யுள் **தமிழ்நாவலர் சரிதையிற்** காணப்படுகின்றது.

இங்ஙனம் இல்லறம் என்னுந் தீம்புனல்யாறு ஒருபுறமுந், துறவறம் என்னுந் தண்புனல்யாறு மற்றொருபுறமும் வந்துநிறையும் ஒரு மலர்வாவிபோல, நாயனார் இருவகை யொழுக்கமும் ஒருவகையிற்கொண்டு தமக்கும் பிறர்க்கும் பெரிதும் பயன்படுத லுடையராய் வாழ்ந்து வரலானார். அதனோடு அஞ்ஞான்று தமிழிலும் வடமொழியிலும் வழங்கிய அரிய பெரிய நூற்பொருள்களை யெல்லாம் ஆழ்ந்து நுண்ணிதின் ஆராய்ந்தறிந்து கல்விக் கடற்கோர் எல்லையாயும் விளங்கினார் நாயனார். இங்ஙனந்தமிழ்ப் பேராசிரியராய் இவர் விளங்குதலைக் கண்ட கலைவல்லாரெல்லாம், இவர்தந் திருவடிகளை அடைந்து இவர் அறிவுறுக்கும் அரும்பொருள் அறிவுரைகளைச் செவியாரப் பருகித், தம்முளத்தை அவ்வறிவுப் பேரமிழ்திற் றோய்விக்கும் விழைவு பெரிதுடையராய்க் குழுமினார். அதனால், தவப்பெருந் தலைவரான நாயனார், மக்களுயிர்க்கு இம்மை மறுமையில் உறுதி பயப்பவான ஒவ்வொரு பொருளினையும், பாலைத் துழவித் துழவிக் காய்ச்சி அதன் பரப்பனைத்தினையுஞ் சுருங்கத் திரட்டி மாற்றுயர்ந்த ஒருசிறு பொன்வள்ளத்தில் நிறையவைத்தாலென்ன, மிகச்சில விழுமியசொற்களால் மிகச்சிறிதாய் நறுவிதாய் அமைத்த **குறட்பாவிற்** செறித்து, அங்ஙனஞ் செறித்த அவ் வரும்பெரும்

பொருளை யெல்லாந், தம்மை யணுகிய மாணாக்கர்க்கு உளங்கொளத் தேக்கும் பேருதவியினைச் செய்து வரலானார்.

பிறரெல்லாம் எண்ணுவதொன்றுஞ் சொல்லுவது மற்றொன்றுஞ் செய்வது பிறிதொன்றுமாகத் தாமே தம்மிற் பெரிதும் முரணிநிற்பர். அங்ஙனந் தாமே முரணி நிற்றலால், அவரெல்லாந் தமது வாழ்க்கையினைச் செவ்வனே நடத்தமாட்டாமற் றாம் பெரிதுந் துன்புறுதலுடன், தம்மைச் சார்ந்தா ரத்தனைபேரும் மிக்க துன்பத்தினை எய்துமாறுஞ் செய்வர். மற்று, நாயனாரோ தாம் நன்குஆராய்ந்து நினைந்ததனையே பிறர்க்குஞ் சொல்லினர்; தாமுஞ் செய்தனர். நாயனார் அறங்களுள் மிகச் சிறந்ததெனத் தெளிந்தது ஒருயிரையுங் கொலைசெய்யாத கொல்லா அறமே யாம்; தாங் கண்ட அவ்வுண்மையினையே,

"ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று" என்று தாம் அருளிச்செய்த திருக்குறளிலும் பலரறியச் சொல்லினர். அங்ஙனஞ் சொல்லியதற் கேற்பவே, உயிரழிவுக் கிடமான மற்றைத் தொழில்களெல்லாஞ் செய்தலைவிட்டு, உயிரழிவுக்கு இடமில்லா நெய்தற்றொழிலையே செய்து போந்தனர்.

இனிக், கொல்லாமைக்கு அடுத்தபடியிலே நாயனார் சிறந்த அறமெனக் கொண்டது பொய் கூறாமையே யாம். வாணிகஞ் செய்தலில் எங்ஙனமேனும் பொய் வந்து நுழையுமாதலால், அது செய்தற்குத் தமதுளம் ஒருப்படாராய்த் தாம் அன்றாடம் நெய்த ஆடையினை விலைசெய்து பெற்ற சிறுபொருள் கொண்டே தமது வாழ்க்கையினை வளனுற நடாத்திவந்தார். இவர் இவ்வாறு சிறிய வருவாய்ப் பொருள்கொண்டு மனையறம் நடாத்துதற்கு, இவர்தம் மனைவியார் மிகவும் மனம்

ஒத்து நடந்தவராகல்வேண்டும்; இல்லையானல், நாயனர் தாங்கண்ட அறநெறியிற் செல்லுதல் இயலாது.

பார்மின்! இஞ்ஞான்றை மாதரார் பொற்சரிகை மிடைந்த பட்டாடை உடுப்பதிலுங், கதிரொளி மிளி ரும் மணிக்கலன் பூண்பதிலும், அறுசுவைமிக்க நொறு வைகள் உண்பதிலும், நறுமலர் புழுகு நாளும் அணி தலிலும், நாடகக் காட்சியும் நகைச்சுவைப் பாட்டும் நாடொறுங் கண்டு கேட்டுக் களிப்பதிலும் அடங்கா வேட்கையுடையராய்த், தங்கணவரின் வருவாய்க் குறை யினைச் சிறிதுங் கருதிப்பாராது, அவரைப் பெரும்பொ ருள் கொணரும்படி ஓவாது வருத்தி வருகின்றனர்! அதனல், ஆடவரிற்பலர், தீதும் பழியும் பாராது, தமது தகுதிக்கும் நிலைக்கும் ஏற்ப வரும் வருவாய்ப் பொருளள வில் அமைதிபெருது, வரம்பு கடந்து சென்று, பிறரை ஏழை எளியரென்றும் நினையாது பல வகையால் நெருக்கி, அவரிடமிருந்து பிழிந்தெடுப்பதுபோல் எடுத் துப் பெற்ற தொகைகொண்டு தம்மனைவியர் வேண்டு மாறெல்லாம் நடந்து அவரை உவப்பிக்கின்றனர்! இவ் வாறு தொடர்பாகத் தீநெறியிற் பொருள் தொகுக்கும் இவர்கள், தமக்கு மேலுள்ள தலைவர்களால் தமது குற்றங் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுச் சிறையிடப்படுதலும் உண்டு; அதற்குத் தப்பினல் தம்மாற் பெரிதுந் துன்புறுத்தப் படுங் குடிமக்களிற் றீயராற் கொலை செய்யப்படுதலும் உண்டு; அதற்குந் தப்பினல் அச்சத்தாலுங் கவலையா லும் ஓயாமுயற்சியாலும் உள்ளம்வெந்து, என்புருக்கி நோய் முதலியன கொண்டு, ஆற்றெணுத் துன்புழந்து காலம் முதிராமுன்னரே மாய்தலும் உண்டு. எவ்வா றேனும் பிறன் கைப்பொருளை வெஃகி அறனல்ல செய் பவர் கெட்டொழிதல் திண்ணம்; அவரேயன்றி அவரது குடிமுழுதும் மாயுமென்பதனையும் நாயனரே,

"நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றிக்
குற்றமும் ஆங்கே தரும்" என்று அருளிச் செய்

திருக்கின்றார். இங்ஙனமாக, ஆடவர்தந் தீவினைக்கு அவர் தம் மனைவியரின் அடங்காப் பேரவாவே காரணமா யிருத்தலால், அவர்தம் நல்வினைக்கும் அவர்தம் அவா வின்மையே காரணமாயிருக்கின்றது. இவ்வுண்மை யினை நாயனாரே,

"மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை" என்றும்,

"மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை
எனைமாட்சித் தாயினும் இல்" என்றும்,

"இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால், உள்ளதென்
இல்லவள் மாணாக்கடை" என்றும் நன்குவிளக்கி

யிருத்தல் காண்க. இங்கே கூறியதுகொண்டு மகளி ரெல்லாருந், திருவள்ளுவரின் மனைவியாரைப் போல், மிக்க எளிய நிலையிலேயே காலங் கழிக்கவேண்டுமென் பது எமது கருத்தாகக் கொள்ளற்க. மகளிராவார் தங் கணவரின் வருவாய்க்குத் தக்கபடியாகவுந், தங் குடும் பத்தின் செல்வநிலைக்குத் தக்கபடியாகவும், உயர்ந்த முறையிலோ, அன்றி நடுவானமுறையிலோ, அன்றி எளிய நிலையிலோ மனப்புழுக்கமின்றித் தங்கொழுந ரோடு ஒத்து வாழ்க்கை செலுத்தல் வேண்டுமென்பதே எமதுகருத்தாவதாம். தீதின்றி வந்தபெரும்பொருள் உள தாயின், அதனைக் கற்றார்க்கும் வறியார்க்கும் ஏழைமக் கட்குங் கொடுத் துதவிசெய்வதுடன், தாமும் உயர்ந்த முறையில் ஐம்புலநுகர்தலிற் குற்றம் எதும் இல்லை. பெருஞ்செல்வர் செயல் இங்ஙன நடைபெறற்பாலதென் பதனை நாயனாரே,

"வைத்தான்வாய்சான்ற பெரும்பொருள் அஃதுண்
செத்தான் செயக்கிடந்த தில்" எனவுங், [ணான்

புரிந்துகொண்டிருப்போர்க்குப் பின்னேயிருந்து குண்டுகள் வந்து விழுந்தன; இந்நேரத்திற் கள்வர் இருவர் முன்னே காற்றினுங் கடுகிவந்து இருளனை நோக்கி "உன்னைக்காப்பாற்றிக் கொள்" என்றனர்.

மின்னல் வீச்சுப்போல் இருளன் குதிரை அப்புறந்துள்ளிப்பாய்ந்து போயிற்று; அதேநேரத்தில் நீலலோசனன் துப்பாக்கியினின்று புறப்பட்ட குண்டுகள் முறிபட்டுப் பறந்தோடுங் கள்வன் காதோரமாய்க் கிறுகிறுவென்று சுழன்றுபோயின. பறந்தோடின இருளன் இருநூறு முழம் எட்டிப்போனவுடனே தன் குதிரையைநிறுத்தி இப்புறந்திருப்பி முதுகிற் றொங்க விட்டிருந்த கைத்துப்பாக்கியினை அவிழ்க்கத் தொடங்கினான். நீலலோசனன் கூரிய கண்களுக்கு இதுதெரிந்தவுடனே, மலைநாட்டுக்கள்வர் குறி பிழையாமற்சுடுவதிற் கைதேர்ந்தவர்களென்பதனை உணர்ந்து, தான் அப்பகைவன் குண்டுக்கு இலக்காய் அகப்படாமல், தன் குதிரையைமுடுக்கிக் குறுங்காட்டினுள்ளே புகுந்துபோய்த்தப்பினான். இவன் இங்ஙனந் திரும்பிவந்தவுடனே துப்பாக்கிக் குண்டுகள் இவன் பின்னே அருகிற் கிறுகிறுவென்று சுழன்று சென்றன. இருளன் தானெடுத்த துணிவுச்செயல் முற்றுந்தப்பிப்போய்விட்டதை அறிந்து குதிரையைத் திருப்பிக்கொண்டு விரைந்துபோயினான்.

இதற்குமுன்னமே நீலலோசனன், தன்பின்வந்த காவலாளரும் அவரைத்தாக்கிய கள்வர்நால்வரும் எங்ஙனமாயினார் என்பதனை ஓர் இமைப்பொழுதில் அறிந்து கொண்டனன்; இப்போது அச்சண்டையின் முடிவைச் செவ்வையாக அளந்தறிவதற்கு ஒழிவுநேரம் வாய்த்தது. கள்வர் அறுவரில் இருவர் அப்பௌத்த இளைஞனை மறித்தனர்; இவ்விருவரில் ஒருவன் சுடப்பட்டு விழுந்திறந்தான்; மற்றையோன் பிழைத்தோடிப் போயினான். காவலாளர்இருவரையுந் தாக்கிய கள்வர் நால்வரில், இருவர் தலையிற் சுடப்பட்டு உயிர் ஒழிந்து நிலத்திற் கிடந்தனர். மற்றிருவரில், ஒருவன் கத்திவெட்டினால் வாளேந்திய தோல்வலிகெட்டும், மற்றொருவன் கழுத்து முள்ளெலும்பு தகர்ந்துங் கடுங்காயம் உற்று எதிர்நிற்கலாற்றாது முன்னே சொன்னவாறாய் ஓடிப்போயினர். ஆகையால், நீலலோசனன் காவலாளருந் தந்தலைவனைப் போலவே வெற்றி மறஞ் சிறந்து விளங்கினர். ஆயினும், இவர்களில் ஒருவனுக்குமட்டும் இடது தோட்புறத்துச் சதையில் வாள்அழுந்து வெட்டுக்காயஞ் சிறிது இருந்ததொன்றைத்தவிர, மற்று அவர்கள் இச்சண்டையின் விளைவைப் பற்றித் தம் தலைவனுடன் கூடி மகிழ்தற்கு இடம் பெற்றவராயினர்.

கொல்லப்பட்ட கள்வர் மூவருடைய குதிரைகளும் இவர்கள் கட்பார்வைக்கு அகப்படாமல் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று ஓடிப்போய் விட்டன. நீலலோசனனும் அவன் காவலாளரும் வழிநடுவிற் கிடந்த அப்பிணங்களை அகற்றிக் கொடிமுந்திரிப் பந்தர் நிழற்கீழ்க் கிடத்தி விட்டுத்

தாம்போம் வழியிற் செல்வாராயினர். செல்லும்போது இங்ஙனம் வந்து வழி மறித்தவர்கள் முடிவான நோக்கமேதுமின்றிக் கொள்ளையிடுதலையே குறிப்பாகவுடைய ஆறலை கள்வர் கூட்டத்திற் சேர்ந்தவர்கள் என்று நம்பினர்.

அப்போது நீலலோசனன் அவரைப்பார்த்து, "என்றாலும் அக்கொடியகள்வர் குறுங்காட்டில் மறைந்திருந்தபடியே நம்மைச்சுடாமல் எதிரேறிவந்து போரிட்டது எனக்கு மிகவும் புதுமையாய் இருக்கின்றது. அப்படி அவர்கள் சுட்டிருந்தால் நாம்எல்லாம் உயிரிழந்திருப்போம். மலைநாட்டுக்கள்வர் குறிதவறுமற் சுடுவதில் மிகவும் வல்லரென்பதில் ஐயம் இல்லையன்றோ" என்று கூறினன்.

அதைக்கேட்டதும், அடர்ந்து நரைத்துப்போன தாடியும், ஆண்மை மனவுறுதி அருள் முதலிய இயல்புகள் அவன்றன் இனத்தாரின் அடையாளமாய்க் கலந்து விளங்குகின்ற முகமுந், தடித்துத் திணிந்த உடம்பும் உடையவனான மூத்தகாவலாளன், "எங்கள் அரசின் செல்வமே, நம்மிடத்துள்ளவைகளை யெல்லாங் கொள்ளை கொள்வதுமட்டுமே யன்றி, நம்மைச் சிறையாகப் பிடித்துக் கொண்டுபோய்த் தம் மலைஅரணில் வைத்திருந்து விடுதலை பெறும் பொருட்டுப் பெருந்தொகையான பொருளும் அடையலாம் என்கின்ற முதன்மையான நோக்கத்தோடும் அவர்கள் நம்மை எதிர்த்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்." என்றனன்.

அதற்கு நீலலோசனன், "என்நம்பகமுள்ள கேசரிவீர நீ எண்ணிச் சொல்லியது எனக்குப்பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. அம்மறவர் கணக்கிட்டது அங்ஙனமாயின் அவர்தோல்வியடைந்ததும் நாம் வெற்றியடைந்ததும் அவர்களுடைய அவ் ஏற்பாட்டினால் அல்லவா? அவர்கள் முதலிலேயே துப்பாக்கிகளை எடுத்துவழங்காமற் கிட்டவந்து எதிர்த்து நீலகிரி நாட்டார்க்குரிய வலிமையினையுங் குடகுநாட்டார்க்குரிய வலிமையினையும் ஆராய்ந்து அறிந்து கொண்டனர்" என்றுகூறினன்.

அதுகேட்ட இளையகாவலாளனான வியாக்கிரவீரன், "எங்கள் அரசுரிமைச் செல்வமே, முதன்முதற் பின்முதுகுகாட்டியோடின பழிகாரர் இருவருந் தங்களால் ஒன்றுஞ்சாயாது என்று கண்டவுடனே துப்பாக்கியை எடுத்துச் சுட்டனர்; என் சொற்படியெல்லாம் யான் உந்துமாறெல்லாம் வட்டமாய்த் திரிந்தும் முன்னேடியும் பின்னேடியும் நடக்கின்ற என்குதிரையின் திறமையாலன்றோ தங்கள் உண்மையுள்ள ஊழியக்காரனான அடியேன் தப்பிப்பிழைத்துத் தங்களோடு இப்போது பேசிக்கொண் டிருக்கின்றேன்!" என்றனன்.

என்றதுங் கேசரிவீரன், "என்காதருகிலும் விசைக்காற்று விறுவிறுவென்று வீசுதல்போலக் குண்டுகள் சுழன்றுபோயின. அது கிடக்க, நாம் கௌதமசாக்கியனார வணங்குவேமாக! வெற்றி நம்பக்க

மாயிற்று. வியாக்கிரவீரன் தோளில் வாள் கீறியது ஒன்று தவிர, நாம் வேறோர் இடையூறு மின்றி வந்து சேர்ந்தமை வியப்பேயாம்.'' என்று மொழிந்தான்.

இங்ஙனம் பேசிக்கொண்டே நீலலோசனனும் அவன் காவலாளரும் வழிபிடித்துப் போயினர்; அரசிளைஞனும் இப்போது தன்காவலாளருடன் சேர்ந்துபோயினான்; மற்றொருமுறையும் வழிமறித்தல் நேரிடுவதாயின் அதற்கு உடனே கையாளுதற்பொருட்டு மூவருந் துப்பாக்கியை மருந்திட்டு இடித்து எந்திச்சென்றனர்.

செல்லும்போது சிறிதுநேரங்கழித்துக் கேசரிவீரன், ''எங்கள் அரசே, நம்மைவழிமறித்தவர்கள், சோழநாட்டார்க்கும் மலைநாட்டார்க்குஞ் சிலகாலமாய்ப் பெரியதோர் அச்சத்தினை யுண்டுபண்ணிவருங் கள்வர் தலைவனைச் சேர்ந்தவராயிருக்கலாம் என்பது தங்களுக்குத் தோன்றவில்லையா?'' என்று கேட்டனன்.

அதற்குநீலலோசனன், ''நல்லானைக் குறிப்பிக்கின்றனையோ? ஆம், அவனைப்பற்றிப் புதுபுதுக்கதைகள் இந்நீலகிரி மலைசாரல்எல்லையைத் தாண்டிக் குடகிலிருக்கும் நம்முடைய செவிகளுக்கும் எட்டுகின்றன: உனக்கு உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன், நான் அந்தக் கதைகளை வெறும்பேச்சாகவே நினைக்கின்றேன். நல்லான் என்னும் ஓர்ஆளே உண்டென்பது பெருங் கட்டு. அவன் ஒரு மனப்பேய்தான்'' என்றனன்.

''எங்கள்தலைவ, நல்லான்என்பது கட்டாயிருக்கலாம். மிகச்சிலரான வழித்துணைவரொடு நீங்கள் நன்றாய்ப் போகலாமென்று கூறப்பட்ட உறுதிமொழிக்கும் மாறாகச் சென்ற இரண்டொரு நாழிகை நிகழ்ச்சியினாலேயே இப்பக்கங்களிற் படைக்கலம் பூண்டவரான ஆறலைகள்வர் கூட்டம் உண்டென்பது நமக்குப்புலப்படவில்லையா?'' என்றுகேசரிவீரன் வினவினான்.

அதற்குநீலலோசனன், ''இங்ஙனம் பயணஞ் செய்யும்படி என்னைத் தூண்டுதல்செய்த ஒருசெய்தி கொண்டுவந்தவனான அந்தமலைநாட்டு இளைஞன்றான் அங்ஙனம் உறுதியுரை மொழிந்தான். அவன் தான் மெய்யென்று நம்பினதையே கூறினான் போலும்! அதுவேயுமன்றி, நான்செல்வதைப் பிறர்உற்றுப்பாராதபடி அன்றோ பயணஞ்செய்யும்படி கற்பிக்கப்பட்டேன். ஆ! அதோஎதிரே ஒருகுடிசை தோன்றுகின்றது! நாம்அங்கே கடுகச் சென்று, அங்குள்ளோர்க்கு இங்கே நிகழ்ந்தனயாவுந் தெரிவிப்பேம். அவர்கள், நாம் வழியண்டையிலே கிடத்திவந்த பிணங்களை அப்புறப் படுத்துவதற்கு வேண்டுவது ஏதேனுந் தாமே செய்வர்.'' என்று கூறினான்.

அப்படியே அம்மூவருங் குடிசையண்டை போய்ச் சேர்ந்தனர்; அங்கிருந்த முதியோன் ஒருவனுக்கு நிகழ்ந்தனவெல்லாஞ் சொல்லப்

பட்டன. நல்லான் நடத்தும் ஆறலைதொழில்கள் இனிது நடைபெறுகின்ற மேற்கணவாய் மலைச்சாரலையடுத்த இடங்களுக்கு நெடுந்தொலைவிலே இங்ஙனம் வழிமறிப்பு நேர்ந்ததைப்பற்றி அவன் மிகவும் வியப்படைந்தவன் போற் காணப்பட்டான். அதனொடு, மூன்றுபௌத்தரால் மிகவலியரான ஆறு கள்வர் முற்றும் முறியடிக்கப்பட்டதனைப்பற்றி அவன் பின்னும் மிகுந்தவியப்படைந்து, அவர்கள் சொற்களில் நம்பிக்கையற்றவனாய்க் காணப்படவே, கொல்லப்பட்ட அக்கொடிய கள்வர் மூவர் உடம்பும் பிணமாய் வழியிற்கிடத்தலைக் காணலாம் என்று அவர்கள் அவனுக்கு உறுதியுரைதந்தனர்.

இங்ஙனம் மலைநாட்டுக்காவற்றலைவர்களுக்குத் தாஞ்செய்ய வேண்டுங் கடமையைச் செய்துவிட்டுச் சிலநேரம் அக்குடிசையில் விடுதி கொண்டபின், நீலலோசனன் தன் துணைவர் இருவரும் பின்னேவர வழிபிடித்துப் போயினான். இக்காவலாளர் இருவரும் வெறிதே ஊழியக்காரர் அல்லர். நீலலோசனன் சிறந்த மன்னவன் ஆகையால், அவனுடன் வந்த இவர்கள் செல்வர் என்று அறிதல்வேண்டும்.

இங்கே இவ்வரசிளைஞன் கேசரிவீரன் வியாக்கிரவீரன் என்னும் இருவருடனும் வழிப்போய்க் கொண்டிருக்கும்போது, நமக்கு நல்ல நேரம் வாய்த்தமையால் அவன் உடம்பின் தோற்றத்தைப்பற்றி இன்னுஞ் சிலசொற்கள் சொல்ல விரும்புகின்றோம். இவன் மிசவும் அழகாயிருந்தான் என்று முன்னமே சொன்னோம். இவனுக்குக்கரியகுஞ்சியுங் கரியவிழிகளும் இருந்தன; இவன் மீசையானது, துகிலிகையால் நேர்த்தியாய் வரைந்தவாறுபோலப் பளபளப்பாய் முனைசுருண்டு மேலுதட்டின்மேற் கவிந்திருந்தது; இவனது மூக்குக் கழுகுபோற் சிறிதே நுனியில் வளைந்திருந்தது; ஆனாலும், இதுவும் முகத்தில் உள்ள மற்றை உறுப்புகளும் சிறிது மெல்லிய தன்மையுடையவாய் அமைந்திருந்தன. இவன்உடம்பின்நிறம் பெரும்பாலார்க்கு உள்ளதுபோலக் கரியதாயில்லை; ஆயினும், ஞாயிற்றின் வெப்பத்தாற் சிறிது பழுப்பு வண்ணமாய்த் தோன்றுதலின், இவனுடைய நிறம் இளமையுருவிற் சிறிது ஆண்மைத் தன்மை காட்டிற்று. இல்லாவிட்டால், இவன்நிறம் இன்னுந்தெளிவாய் இளமைப்பருவத்திற்கு இசைந்ததாய்விளங்கும். இவ்வாறு உடம்பின் நிறம் பழுப்பாய்த் தோன்றுதற்குக் காரணம், ஆண்பாலார்க்குரிய வேட்டையாடுதலிலும் வேறுபயிற்சிகளிலும் இவன் மிகுந்த விருப்பமுடையோனாய்ப் பகற்காலங்களில் திரிவதொன்றே என்பது தோன்றுகின்றது. வேட்டையாடுவதிலுங் குதிரையேற்றத்திலும் இவன் நிரம்பிய துணிவுந் திறமையும் வாய்ந்திருந்தனன். சிறிதுநேரத்திற்கு முன்னே வந்து வழிமறித்த கள்வர்களை அஞ்சாது, இவன் அவர்களைப்புறங்கண்டு வெற்றிசிறந்து விளங்கினதைப்போலவே, இன்னுங்கடுமையான போர்

முகங்களிலெல்லாம் அங்ஙனமே மறஞ்சிறந்து திகழ்ந்தனன். இவனிடத்துப் பொறுமையும் இரக்கமுங் குடிகொண்டிருந்தன; இன்னும், இவனது நடையில் ஆண்டன்மையொடுகூடிய ஒரு பெருந்தகைமை சிறந்து காட்டுவதாயிற்று. அச்சம் என்பதனை இவன் அறியவேமாட்டான்; இடர் என்கின்ற சொல்லைக் கேட்பினும் நகையாடுவான். இவ்வியல்பினனேனும், தன்போன்ற ஓர் உயிர் வருந்துதலைக் காணினும், ஒருயிர் துன்புற்றகதையைக் கேட்பினும் இவன்கண்களில் நீர் முத்து முத்தாய்த் துளிக்கும்.

இவனுக்கு இப்போது இருபத்தோர்ஆண்டு இருக்கலாம். இவனுடம்பு உயர்ந்து பூங்கொம்புபோல் மெல்லிதாயுந், திருந்திய அமைப்புடையதாயும், மதனவேள்போலக் கைகால்முதலான உறுப்புகள் நீளமாயுந் துவண்டன. வழுவழுப்பான வெள்ளைச் சலவைக்கல்லில் இவன் உடம்பின் உறுப்புகளைப் பார்வையாகவைத்து உளியாற்செதுக்கி இழைத்து ஒருபாவை அமைக்கப்படுமாயின் அது வழுவற்றஆண்டன்மையினைக் குறிக்கும் வடிவமாய் நிலைபெறுமென்பது திண்ணமேயாம். அவனதுநெற்றி அகன்று மேன்மையாய்விளங்கிற்று; தடிப்பின்றி மிக முரிந்துவளைந்த இவனுடைய புருவங்கள் கரியவாய் இருந்தன. கண்ணிறைப்பை செவ்வையாகத் திறந்திருந்தன; விழிகள் பருமனாய் இமைகளிற் பெண்பாலார்க்கிருப்பதுபோற் கருகியடர்ந்த மயிர்வரிசையும் வாய்க்திருந்தன; தன்னைஉயர்த்திப் பிறரைத்தாழ்த்தும் இறுமாப்பு, செருக்கடைதல், தறுகண்மை, எண்ணிப்பாராததுணிவு என்னுந் தீயஇயல்புகள் இவனிடத்து ஒருசிறிதும் இல்லை. ஆயினும், ஆண்டன்மையும் போர்முகத்து அஞ்சாமையும் என்கின்ற உயர்ந்த இயல்புகள் வாய்க்கப்பெற்ற இளைஞர்க்குத் தம்உயர்வு தாமேயறியும் ஓர்உணர்ச்சியுந் தற்றுணிவும் இயற்கையாக உண்டாதல்போல இவனிடத்தும் இப்பெற்றிப்பட்டதோர் உணர்ச்சி தோன்றுதல்உண்டு. இவன் கன்னமீசை வைத்திராவிடினும், மேல்இதழில் உள்ள கரியமீசையும், எலுமிச்சம்பழத்தைவிடச் சிறிதுபழுப்பாகத்தோன்றும் மேனியின்நிறமும், எதற்கும் அஞ்சாத கண்களின் நோக்கமும் இவன்முகத்தின்கண் ஓர்ஆண்டன்மை விளங்கத் தோற்றுவித்தன.

இளைஞனை நீலலோசனன் இங்ஙனம் பேரழகுடையனாய்த் திகழ்ந்தனன். இவன்உடுத்திருந்த உடைகளை நோக்குமிடத்து அக்காலத்து அரசர்வழக்கப்படியே அணிந்திருந்தனன் என்பது தோன்றிற்று. ஓரங்களிலும், மார்பின்புறத்திலும் முன்கையிலும் பூத்தொழில்செய்யப்பட்ட பொற்சரிகை பின்னப்பட்டு இருண்டபச்சைநிறமுடைய சட்டை மினுமினுவென்று மிளிர்ந்து இவனதுவடிவழகை இனிதுவிளங்கக்காட்டிற்று. இவன்அரையின்கீழ்ப் பூண்டிருந்த காற்சட்டையில் நீளத்தைத்

திருந்த பொற்பட்டையினால் அரைக்கீழுள்ள உறுப்புகள் கிளர்ச்சிமிக்க குதிரையை அழகாய் அஞ்சாமல் நடாத்தும்போது மிகவுந்திருந்திய இலக்கணம்வாய்ந்து தோன்றின. இவன் தொங்கவிட்டிருந்த கொடுவாளுறை நாம் முன் மொழிந்தபடியே பொன்மினுக்குப் பூசப்பட்டிருந்தது. அதன்பிடியில் உயர்ந்த முழுமணிகள் அழுத்தப்பட்டிருந்தன. குதிரை மேற்போர்வையிற் பொற்சரிகையினால் அழகிய உருக்கள் பின்னப்பட்டு விளங்கின. எவ்வாற்றானும் ஆண்டன்மை இனிதுதோன்றக் குதிரை மேல்வரும் இளையநீலலோசனனது அழகியஉருவமானது, அம்மலை நாட்டு அழகிய இளமகளிர் அவன்செல்வதைப் பார்க்கும்பொருட்டுத் தங் குடிசைகளினின்றும் புறம்வந்து நோக்குகையில் அவர்தங் கண்ணையுங் கருத்தையுங் கவருந்தன்மையதாய் இருந்தது; இவனைப்பார்த்த அம்மலை நாட்டு ஆடவரோ இவ்விளைஞன் குதிரைமேல் அமர்ந்துவரும் எளிதான நிலையினையும் ஆண்டகைமையினையும் வியந்துநோக்கி, அவனைத்தாங்கிய குதிரையின்சிறந்த உறுப்பின் அமைவையும் உற்றுப்பார்த்து மகிழ்ந்தனர். இங்ஙனம் இவன்வருகையில் இவனுடன் பின்வருவோர் இருவரே யாயினும், இவன் உருவத்தோற்றமானது அங்குள்ளார் கருத்தையெல்லாம் இவன்பால் இழுத்தது.

இவனும் வழிதொடர்ந்துபோன வண்ணமாய் இருந்தனன்; இவ்வாறு பலநாழிகைகடந்தன. தானுந் தன்காவலரும் இடையிடையே தங்கி இளைப்பாறிக் குதிரைகளுக்குந் தீனிகொடுத்துக்கொண்டு கடைசியாக மூன்றுவழிகள்பிரியும் ஓரிடத்தில் வந்து சேர்ந்தனன். இப்போது அவர்கள் எந்தவழியிற் செல்வதென்று திகைத்தனர்; இம்மூன்றில் எது நேராக நீலகிரி நகரத்திற்குச் செல்லுகின்றதென்பதைக்கேட்டு அறியும் பொருட்டு அருகாமையில் எதேனுங்குடிசைவீடு இருக்கின்றதாவெனச் சுற்றிநோக்கினர். அப்பொழுது தனக்குச் சிறிதுதொலைவில் ஒருகரை மேற் கிழவனொருவனிருப்பதை நீலலோசனன் கண்டான். இக்கிழவன் அம்மலைநாட்டில் தாழ்ந்தகுடியிற் பிறந்தவர்க்குரிய முறைப்பானஉடை கட்டியிருந்தான்; பணிசெய்யப்போம்பொழுது இளைப்பாறுதற்பொருட்டு அங்கேசிறிதுநேரம் இருந்தவனாகக் காணப்பட்டான். இவனைப்பார்த்து வழி எதுவென்றுகேட்ப, அவனுந் தானிருந்தவழியே நேராக நீலகிரி நகரத்திற்குச் செல்லுகின்றதென்று உரைத்தான். உடனே, நீலலோசனன் அவன் முகமாய் ஒருபொற்காசுவீசினன். அந்நாட்டிலுள்ளோர் வறியராதலால் இப்பொற்காசினைக் கண்டவுடன் மிகப்பணிந்து அன்புதோன்ற அஃதீந்தோனை வாழ்த்துவர். மற்று இக்கிழவனோ அக்காசினை மிகவும்பராமுகமாய் எடுத்துக்கொண்டு அக்காசு தந்த இளைஞனைநோக்கி வெறுப்புடன் சுருக்கமாகச் சில நன்றியுரை கூறியபின், அரசிளைஞனுக்குத் தான் காட்டியவழிக்கு எதிர்முகமாய்ப்போயினான்.

போனவன் சிறிது தொலைவிலுள்ள காட்டினுள்ளே புகுந்து மரத்தொகுதிகளின் நடுவே மறைத்து அமைக்கப்பட்ட ஒரு குடிசையினுள்ளே நுழைந்து, தான் எடுத்துவந்த பொற்காசினை நிலத்தின்மேல் இகழ்ச்சியோடும் வீசியெறிந்து, காரம் மிக்க வெறுப்போடு "ஒருநொடி நேரமாவது என்கொடும் பகைவன் கையினின்றும் இக்காசினைப் பெறும்படி நேர்ந்ததே! அவன் என்னைத் தோற்கஅடித்தனனே! நான் அவனால் தாழ்வடைந்தேனே!" என மிகவருந்திக்கூறினன்.

அப்போது அக்குடிசையிலிருந்த நடுத்தர ஆண்டு உடையனான ஒருவன் சினத்துடன் எறியப்பட்ட அக்காசை எடுக்க விரைந்துபோய், "என் நண்பனே, உனக்குயாதுநோய் நேர்ந்தது? ஏன் இங்ஙனம் உரக்கக் கூவி வருந்துகின்றாய்?" என்று வினவினன்.

அதற்கவன், "அது கிடக்கட்டும். இதோ நீகொடுத்த இக்கோலத்தை நீயே எடுத்துக்கொண்டு, எனக்குரிய உடையினை என்னிடங்கொடுத்துவிடு! கூலித்தொழிலாளிக்குரிய இக்கோலத்தினால் யான் ஒரு தொழுத்தைபோல் நடத்தப்பட்டேன். ஆயினும், அச்செருக்குடைய பௌத்த இளைஞன் அக்காசினை வீசியபோதே, அவனைஏமாற்றினேன்! என் முகத்திற் குழப்பித்தடவின இவ்வழுக்கைக் கழுவுதற்கும், இயற்கையிற் கரிய என்மயிரை வெளுக்கச்செய்த இவ்வெள்ளைப் பொடியைப் போக்குதற்கும் எனக்குத் தண்ணீர் கொண்டுவா" என்றான்.

அக்குடிசை வீட்டிற்கு உரியனான அக்குடியானவன், தான் முன்னறியாத அப்புதியோனைத் தான், "நண்பனே" என்றழைப்பினும், இப்போது வெருக்கொண்டுநோக்கிப் பின் அவன் பராமுகமாய் வீசிய பொற்காசைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, "எதுவாயிருப்பினும், நீ நினைந்ததொன்றை முடித்தற்கு மேற்கொண்ட இக்கோலம் உனக்குப் பயன்படவில்லையோ?" என்று கேட்டான்.

கேட்டதும், "அது கிடக்கட்டும், எனக்குத் தண்ணீர் கொடு! என் உடைகளையும் படைக்கலங்களையுங் கொண்டுவந்துவை! என் குதிரையைப் பிடித்துவா! யான்பிறந்த மலைநாட்டிற்குப்போய்த் திரும்பவும் நான் இளைப்பாறுதற்கு மிகவிரும்புகின்றேன்" என்று அவன் மறுமொழி புகன்றான்.

அவ்வாறு அவன் விரும்பியபடியே அக்குடிசைக்காரன் யாவுஞ் செய்தானாக, அம்மற்றையோன் தன் முகம் மயிர் முதலியவற்றைக் கழுவிக்கொண்டு, தான் முன் மேலிட்ட குடியானவன் உடுப்புகளைக் களைந்து எறிந்து, தன்னுடைகளை யுடுத்துக் குதிரைமேலேறி மகிழ்ச்சியோடும் விரைந்துபோயினன். இவன் யாரோவெனிற், கள்வனான இருளனேயன்றிப்பிறன் அல்லன்.

இனி இங்ஙனம் பொய்க்கோலத்தில்வந்த குடியானவனால் வழி தவறிச் செல்லுகின்ற நீலலோசனனையும் அவன் துணைவர் இருவரையும் பற்றி உன்னிப்போம்.

"அந்தஆளிடத்தில் அசட்டுத்தனமே யன்றி இன்னும் எதோ ஒன்று இருப்பது மாட்சிமை நிறைந்த தங்கட்குத் தோன்றுகின்றதா? அவன்முகத்தில் ஒரு தீக்குறிதோன்றியதென்று நினைத்தேன். அவன் தங்கள் திருமுன்பு விடைசொல்லுகையில் தங்கள் திருமுகத்தை நன்றாய் நோக்காமல் தன் கைக்கோலால் கீழே சிதறிக்கிடந்த கற்களைத் தட்டிக்கொண்டு இருந்தனனே" என்று நுட்பவறிவினனும் மிகவிழிப்பானவனுமான கேசரிவீரன் கூறினன்.

அதற்கு நீலலோசனன் தன் கரிய மீசைமயிரோடு இகலி முத்து வரிசை போன்ற தன்அழகிய பற்கள் பளீரென்று துலங்க நகைத்து "அரண்மனையில் நடைபெறுந் தகவொழுக்கங்களை மலைநாட்டுக் குடியானவன்பாற் காண்டற்கு என் அன்புள்ள கேசரிவீர, நீ எதிர்பார்க்கலாகாது. அவன் நம்மை ஒழுங்கான வழியிற் செலுத்தியிருந்தானாயின், அவனது குறும்பான நடையைப்பற்றிச் சிறிதும் நாம் கவலல் வேண்டாம்" என்றனன்.

அதற்குக் கேசரிவீரன் "நல்லது, அவன் நமக்குச் செவ்வையான வழியைக் காட்டியிருந்தானாயினன்றே? அஃதின்னுஞ் சிலநாழிகைக்குள் தெரிந்துவிடும். தங்கள் மாட்சிமைநிறைந்த திருமுன்பு பெரிதும் வணக்கமுடையேனாய் யான் நினைத்துக்கூறுவது இது: போகப்போகக் குறுகி இடுக்குவழியாய்ப்போகும் இந்நெறி நீலகிரிநகரத்துக்கு நேரே செல்லும் பெரும்பாட்டையாகச் சிறிதுந் தோன்றவில்லை." என்று விடைபகர்ந்தான்.

வழியும் உண்மையாகவே குறுகலாய்த்தான் இருந்தது; அது குறுகிச் செல்லச்செல்ல அதன் அழகு நிரம்பவும் பொலிவுபெற்று விளங்கிற்று. தலைக்குமேலே ஒன்றோடு ஒன்று பின்னலாய் வளர்ந்திருக்கும் மரங்கள் தண்ணிய நிழலைப்பயந்து வழிச்செல்வார்க்கு ஞாயிற்றின் வெம்மையை மாற்றின. கோடிக்கணக்கான நறுமலர்கள் அக்கரையைச் கவிந்திருந்தன. அவ்வியல்பை நுணுகி நோக்கும்போது, உலகமங்கை தன் மலர்ச்சுமையைத் தாங்கிப்போவதற்கு ஏலாமல் அயர்ச்சியடைந்து அவற்றை அங்கே சொரிந்துவிட்டாற்போலத் தோன்றிற்று; முந்திரிக் கொடிகள் மிகத்தித்திப்பான பழக்குலைகளைச்சுமந்து கிடந்தன; இன்னும் பல்வேறு வகைப்பட்ட இனிய பழங்களும் வழிச்செல்வார்கைக்கு எட்டத்தக்க வகையாய்த் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன.

"இந்த நெறிதான் நீலகிரி நகரத்திற்கு நேரே செல்வதாயிருக்க வேண்டுமென உறுதியாய் நம்புகின்றேன். இன்னும் இது போகப்

போக இவ்வாறே அழகிற்சிறந்து தோன்றுமென்று புலப்படுகின்றது. எல்லாவற்றிற்கும் நாம் போம்வழியில் யாரேனும் எதிரேவந்தால் அவரைக்கேட்போம்; அல்லது ஏதேனும் ஒருகுடிசைவீடு அருகாமையி லிருந்தாலுந் தெரிந்துகொள்வோம்.—அதோ ஒரு சிறிய ஓடை ஓடுஞ் சிற்றொலி கேட்கின்றது! நான் மிகவும் விடாய்கொண்டிருத்தலால் அவ் வொலி எனக்குப் பண் இசைத்தாற்போல் இருக்கின்றது; இங்குள்ள கொழுவிய கொடிமுந்திரிப் பழக்குலைகளை நெருக்கிப் பிழிந்தெடுத்த சாற்றைப் பருகுதலைக்காட்டினும், விடாயினால் வறண்டு உலர்ந்துபோ யிருக்கும் என் நாவிற்கு இதன் தூயநீரில் ஒரு குடங்கையளவு முகந்து உண்ணுவது மிகவும் இசைவாயிருக்கும். வாருங்கள்! நாம் முன்னே போய், மொழுமொழுவென்று ஓடும் இவ்வாய்க்காலுக்கு விரைவில் வழி தெரிந்து கொள்வோம்'' என்று நீலலோசனன் மொழிந்தான்.

இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே நீலலோசனன் தன் குதிரையை விரைந்தநடையிற் செலுத்தச், சிலநேரங்களுள் எல்லாம் அவ்வழி ஓர் அகன்ற இடத்திற் கொண்டுபோய் விட்டது. அதற்குமேல் வேறு வழியும் அங்கே காணப்படவில்லை.

உடனே நீலலோசனன் மிகநெருங்கிய மரஅடர்ப்பின்கீழ்ச் சணலாடையாற் சமைந்த ஒரு கூடாரத்தைக் கண்டு "நாம் வழிதெரிந்து கொள்ளுதற்கு இங்கு யாரேனும் இருப்பர். அதோ ஒருகூடாரம் பார்!'' என்றுதன் காவலாளரை நோக்கிக் கூறினான்.

முன்னிலும் இப்போது அவ்வாய்க்காலின் ஓசை மிகவுந் தெளிவாய்க்கேட்டது; நீர் பளிங்குபோல் ஒழுகும் அவ்வருவியின் பக்கத்தே யுள்ள ஓரிடத்தில் நீலலோசனன் சென்றவுடனே, அங்குப் பேரழகாற் சிறந்த ஓர் இளம்பெண் தன்முகமாய்வருங் குதிரைக்குளப்படியின் ஓசையும் அறியாமல் மிகவும் ஆழ்ந்து நினைந்த நினைவினளாய் அமர்ந் திருப்பக் கண்டான்.

மூன்றும் அதிகாரம்.

தெளிநீர்வேலி.

நீலலோசனன் குதிரைக்கடிவாளத்தைப் பிடித்து இழுத்தவாறே அவ்விளம்பெண் முகத்தை விளங்கப்பார்த்துக்கொண்டு நெருங்கிப்போய் அவள்பக்கத்தே சென்று குதிரையை நிறுத்தினன். அவள் உருவத்தின் பேரழகைப்பார்த்துப் பெரிதும் வியப்படைந்தனன். முதல்நொடியில் அவ னது அறிவைக் கலக்கிவிட்ட அப்பேரெழில் இப்போது அவன் உள்ளத் தேபையப்பைய நுழைந்து மயக்கிற்று. அவள் அவ்வாய்க்கால் ஓரத்தில்

இருந்தமையால் தன் அடிகளை அதன்நீரிற் கழுவிக்கொண்டிருந்தனள் போலும்! அவள்பக்கத்தே யாழ் என்னும் ஓர்இசைக்கருவி யிருந்தது. அவள்மிகவும் ஆழ்ந்த நினைவிலிருந்தமையால், தன்னைச்சூழவிருந்த அக்கருவியினையும் பிறவற்றையுந் தான் சிறிதும் உன்னித்திலள்.

மிகவுங்கரிய அவள் கூந்தல் தனக்கு இயற்கையிலேயுள்ள வழுவழுப்பினால் விளக்கமுடையதாய், இப்போது ஞாயிற்றின் கதிர்கள் தோய்தலால் மிகமிளிர்ந்து கற்றை கற்றையாய் அவிழ்ந்து விரிந்து கிடந்தது. பால்நுரைபோன் மிகமெல்லியதான வெள்ளிய சல்லா மேல் விலகித் தோட்புறத்திற் றொருக்கப்பட்டுப் பசியபுல்நிலத்தில் தாழவீழ்ந்திருந்தது. மற்றை உறுப்புகளின் அமைப்புக்கு இசையப்பொருந்தித் திருத்தமாகக் கடைந்தெடுத்தனபோல் நீள ஒழுகிக்கிடக்கும் அத்தோள்களின் சரிவிற் கொழுமையான அம்மயிர்க்கற்றைகள் அலைந்தன. அத்தோள்களின் மணிக்கட்டுகளில் மாற்றுயர்ந்த பொன்னாற் செய்யப்பட்ட தொடி யணிந்து விளங்கின. இவ்விளம்பெண் சிறிது உயரமான வடிவுடையளாயிருந்தனள். மங்கைப்பருவத்தினளாகலின், இவள் உறுப்புகளெல்லாம் வளர்ந்து நிரம்பவேண்டும் நிலையை எய்தித் திரண்டு உருண்டு மறுவின்றிச் செவ்விதின் விளங்குவவாயின. இவள் மேனிநிறங் கரியதாதலின்றித் தளதளப்பாக வெளிறிய வண்ணமுடையதாய் மிகவுந் தெளிந்து இலங்கிற்று. செழுங்குருதி கன்னங்களிற்பரவிச் செவ்விய வண்ணத்தோய்ச்சல் உண்டாக்கிற்று. இவள்முகங் கோழிமுட்டை வடிவினதாய் வயங்கிற்ற. அன்னப்பறவைபோல் இயற்கைநலங் கனிந்து நீண்டு நடங்குங் கழுத்தின்மேல் இவள்தலை நிறையொக்கப் பொருத்தப்பட்டிருந்தது. முதலிலே நீலலோசனன் கண்ட சிலநேரங்களாக, இவள் பரியவிழிகளைப் பொதிந்துகொண்ட மூடிகளின் இறைப்பைமயிர் கன்னத்திற்படிந்திருந்தன. இப்போது இவள் தன்விழிகளைத்திறந்தவுடனே, கரியபுட்டிலினின்றும் புறப்பட்ட இருபெரியகணவுகள் அவன் உயிரின் ஆழ்ந்த் அறைகளினுட் புகுந்து அறிவை மயக்குதல் போல இரண்டுஒளிகள் அவன்மேற்பாய்ந்தன. அவள் அணிந்திருந்த ஆடை மிக உயர்ந்ததென்று முன்னரே கூறினேம். மேல் இட்டிருந்த உடை பொற்கொட்டைக ளுடையனவாய் வெறுங் கரியபட்டினாற் சமைக்கப்பட்டிருந்தது; இடையிற் பூட்டியிருந்த மேகலை கொளுத்துவாயில் உயர்ந்தவயிரமணிகள் அழுத்தப்பட்டு அவிர்ந்தது; ஆடையின் ஓரங்கள் வண்ணத்தோய்ச்சல் சிறிதாயுள்ளபட்டிற் பூத்தொழில் செய்யப்பட்டிருந்தன. இப்பெண்ணின் முதற்றோற்றத்தினாலேயே இவள் யாரோ ஒரு செல்வரின் குடியிற்பிறந்த அருமைமகளாதல் வேண்டுமென்பது நன்கு அறியக்கிடந்தது. இப்பெண் இருந்த இடத்திற்குச் சிறிது தொலைவில் அமைக்கப்பட்ட கூடாரவாயிலின்கீழ்ப் பூச்சிதறிய பசும்புல்

நிலத்தில் நன்கு அணிந்த இருமகளிர் சாய்ந்துகொண்டிருந்தமையினை நீலலோசனன் கண்டபோதும் இக்கருத்து வலியுறுவதாயிற்று.

இனி யிவற்றையெல்லாம் பார்த்த பௌத்த இளைஞனை நீலலோசனன் அறிவு மயங்கிப் பிறவயமாயினான் என்பது ஒரு வியப்பன்று; ஏனெனில் அக்காட்சி முழுதும் ஒருவனது அறிவை மயக்கி அவனுக்கு உவகையினை மிகுவிப்பது திண்ணமேயாகலின் என்க. ஆழத்திற் கிடக்குங் கூழாங்கற்படைகளுங் கண்ணுக்குப் புலனாம்படி பளிங்கு போல் தெளிந்து ஓடும் அந்த நீர் ஓடையும், ஞாயிற்றின் கதிர்களை யெல்லாந் தன்னிடத்துச் சிறைப்படுத்திப் பொதிந்துவைத்து இப்போது அவற்றை மேல்எல்லாம் வார்த்துக்கொண்டாற்போலப் பசிய தழைக ளெல்லாம் பொன்னென மிளிரக் கிளை நெருங்கித் தண்ணிழல்பயந்து தோன்றும் மரங்களும், பல்வேறு வகைப்பட்ட அழகும் நிறனும் உடையவாய்ப் பசும்புற்கற்றைமேல் இறைந்து கிடக்கும் பல்லாயிரம் பூக்களும், அவை முகை விரித்தலாற் காற்றிற் பரந்து உலவுங் குளிர்ந்த நறுமணமும், மேலே கவிந்து திகழும் நீலவானும் என்ற இவையெல் லாம் இவ்விடம் அரம்பைமாதுபோல்வாளான இப்பெண்மணி தனி யளாய் இருத்தற்குப் பெரிதுந் தகுதியுடைய கற்பக இளங்காவேயென விளங்கச்செய்தன. மேலும், இங்ஙனம் வழி நடந்துவரும் இம்மலை நாடுகளைப்பற்றித் தான்கற்ற கட்டுக்கதைகளானும் வியத்தக்க வரலாறு களானும் உணர்ந்தபடியே நற்குணமுடையளான ஒரு சூர்மகள் உறையும் மாய நிலத்திற்றான் வந்து சேர்ந்தனமோ என்று நீலலோசனன் தன் இளம்பருவத்தியற்கையாற் பலவாறு கருதுவானாயினன்.

இம்மாது, அவ்விளைஞன் வருதலை முன்னுணர்ந்து குதிரையடி யோசையையும் அறியாமல் அவ்வளவு ஆழ்ந்ததொரு நினைவில் தன் அறிவை ஒருங்கச்செய்து அவனைப்பாராது உண்மையாகவே இருந் தனளோ? அல்லது, தான் அவனைப்பார்க்குமுன்னமே அவன் பேரழகாற் சிறந்த தனது உருவத்தைக்கண்டு கண்களுக்கு விருந்து செய்கவென்று எண்ணி அறியாதாள்போன்று வாளாது இருந்தனளோ? நாம் அறி யோம். ஆயினும், இங்ஙனம் ஆழ்ந்ததொரு நினைவிற் றன்னையிருத்திச் சிறிதுநேரங் கழிந்ததென்பது திண்ணம். கழிய, உடனே தன் கண்களை எறிட்டு அவனைநோக்குதலும், அவள்மாட்டு ஒரு தடுமாற் றமும் வியப்புங் குறிப்பாய்த் தோன்றி மறுநொடியே மறைந்தன. திரும்பவும் அவள் அவனை எறிட்டுப்பார்த்தனள். உடனே தான் அந் நேரத்திற் செய்தற்குரிய ஒருதகுதியினை மறந்துவிட்டாற்போலத் திடுக் கிட்டுத் தன் முதுகின்புறத்தே குவிந்துகிடந்த சல்லாவினை யிழுத்து முகத்தை மூடிக்கொண்டனள். அவ்வாறு மூடிக்கொள்ளுகையில் தன்

கண்ணுறை மணியினுள்ளே சென்றடங்குவதான ஒருவகைக் குளிர்ந்த ஒளிநோக்கத்தோடும் நீலலோசனன்மேற் றன்பார்வையை ஊன்றினாள்.

நீலலோசனன் அப்பெண்மணியைப்பார்த்துப் பணிவாய் வணங்கி வாழ்த்தும்போது, பின்றங்கி வந்த இவன் காவலாளர் இருவரும் இவனுக்குப்பின்னே வந்து சேர்ந்து பணிவின் பொருட்டுச் சிறிது அகன்று குதிரையை நிறுத்திக்கொண்டனர். உண்மையிலேயே கேசரி வீரன் அப்பெண்ணைப் பார்த்தவிடத்துத் தான்செல்லவேண்டிய வழி தெரிவதற்கு நேரம்வாய்த்தது என்பதைத்தவிரப் பிறிதொன்றும் நினைந் திலன்: வியாக்கிரவீரனே சிறிது இளம்பருவமுடையனாதலாற் பெண் மக்கள் அழகின்நலத்தைக் கண்டு மயங்குதற்கு இடம்பெற்று, அவள் முகத்தின்மேற் சல்லாவை இழுக்கும் அந்நேரத்தே அவளது வடிவழகைக் கண்டு வியந்து "பௌத்தன் அறிய இவள் நிரம்ப அழகுடையளாய் இருக்கின்றனள்!" என்றான்.

அவ்வுரைக்கு ஒத்து நீலலோசனனும், "அழகா! துறக்க நாட்டிற் குரியரான அரம்பைமாதர்களில் இவர் ஒருவராக இருத்தல் வேண்டும்! இவர் இந்நிலமகள் அல்லர்!" என்றுகூறினன்.

இளைஞனை தன்தலைவன் இங்ஙனங் காதல் வயப்பட்டுக் கூறி யதைக்கேட்டுக் கேசரிவீரன் முகத்தில் ஒருவெறுப்புக்குறி தோன்றிற் றாயினும், தனக்குயர்ந்தோனிடத்துப் பாராட்டும் பணிவினால் வாய் பேசாதிருந்தனன். இப்போது நீலலோசனன் தன்குதிரையைச் சிலவடி முன்னேறச் செலுத்தி அம்மங்கையிருக்கும் இடத்திற்குப் பதினைந்து அடி எட்ட நிறுத்திப் பணிவொடுதாழ்ந்து, "மாதரீர், நீலகிரி நகரத் திற்குச் செல்லும்வழி யிதுவோ என்று அறியும்பொருட்டு, நுங்கள் ஆழ்ந்தநினைவினிடையே யான் புகுந்து வினவுதலைப் பொறுக்கும்படி வேண்டுகின்றேன்" என்றான்.

அதற்கு அம்மாது, "நீங்கள் வருவதாகத்தோன்றும் வழிமுகமாய்ப் பார்த்தால், இது வழி யன்று" என்று கரும்பினுமினிய சொற்களான் மொழிந்தாள்.

இதனைக் கேட்டதுங் கேசரிவீரன் மற்றையோனை நோக்கி, "அரு வருப்பான அக்குடியானவனைப் பார்த்து நான் முன்னமே ஐயப் பட்டேன்" என்று மெல்லச் சொன்னான்.

இதற்குள் அம்மங்கை நீலலோசனனைத் திரும்பவும் பார்த்து, "இந்நாடுகளில் திரிந்து பழக்கம் இல்லாதவர்கள் காணக்கூடாதாயினும், அரசபாட்டைக்கு இங்கேயிருந்துபோகும் ஓர் இடுக்குவழியிருக்கின்றது. நானும் நீலகிரி நகரத்திற்குத்தான் போகிறேன்" என்றனள். இவ் வாறுசொல்லி இப்படிச்சொல்லியதே மிகுதி யென்று எண்ணினாற் போலவும், இங்ஙனஞ் சொன்னமையால் தானுங் கூடப்போகவிரும்பு

கின்றனள் என்று நினைக்கப்படுமே என அஞ்சினாற்போலவுஞ் சடுதியில் மேலும் பேசுவதை நிறுத்திவிட்டாள்.

உடனே நீலலோசனன், "நங்கைமீர், நுங்கட்கு வேறு நல்ல துணையில்லாமல் எங்கள் துணையை ஏற்றுக் கொள்வீர்களாயின், நீங்கள் செல்லும் வழியில் நுங்களைப் பாதுகாத்துச் செல்லும் நேரம் எனக்கு வாய்த்ததைப்பற்றி மகிழ்ச்சியும் இறுமாப்பும் எய்துகின்றேன்." என்று கூறினான்.

இதற்கு அந்த நங்கை ஏதும் உடனே மறுமொழி சொல்லவில்லை; அவள் அணிந்திருந்த முக்காட்டின் மடிப்புகளின்வழியே அவள்முகஞ் சிறிது தோன்றியபோது அவள் திரும்பவும் ஆழ்ந்த கருத்தினளாகக் காணப்பட்டாள். கடைசியாகத் தான் பின்பற்றவேண்டும் ஓர் ஏற்பாட்டை முடிவு செய்தாள் போலச் சடுதியில் நீலலோசனனைப்பார்த்து, "இப்படிப்பட்டதுணையொடு செல்வதில் தகுதியில்லாதது ஒன்றுமில்லை. முதலில் உண்மையைச் சொல்லுமிடத்து, இந்நேரம், என்னிடம் வந்து சேர்ந்திருக்கவேண்டிய தக்க ஆண்துணை இன்னும் வராமையால் நான் ஏமாற்றமடைந்தேன்; அல்லது இவ்விடங்களில் எனக்காகக்காத்துக் கொண்டிருக்கும் அவர்களை நானாவது போய்க் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். என் கூடவந்த பணிப்பெண்கள் அருகாமையில் இருக்கின்றார்கள்; அவர்கள் உங்களுடன் வந்தவர்களைப் பணிவோடும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். யான் தங்கட்கு முன்னே ஏதோகொண்டுவந்து வைக்கும் உணவை ஏற்றுக் கொள்ள உளம் இசையவீர்களானால், தாங்கள் பயணப்படுதற்கு முன்னே சிறிதுணவு கொள்வது நல்லதாகும்." என்று முன்னிலும் இனிமைமிக்க குரலோடும் பேசினாள்.

உடனே நீலலோசனன் குதிரையைவிட்டுக் கீழேகுதித்துப், பெற்றுக் கொள்ளுவதற்கு விழிப்பாய்நின்ற வியாக்கிரவீரன் கையிற் கடிவாளத்தை விட்டெறிந்தான். இவ்வாறு நேர்ந்த இந்நிகழ்ச்சியைக் குறித்துக் கவலையடைந்தவன்போலக் கேசரிவீரன் காணப்பட்டான்; ஆயினும், இளம்பருவத்தினனான தன் தலைவனை இடித்து ஒரு சொல்லேனுஞ் சொல்ல அவன் துணிந்திலன்; ஆகவே, அவன் வியாக்கிரவீரனுடன் சென்று, கூடாரத்துக்கு எதிரிலே சாய்ந்தநிலையி லிருந்த அப்பணிப்பெண்கள் இப்போதுதான் எழுந்திருந்த இடத்திற் சேர்ந்தான். அக்கூடாரத்திற்குச் சிறிது அருகாமையிலே அழகான மூன்று குதிரைகள் கொழுமையான புல் மேய்ந்துகொண்டிருந்தன. அவற்றின் அழகிய கல்லணை, அங்கவடி முதலியனவெல்லாம் அக்கூடாரத்தினுள்ளேயே வைக்கப்பட்டிருந்தன. அப்பணிப்பெண்களில் ஒருத்தி கன்னங்கறேல் என்று இருந்தாள். மற்றொருத்தி நீலகிரி நாட்டுக்குரிய

பெண்கள் வகுப்பைச்சேர்ந்தவளாய் அழகாய் இளம் பருவத்தோடுங் கூடினவளாயிருந்தாள்.

பௌத்த இளைஞனுடன் வந்த இவர்கள் அந்நங்கையின் பணிப் பெண்களோடு உறவாடிக்கொண்டிருக்கையில், நீலலோசனனும் அந் நங்கையும் எவ்வாறிருந்தனர் என்பதைப்பற்றிக் கூறப்புகுவோம். அந் நங்கை மிகவும் அழகிதாய் அமைந்த தனதுகையை நயமாகச் சிறிது அசைத்து அழைத்து நீலலோசனனைத் தனக்கு அருகாமையிற் புல்லின் மேல் இருக்கும்படி சொன்னாள். நீலகிரிக்குப்போகும் பயணத்தில் தானும் அவனோடு செல்ல இசைந்தமையால், இதற்குமுன் அவனைப் பிறன்போலெண்ணிப் பணிவு காட்டிய நடக்கையின் எல்லையை மீறினாள் போலவும், இப்போது நேய மிகுந்து பழக்கமானதைத் தெரிவிப்பாள்போலவும், அந்நங்கை தன்முகத்தை மறைத்திருந்த முக் காட்டை எடுத்துவிட்டாள். அருகாமையிலிருந்து அவள் முகத்தின் பேரழகை இங்ஙனம் நீலலோசனன் கண்டபோது, தான்முன்னே தொலைவில் அவளைக்கண்டு எண்ணியது உண்மையென்று நினைந்தான். அவள்சிறிதேறக்குறைய இருபது ஆண்டுள்ளவள்போற் காணப்பட்டாள்; மடந்தைப்பருவங் கடந்து அரிவைப்பருவம் அடையும்பொழுது முகிழ்க் கின்ற பெருநலங் கனியப்பெற்றிருந்தாள்; ஆனாலும், மடந்தைப் பரு வத்தின் புத்திளமை இன்னுஞ் சிறிதேனும் மாறப்பெற்றிலள். அவளது முகஅமைப்பானது மிகவுந் திருத்தமாயிருந்தது. அவள் கண்கள் பெரி யனவாயும், அடிக்கடிமாறுங் குறிப்புடையனவாயும் இருந்தன; அவை கள் சில நேரம் பேரொளிகாட்டி விளங்கின, வேறுசிலநேரம் மென்மை யாயும் மங்கலுடனுந் தோன்றின; சிலநேரம் ஒருநொடிக்குள் தமது ஒளிவன்மை முழுதும் அப்பௌத்த இளைஞன்மேல் வீசி, அதன்பிற் கருகி நீண்ட மயிர்நிறைந்த இறைகளாகிய திரைகளின்உள்ளே தம்மை மறைத்துஒளிந்தன. குறுகிச் சிறிதாயிருந்தாலுஞ், செந்நிறம் மிகுந்து திரண்ட இதழ்களோடுங்கூடின அவள் வாயானது பேசும்போதெல்லாம், அவள் தன்கழுத்தில் அணிந்திருந்த மாலையின் முத்துகளைப்போல் வெண் மையான பற்களைத் தோற்றுவித்தது. அவள்விடும் மூச்சோ அமிழ்த மணத்திற் சிறிதுதோய்ந்து வந்தாற்போலத் தோன்றியது. இங்ஙனங் கிட்டக்கண்ட பார்வையானது நீலலோசனன் அந்நங்கையின் அழகைப் பற்றிக் கொண்ட கருத்தை உறுதிசெய்தது. ஆயினும், மனக் கிளர்ச்சியான் எழுந்த வியப்பும், வியப்பினான் எழுந்த மயக்கமுந் தம் முதல்மும்முரம் மாறித் தணிந்தவுடனே, நீலலோசனன், பெண்கட்குரிய மென்மைக் குணத்தில் ஏதோ சிறிது அவளிடத்திற் குறைபட்டிருப் பதைக்கண்டான்; ஒரு பெண்ணை எப்பொழுதுங் கவர்ச்சியுடையளாகச் செய்வதும், ஒருவன் உள்ளத்தில் அவளது அழகின் வலிமையால் ஒரு

நொடிக்குள் உண்டான மதிமயக்கத்தை அங்கே என்றும் நிலைபெறச் செய்வதுமான நாணத்தோடுங்கூடிய இயற்கை மடப்பம் ஏதோ சிறிது அவள்பால் இல்லாமையை அவன் கண்டுணர்ந்தான்.

நீலலோசனன் அந்நங்கையின் அருகாமையிற் புன்மேல் உட்கார்ந்த போது, "சுடுசுடுப்பான ஒரு குடியானவன் எனக்குப் பிசகான வழி காட்டினமையாலன்றோ உங்களுடைய பழக்கத்தைப் பெறும் நல்வினை உடையனானேன்?" என்று கூறினன்.

ஒருவகையில் எவ்வளவோ பொருளைத் தரக்கூடியதும், மற்றொரு வகையில் தான் நினையாமலும் அறியாமலும் உண்டானபழக்கத்தால் தோன்றியதை ஒப்பதுமான ஒருபார்வையை அவன்மேற் செலுத்தி அவள், "சொல்லளித்த துணையான து வந்து சேராமையாலன்றோ நானும் தங்கள் கூட்டுறவாலுந் தங்களுடன் வந்தோராலும் உண்டான நல்ல துணையைப்பெறவேணுபினேன்?" என்று தானும் எதிர் மொழிந்தாள்.

உடனே நீலலோசனன், "இந்த நீலகிரி நாடுகள் வழிச்செல்வோர் இடரின்றிச் செல்வதற்கு ஏற்றன அல்ல; இதற்கு நான் சிறிது முன்னே அடைந்த துன்பநிகழ்ச்சியேபோதும்" என்றான்.

அதற்கு அவள், "மெய்தான்!" என்றுசொல்லி, அப்பெளத்த இளைஞன்மேல் இரக்கமும் உன்னிப்பும் உடையாள்போல அவனை நோக்கினாள். "எங்கே அவர்களிடத்தில் அகப்பட்டுக்கொள்கின்றேனோ என்று நான் நினைக்கும்போதெல்லாம் நடுக்கம் அடையும்படியான அக்கள்வரில் எவரையேனும் நீங்கள் எதிர்ப்பட்டிருக்கக்கூடுமோ?"

"நங்கைமீர், நல்லான் என்னுங் கள்வர் தலைவனது ஆறலை கூட்டத்தைப்பற்றி நீங்கள் குறிப்பாய்ச் சொல்லுகிறீர்கள் போலும்! அஞ்சாமறவனான அக்கொள்ளைத்தலைவன் மெய்யாகவேயிருக்கின்றான். இளைப்படைந்தோரைக் கிளர்ச்சிப்படுத்த வேண்டியேனும், பிள்ளைகளை அச்சப்படுத்தவேண்டியேனும் வீடுகளிற் பொய்க்கதையாய்ப் பேசப்படுவதில் அவன் சேர்ந்தவன் அல்லன் என்று நான் சொல்லல் பிழையன்று என்பதற்கு எனக்கு நேர்ந்ததையே போதும்." என நீலலோசனன் மறுமொழி கூறினன்.

இங்ஙனம் நீலலோசனன் பேசியபோது அந்நங்கையின் முகம் மிக்க திகில் காட்டிற்று; அவள் நடுக்கமுற்ற குரலோடும் "நீங்கள் அக்கொள்ளைக் காரரிடம் அகப்பட்டீர்களோ?" என்றாள்.

உடனே நீலலோசனன், "இன்று காலையிலேதான்" என்று அதற்கு விடைகூறினன். "ஆனால், எங்களை எதிர்த்துச் சண்டையிட்டதில் அவர்கள் மகிழ்வதற்குச் சிறிதும் இடமேஇல்லை. அப்படியல்லாவிட்டால், நங்கைமீர், உங்களுக்கு இக்கதையைச் சொல்ல இங்கு வந்திருக்கமாட்டேன்."

பிறகு, நீலலோசனன் கள்வர்கூட்டத்தை எதிர்த்த வகைகளெல்லாம் முற்றும் எடுத்துக் கூறினன். இவ்வாறு இவற்றை இவன் சொல்லி வருகையில் மிகவும் அழகியதான அந்நங்கையின் முகத்தில் நடுக்கம், அச்சம், ஐயம், வியப்பு முதலிய குறிப்புகள் அடுத்தடுத்துத் தோன்றின. மிகவும் ஆர்வமையான குரலோடு அவள் அப்பெளத்த இளைஞன் அவ்விடரினின்றுந் தப்பியதைப் பற்றியும், அவனதும் அவன்பின் வந்தோரதும் வலிமையைப் பற்றியும் வாழ்த்திச்சொல்லுகையில், அவள் முகத்தில் வியப்புக்குறிப்பு அழுந்திவிளங்கிற்று. அதன்பின் அவள் தன்பெயர் மீனும்பாள் என்றுந், தான் நீலகிரி நகரத்திற்றான் வழக்கமாய் இருப்பதென்றும், பணக்காரவணிகரான தன் தந்தை பன்னிரண்டு திங்கட்குமுன் திடீரென இறந்து போனமையால் தான் தொலைவிலுள்ள ஒரு நகரத்திற்குப் பயணம்போக வேண்டியதாயிற்றென்றும், அங்கே சென்று தன் வினையினை முடித்தபின்னர்த் திரும்பவுந் தன்வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டு வரலாயிற்றென்றுங் கூறினள்.

மீனும்பாள் மறுபடியும் அவனை, நோக்கி "என்னொடு தங்கியிருந்தவரான என் நண்பர்கள் என் பயணத்தில் நான் முதற் றங்குமிடம் வரையில் ஒரு தக்கதுணையை விடுத்திருந்தார்கள்; அதன்பின் என்னுடன் வழிசெல்வதற்கு வழிகாட்டிகளுங் காவற்காரரும் வரும்படி ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. காலைப்பொழுது மிகவும் இனிதாயிருந்தமையால், தக்கதுணையின்றிச் செல்வதால் நேரும் இடர்களையும் மறந்து, புதிய துணை விரைவில் எம்முடன் வந்துசேரும் என நினைந்து, நல்லவெயில் நேரத்தில் தெளி நீர் வேலி எனப்படுவதாகிய இந்த இடத்திற்றான் நான் தங்குவேன் என்று சொல்லிவிட்டு, என்பணிப்பெண்களோடும் பயணம் புறப்பட்டு வந்தேன்; ஆனல் ஏதோகாரணத்தால் அந்தத்துணை இன்னும் வந்து சேர்ந்திலது; இதனுல், மனந்துணுக்குற்றும், இங்ஙனம் மொய்த்து போனமையாற் றளர்புற்றும், மிக்க துயரத்தோடு யான் கவன்று கொண்டிருக்கையிற், பெருமானே, தாங்களுந் தங்கள் பின் வந்தோரும் இவ்விடம்வந்து சேர்ந்தீர்கள்" என்று சொன்னுள்.

உடனே நீலலோசனன், "அழகிற் சிறந்த அம்மை மீனும்பாள், துணையில்லாமற் செல்வது உங்கட்கு இடர்தருவதேயாயினும், இப்போது யான் உங்கள் துணையாய்வரும்படி நேர்ந்தமையால் நீங்கள் இனி மனங் கலங்கி அஞ்சவேண்டுவ தில்லை. நீங்கள் முன்னமே தெரிந்துகொண்டபடி யானும் நீலகிரிக்குத்தான் செல்லவேண்டியவனுக இருக்கின்றேன். அங்கே நான் முடித்துக்கொள்ளவேண்டிய சில கட்டாயமான வினைகள் உண்டு." என்று மறுமொழி சொன்னுன்.

இதற்குமேல், நீலலோசனன் தனது உலகியல்நிலை யின்னதென்றேனுந், தன் வினைகள் இத்தகையன என்றேனுந், தான் நீலகிரிக்குச்

முகவுரை

திருவள்ளுவர் ஆண்டு ௧௯௯௪, வைகாசித்திங்கள், ௨௯-ஆம் நாள் திருநெல்வேலி மாநகரிற் கூடிய **சென்னை மாகாணத் தமிழர்மாநாட்டின் புலவர்பேரவையில்** யாம் அவைத்தலைவராய் நின்று நிகழ்த்திய சொற்பொழிவையே பின்னர் மிக விரித்தெழுதி **முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர்** என்னும் இந்நூலாக வெளியிடலானேம். இடையிடையே வெளியூர்களிற்கூடும் அவைகளை நடத்துதற்குப் போய்வந்தமையாலுஞ், செந்தமிழ் மொழியிலுஞ் சைவசித்தாந்தத்திலும் பொதிந்துகிடக்கும்அரும்பெரும்பொருள்களை இவ்வுலகமெங்கணுமுள்ள அறிஞர்கள் தெரிந்து நலம்பெறல்வேண்டி அவையிற்றை யாம் ஆங்கிலமொழியில் எழுதி இரண்டுதிங்கட்கு ஒருகால் ஒருவெளியீடாகச் சென்ற ஒன்றரையாண்டுகளாக வெளியிட்டுவருதலாலும், இவற்றிடையே எம்முடைய பல புதியதமிழ்நூல்களையுஞ் செலவாய்ப்போன பல பழையதமிழ் நூல்களையும் அச்சிடுவித்துவருதலாலும், இவற்றின்பொருட்டு இரவுபகல் ஓவாது பற்பலநூல்களை ஆராய்ந்து வருதலாலும், பலதிறத்தவான இந்நன்முயற்சிகளினூடே உடம்புநலங் குன்றிப் பின்னரது முன்போல் மீண்டு நன்குறுதற்குப் பலநாட்கள் கழிதலாலும், இந்நூல் இடையிடையே விட்டுவிட்டெழுதி முடிவுபெறுதற்கு இரண்டாண்டுகளும் மூன்று திங்களும் ஆயின.

முற்காலத்துவிளங்கிய செந்தமிழ் நல்லிசைப்புலவர்கள் தமதருமைச் செந்தமிழ்மொழியைத் தம் இன்னுயிரினும் விழுமிதாக ஓம்பிப், பொய்சிறிதுங் கலவா அறவுரையே பகருந் தமது நாவால் மெய்ப்பொருள்களையே நிரப்பிய பாக்களும் நூல்களும் அதன்கண் இயற்றி, அதனை மேன்மேல் உரம்பெற வளர்த்துவந்தனர். அதனால் அஃது அஞ்ஞான்று பலைமேல் ஏற்றிய நந்தாமணி விளக்குப்போல், தனது பொங்குபேரொளியை எங்கணும்வீசி, இவ்வுலகின்கண் இருந்த மாந்தரெல்லாருடைய அறிவுக்கண்ணையும் விளங்கவிளக்கிற்று. மற்றுப் பிற்

காலத்தே, அஃதாவது சென்ற அறுநூறு ஆண்டுகளாகத், தோன்றிய தமிழ்ப்புலவர்களோ பெரும்பாலுந் தம்முன்னோர் சென்ற நெறியே தேர்ந்துசெல்லாதவர்களாய், அவர்சென்ற மெய்ந்நெறி பிழைத்துப், பொய்ந்நெறி ஏகித் தமதருமைச் செந்தமிழ் மொழியின் தூய்மையை ஓம்பாது, அதனைப் பிறமொழிச் சொற்களொடுகலந்து மாசுபடுத்தியதல்லாமலும், அதன்கண் மெய்யல்லாதனவும் முழுப்பொய்யும் மிடைந்த பாவும் நூலும் இயற்றி அதன்மெய்வழக்கினையும் பாழ்படுத்திவிட்டனர். அவ்விருதிறமும் பிரிந்து நனிவிளங்க விளக்கிக்காட்டினாலன்றி, இனித் தமிழ்கற்பார் தமிழ்மொழியினையும் அதனை வழங்கும் மக்களையும் பேணி வளம்படுத்தாரெனக் கருதியே இந்நூலை இயற்றலானேம். இதனைப்பயில்வார் பண்டைத்தமிழ் நல்லிசைப்புலவரின் அளக்கொணுமாட்சியும் மெய்வழக்கும் நன்கறிந்து, அவர் ஒழுகிய மெய்யொழுக்கத்தையே கடைப்பிடித்துத், தாம் மிக்குயர்வதொடு, தமிழையுந் தமிழ்மக்களையும் மிக்குயரச்செய்வார்களாக!

பல்லாவரம்,
பொதுநிலைக்கழகநிலையம்,
திருவள்ளுவர் ஆண்டு ககூகஎ,
ஆவணி, கக.

மறைமலையடிகள்.

ஓம்

சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி

முதல் இயல்

சைவசித்தாந்த நூல்கள்

திருவுந்தியார்

சைவசித்தாந்த நூல்கள் பதினன்கு. அப்பதினன்கில் திருவுந்தியார் என்னும் நூலை அருளிச்செய்தவர் உய்யவந்த தேவநாயனரென்பது அத்திருவுந்தியாரின் இறுதிக்கண் உள்ள

"வையம் முழுதும் மலக்கயங் கண்டிடும்
உய்யவந்தானுரை"

என்னுஞ்செய்யுளாலும், இவர் இருந்தவூர் திருவிசலூர் என்பது, இவர்தமக்கு மாணக்கருந் திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் நூலை அருளிச் செய்தவருமான தென்கடவூர் உய்யவந்ததேவ நாயனர் தாம் அருளிச்செய்த அத்திருக்களிற்றுப்படியார் ௯௯-ஆஞ்செய்யுளில்

"திருவிசலூர் ஆளுஞ் சிவயோகி இன்றென்
வருவிசையை மாற்றினன் வந்து"

என அருளிச்செய்திருக்கும் வரலாற்றுக் குறிப்பினுலும் நன்குபுலனும். திருவுந்தியார் அருளிச்செய்த ஆசிரியர் பெயரும் உய்யவந்ததேவநாயனர் என்பதே யாகுமென இங்ஙனந் தெளிவாக அறிவுறுத்தப்பட்டிருக்கவுஞ், "சிவஞானபோத வசனலங்காரதீப" நூல் இயற்றியவர் அவர் பெயரை "ஆளவந்ததேவநாயனர்" எனமாற்றிப் பிழைபட வரைந்திட்டார். ஆசிரியர் மாணக்கர் இருவர்க்கும் 'உய்ய வந்ததேவநாயனர்' எனப் பெயரிருத்தல் கண்டு, ஆசிரியர் பெயரை அங்ஙனம் மாற்றி அவர் பிழைசெய்தார் போலும்!

திருக்களிற்றுப்படியார்

இனித், **திருக்களிற்றுப்படியார்** என்னும் நூலை ஆக்கியருளினவர் பெயரும் **உய்யவந்ததேவநாயனார்** என்பதேயாதலும், ஆயினும் இவர் இருந்தவூர் 'தென்கடவூர்' எனப் பிறிதொன்றாதலும் இந்நூலுக்குரைசெய்த சிவப்பிரகாசரைக் கூறுஞ்,

> ''சேடன் படிபுரக்குந் தென்கடவூர் உய்யவந்தான்
> பாடுங் களிற்றுப் படிதனக்கு—நீடிமையோர்
> தேடுபுகழ்ச் செஞ்சொற் சிவப்பிரகா சன்றிருந்த
> நாடியுரை நாடா நயந்து''

என்னும் உரைப்பாயிரச் செய்யுளானே தெற்றெனப் பெறப்படுதல் காண்க.

திருக்களிற்றுப்படியார் இயற்றிய உய்யவந்ததேவநாயனார், தாம் இயற்றிய இந்நாலின் வெண்பாக்களில், திருவுந்தியாரிலுள்ள செய்யுட்களை எடுத்து இடையிடையே பிணைத்து நாலருளிச்செய்திருத்தலை உற்றுநோக்குங்கால், இவர்தமக்கு மெய்ப்பொருள் அறிவுறுத்திய ஆசிரியன்றன் மெய்ம்மொழிகளைத் தமது நூலுட் பொன்னேபோற் பொதிந்து வைக்கும் விழைவு பெரிதுடையராயிருந்த குறிப்புப் புலனாகாதொழியாது. ஆகவே, திருவுந்தியார் அருளிச்செய்த திருவிசலூர் உய்யவந்ததேவநாயனாரே, திருக்களிற்றுப்படியார் ஆக்கிய தென்கடவூர் உய்யவந்ததேவ நாயனார்க்கு ஆசிரியராதல் நன்கு துணியப்படும். இதற்கு மாறாக, இவ்வாசிரியர் இருவர்க்கும் இடையே திருவிசலூர் ஆளுடையதேவநாயனார் அல்லது ஆளவந்த தேவநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தாரெனவும், அவரே தாம் முதல் உய்யவந்ததேவநாயனார்பாற் கேட்டறிந்த மெய்ப்பொருளை இரண்டாம் உய்யவந்ததேவநாயனார்க்கு அறிவுறுத்தருளினாரெனவுஞ் சிலர் கட்டிவைத்த கதைக்கு யாம் சான்றேதுங் காண்கிலம்.

இவ்விரு நூல்களின் காலம்

இனித், 'திருவுந்தியார்,' 'திருக்களிற்றுப்படியார்' என்னும் இவ்விரு நூல்களின் ஆசிரியர்கள் சிவஞானபோதம் இயற்றியருளின ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவர்க்கும், அவர் மாணுக்கர் அருணந்திசிவனுர்க்கும், அவர் வழிவந்த உமாபதிசிவனுர் முதலாயினுர்க்கும் முற்பட்டவராதல் ஆராய்ச்சியாற் புலனுகின்றது. மெய்கண்டதேவர் மாணுக்கர்களும், அம்மெய்கண்டதேவர் வழிப்போந்த ஏனையாசிரியன்மாரெல்லாருந் தம் நூல்களுள் மெய்கண்டதேவரைக் குறித்துச்சொல்லி, அவரைப்போற்றுங் கடப்பாடு மேற்கொண்டவராகவே காணப்படுகின்றனர். அது,

"பண்டைமறை வண்டரற்றப் பசுந்தேன் ஞானம்
பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பரந்து நாறக்
கண்டவிரு தயகமல முகைக ளெல்லாங்
கண்டிறப்பக் காசினிமேல் வந்தவருட் கதிரோன்
விண்டமலர்ப் பொழில்புடைசூழ் வெண்ணெய்மேவு
மெய்கண்டதேவன்மிகு சைவ நாதன்
புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தே வாழும்
பொற்பாத மெப்போதும் போற்றல் செய்வாம்"

என்று சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்தும்,

"என்னையிப் பவத்திற் சேரா வகையெடுத் தென்
சித்தத்தே, தன்னைவைத் தருளினுலே தாளிணை
தலைமேற் சூட்டி, மின்னமர் பொழில்சூழ் வெண்
ணெய் மேவிவாழ் மெய்கண்டான் நூல், சென்னி
யிற் கொண்டுசைவத் திறத்தினைத் தெரிக்கலுற்
ருும்"

என்று அதன் பரபக்கத்தும் ஆசிரியர் அருணந்திசிவனுர் கூறுமாற்ருனும், மெய்க்கண்டதேவர்க்கு மற்ருெரு மாணவரான திருவதிகை மனவாசகங் கடந்தார் தாம் அருளிச்செய்த உண்மை விளக்கம் என்னும் நூன்முகத்திற்,

"பொய்காட்டிப் பொய்யகற்றிப் போதானந் தப்
பொருளா, மெய்காட்டு மெய்கண்டாய் விண்ணப்
பம்=பொய்காட்டா, மெய்யா திருவெண்ணெய்
வித்தகா சுத்தவினு, வையாநீ தான்கேட் டருள்"

என்று நுவலுமாற்ருனும், அவர் மாணவர் மரபில் வந்தவ ரான உமாபதிசிவனுர் தாம் இயற்றியருளிய சிவப்பிர காசம் என்னும் நூலின் பாயிரத்திற் ரும் வந்த ஆசிரியர் மரபு கூறுவான் புகுந்து,

"தேவர்பிரான் வளர்கயிலேக் காவல் பூண்ட
திருநந்தி யவர்கணத்தோர் செல்வர் பாரிற்
பாவிய சத்தியஞான தரிசனிகளடிசேர்
பரஞ்சோதி மாமுனிகள் பதியாவெண்ணெய்
மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலார் மாரு
விரவுபுக ழருணந்தி விறலார் செல்வத்
தாவிலருள் மறைஞான சம்பந்த ரிவரிச்
சந்தானத் தெமையாளுந் தன்மையோரே"

எனப்பகருமாற்ருனும், இவ்வாசிரியமரபில் உமாபதிசிவ னுர்க்குப் பின்னேபோந்த சீகாழிச் சிற்றம்பலநாடிகளுந் தாம் அருளிச்செய்த துகளறுபோதம் என்னும் நூன் முகத்திற்,

"பதிபசு பாசந் தெரிந்தந்தப் பாச
விதிவிழியை வென்றதனின் வேருங்—கதிவழங்கு
மெய்கண்டான் சந்தான மேவிற் சிவானந்தங்
கைகண்டார் காணுர் கரு"

எனத் தாம் மெய்கண்டதேவர் மரபில் வந்தமை தெளியப் புகலுமாற்ருனும் நன்கு விளங்காநிற்கும். எனவே, மெய் கண்டதேவர் மரபில் வந்தா ரெல்லாருந் தாம் அம்மரபில் வந்த வரலாற்றினே ஐயுறுதற் கிடனின்றித் தெற்றெனக் கிளந்து சொற்றமைபோலத், 'திருவுந்தியார்,' 'திருக்களிற் றுப்படியார்' என்னும் நூல்களே ஆக்கிய ஆசிரியரிருவரும் அம் மெய்கண்டமரபினேச் சுட்டிக் குறிப்பாலேனும்

வெளிப்படையாலேனும் ஏதும் உரைப்பக் காணாமையின், அவரிருவரும் மெய்கண்டதேவநாயனார்க்கு முன்னிருந் தோராதல் நன்கு துணியப்படும்.

அற்றேல், உய்யவந்ததேவர் எனப்பெயரிய அவ்வாசிரியர் இருவரும் மெய்கண்டதேவர்க்கு எத்துணை காலம் முற்பட்டவரெனிற், காட்டுதும். இரண்டாம் உய்யவந்த தேவர் தாம் அருளிச்செய்த 'திருக்களிற்றுப்படியா'ரில்,

''மோகம் அறுத்திடில்நாம் முத்தி கொடுப்பதென
ஆகமங்கள் சொன்ன அவர்தம்மைத்=தோகை
யர்பாற், றூதாகப் போகவிடும் வன்றொண்டன்
றொண்டுதனை, ஏதாகச் சொல்வேனியான்''

எனப்போந்த செய்யுளிற் சுந்திரமூர்த்தி நாயனாரைக் கூறியிருத்தலின், இவர் சுந்திரமூர்த்தி நாயனார்க்குப் பின்னர் ஒருகாலத்தேயிருந்தவரென்பது இனிது விளங்கற்பாலதேயாம்.

இனிச், சுந்திரமூர்த்தி நாயனார்க்குப் பின்னும் மெய்கண்டதேவர்க்கு முன்னுஞ் சென்ற காலத்தில் எதன்கண்ணே உய்யவந்ததேவநாயனார் இருந்தா ரென்பதூஉஞ் சிறிது ஆராய்ந்து காட்டுவாம். திருக்களிற்றுப் படியாரின் ருஙு-ஆஞ் செய்யுளாகிய,

''அவிழ்ந்த துணியில் அவிழ்ந்த அவிழை
அவிழ்ந்தமனத்தால் அவிழ்க்க=அவிழ்ந்தசடை
வேந்தனார்க் கின்னமுத மாயிற்றே மெய்யன்பிற்
சேந்தனார் செய்த செயல்''

என்பதன்கட், 'சேந்தனார்' என்னும் அடியவர் தாம் வழக்கமாய்ச் சிவனடியார்க்கு அளித்துவந்த சோற்றுணா அளிக்கப் பொருளில்லாமல் ஒருகால் மிக்க வறுமை எய்தி வருந்திய வழியுந், தாஞ் செய்துபோந்த அவ்வறத்தின் வழுவாராய்த், தங் கையிற் கிடைத்த சிறுகாசு கொண்டு களியுணவு சமைத்து, அதனைப் படைத்தற்குச் சிவனடியாரைத்

தேடச், சிவபிரானே ஓர் அடியவர் வடிவிற் போந்து அக் களியமுதினைப் பெற்றுண்டு மறைந்ததாகிய நிகழ்ச்சியினைக் குறித்திருத்தலால் இவர் சேந்தனார் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவராதல் பெறப்படும்.

இனி, இங்ஙனம் இவராற் குறிப்பிடப்பட்ட சேந்தனார் என்னும் அடியவர் பட்டினத்தடிகளுக்கு மாணக்கரென்பது, அடிகள் துறவு பூண்டபின், அவரது பெரும் பொருளைக் கவர்தற்பொருட்டு அஞ்ஞான் றிருந்த அரசன், அடிகளின் பொருளைக் காத்துநின்ற சேந்தனாரைச் சிறையிலிட்டு வருத்தாநிற்பச், சேந்தனாரின் மனைவியாரும் மகனாரும் அக் கொடுமையினைப் பட்டினத்தடிகள்பாற் சென்று தெரிவித்து முறையிட, அடிகள்,

"மத்தளை தயிருண்டானும் மலர்மிசை மன்னினானும், நித்தலுந் தேடிக்காணா நிமலனே அமலமூர்த்தி, செய்த்தலை கயல் பாய் நாங்கூர்ச் சேந்தனை வேந்தனிட்ட, கைத்தளை நீக்கி என்முன் காட்டுவெண் காட்டுளானே"

என்னுஞ் செய்யுளால் இறைவனை வேண்டிப் பாடச், சேந்தனார் உடனே சிறையினின்றும் விடுவிக்கப்பட்டு அடிகள்பால் உய்க்கப்பட்டனர் என வழங்கும் வரலாற்றினாற்றெளியக் கிடக்கின்றது. இச்சேந்தனார் அருளிச்செய்த "திருவிசைப்பா," "திருப்பல்லாண்டு" என்னுமிரண்டும், பட்டினத்தடிகள் அருளிச்செய்த "திருக் கழுமல மும்மணிக் கோவை," "திருவிடை மருதூர் மும்மணிக்கோவை," "திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி," "திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபது" என்னும் நான்குஞ் சைவத் திருமுறைகள் பதினொன்றில், முறையே ஒன்பதாந் திருமுறை, பதினோராந் திருமுறைகளில் நம்பியாண்டார் நம்பி என்பவராற் கோக்கப்பட்டிருத்தலின், பட்டினத்தடிகளும் அவர்தம் மாணக்கராகக் கருதப்படுஞ் சேந்தனாரும் நம்பியாண்டார் நம்பிகளுக்குமுன் னிருந்தவராதல் துணியப்படும். நம்பியாண்

டார் நம்பிகள் காலம் இற்றைக்கு எண்ணூற்றைம்பது ஆண்டு கட்கு முற்பட்டதாகலின், அவர்க்கு முன்னிருந்த பட்டினத்தடிகளும் அவர்தம் மாணவரான சேந்தனாருஞ் சிறிதேறக்குறைய ஆயிர ஆண்டுகட்கு முன்னே யிருந்தவராதல் தானே போதரும். என்றாலும், பட்டினத்தடிகள் இருந்த காலஞ் சுந்திரமூர்த்திகள் காலத்திற்கும் பிற்பட்டதென்பது, திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவையில் (உஅ),

"வித்தகப்பாடல் முத்திறத் தடியருந்
திருந்திய அன்பிற் பெருந்துறைப் பிள்ளையும்"

என்று பட்டினத்தடிகளே கூறுமாற்றால் விளங்கும்.

இனி, உய்யவந்ததேவநாயனார்க்குப் பின்னேயிருந்த மெய்கண்டதேவர் காலமுஞ் சிறிது ஆராயற்பாற்று. மெய்கண்டதேவர் மரபில் நாலாமவராய்த் தோன்றிய உமாபதி சிவனார் தாம் அருளிச்செய்த 'சங்கற்ப நிராகரணத்'தில்,

"எழுஞ் சிருநா றெடுத்த வாயிரம்
வாழுநற் சகன மருவாநிற்ப"

எனச் சாலிவாகன ஆண்டு கஉ௩௫-இல் தில்லைப்பொன்னம்பலத்தை யடுத்ததொரு மண்டபத்தே குழுமிய பல சமய ஆசிரியர் ஒருவரையொருவர் மறுத்துக்கூறிய கோள்களையெல்லா மெடுத்தியம்பி அவற்றின் பொய்ம்மை தேற்றுதற்கே இந்நூல் இயற்றலாயிற்று என இந்நூல் வரலாறு கூறுமுகத்தால் இந்நூலியற்றிய காலமும் இந்நூற்பாயிரத்தே தன்கெடுத்து மொழிதலால், இவர்தாம் இருந்தகாலம் இற்றைக்கு ௬உ௩-ஆண்டுகளுக்கு முன்னென்பது இனிது விளங்காநிற்கும்.

இனி, உமாபதிசிவனார்க்குமுன், அவர்தம் ஆசிரியர் மறைஞான சம்பந்தரும், அவர்க்குமுன் அவர்தம் ஆசிரியர் அருணந்திசிவனாரும், அவர்க்குமுன் அவர்தம்மாசிரியர் மெய்கண்டதேவரும் இருந்தாரென்பதனால், உமாபதிசிவனார்க்கும் மெய்கண்டதேவர்க்கும் இடையே குறைந்தபடி அ0-ஆண்டுகளாதல் சென்றனவாகக் கோடல்வேண்டும்.

அங்ஙனங் கொள்ளவே, மெய்கண்டதேவர் இற்றைக்கு எ00-ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்தாரென்பது முடிக்கப்படும். இதுவே அவரிருந்த காலமென்பதற்குத், திருவண்ணாமலைக் கோயிலில் மெய்கண்டதேவரால் பொறிப்பிக்கப்பட்ட ஒரு கல்வெட்டின் காலஞ் சாலிவாகன ஆண்டு ககருச-என்று காணப்பட்டிருப்பதும் ஒரு சிறந்த சான்றாகும்* என்க.

எனவே, இற்றைக்கு எ00-ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த மெய்கண்டதேவர்க்கும், இற்றைக்கு ஆயிர ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்தசேந்தனார்க்கும் இடைப்பட்டதொருகாலத்தே தென்கடவூர் உய்யவந்ததேவ நாயனாரும், அவர் தம் ஆசிரியர் திருவிசலூர் உய்யவந்ததேவ நாயனாரும் இருந்தாராகற் பாலார். அக்காலந்தான் யாதோவெனின்; சேக்கிழார் பெருமான் அரிவாட்டாயனார் புராணத்திற்

"காட்டிய நெறியின் உள்ளந் தண்டறக் கழுத்தி
னோடே, ஊட்டியும் அரியா நின்றார் உறுபிறப்
பரிவாரொத்தார்"

எனக்கூறிய செய்யுட்கணுள்ள 'ஊட்டியரிதல்' என்னுஞ் சொற்றொடரைத் திருக்களிற்றுப்படியாரில் (கசு), "ஊட்டி யறுத்தவற்கே ஊட்டியறுத்தவரை" என உய்யவந்ததேவ நாயனார் எடுத்தாண்டிருத்தலின் இவரும் இவராசிரியருஞ் சேக்கிழார்க்குச் சிறிது பின்னே யிருந்தமை திண்ணமா மென்க.

இவ்வாற்றால், 'திருவுந்தியார்,' 'திருக்களிற்றுப்படி யார்' என்னுஞ் சைவசித்தாந்த நூல்கள் இரண்டனையும் அருளிச்செய்த உய்யவந்ததேவநாயனார் இருவரும் இற்றைக்கு எருo-ஆண்டுகட்கு முன்னே இருந்தாரெனக் கோடல் இழுக்காது. இங்ஙனம் இவ்விருவரும் மெய்கண்ட தேவர்க்கு முன்னிருந்து, அவர் 'சிவஞானபோதம்' இயற்று தற்கு முன்னரே 'திருவுந்தியார்,' 'திருக்களிற்றுப்படியார்'

* செந்தமிழ், தொகுதி ந, பக்கம் கஅசு.

என்னும் நூல்களை ஆக்கியிருத்தல் கண்டு போலுஞ், சித்தாந்தநூல்கள் பதினன்கனையுந் தொகுத்துக்கூறும்,

> "உந்தி களிறு உயர்போதஞ் சித்தியார்
> பிந்திருபா உண்மை பிரகாசம்=வந்தஅருட்
> பண்பு வினு போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
> உண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று"

என்னும் பழையவொரு வெண்பாச்செய்யுள், முதலிலே 'திருவுந்தியார்,' 'திருக்களிற்றுப்படியார்' என்னும் நூல்களையும், அவற்றின்பிற் சிவஞானசித்தியார் முதலான ஏனைப் பன்னிரண்டு நூல்களையும் அடைவே வைத்தோதுவதாயிற்று. என்றிதுகாறும் ஆராய்ந்துரைத்தவாற்றால், திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் இரண்டு நூல்களுமே, சைவசித்தாந்த நூல்கள் பதினன்கனுள் மிகப்பழையனவாய் நிற்றல் தெளியப்படுமென்பது.

சிவஞானபோதம்

இனிச், சைவசித்தாந்த நூல்களில் மேற்கிளந்த திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் இருநூல்களும், பிறவித்துன்பத்தை நீக்கி உயிர்கள் இறைவன் றிருவடியைத் தலைக்கூடிப் பேரின்பப்பேற்றினை அடைதல்வேண்டுமெனவும், அங்ஙனம் அவை அதனை அடைதற்குரிய தவமுயற்சி இத்தகையதாதல் வேண்டுமெனவும் வற்புறுத்தி, அதனை அடைந்தார் நிலை இவ்வியல்பிற்றுமென விளக்குந் திறத்தவாகும்.

மற்று, இவையிரண்டற்கும் பின்னெழுந்த **சிவஞானபோதமோ**, காணப்பட்ட இவ்வுலகினைக்கொண்டு காணப்படாத கடவுளொன்றுண்டெனவும், அதுதான் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களைப் புரிவதாமெனவும், அழித்தற்றொழிலை இயற்றுவதே ஏனை யிரண்டு தொழில்களையும் இயற்ற வல்லதாமெனவும், அம்முழுமுதலறிவுப் பொருடான் உலகுயிர்களிற் பிரிவற நிறைந்து நின்று அம்முத்தொழில்களை உயிர்களின் அறிவு விளக்க

இன்பப்பேற்றின் பொருட்டு நிகழ்த்தா நிற்கு மெனவும், உடலின் வேறாக உயிர் என்பதொரு பொருள் உண்டென வும், அவ்வுயிர்தானும் ஒன்றாகாமற் பலவாய்ப் பலவேறு தன்மைகள் வாய்ந்தனவாய் என்றுந் தம்முதல் அழியாமல் இருக்குமெனவும், அவ்வுயிர்களெல்லாந் தொன்று தொட்டே ஆணவம் எனப்படும் ஓரிருளால் தம் விழை வறிவு செயல்கள் மறைக்கப்பட்டு நிற்றலின் அவ்விருள் நீக்கத் தின் பொருட்டு இறைவனாற் படைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட இப் பல்வேறுடம்புகளைக் கருவியாய்க் கொண்டே அவ் விழை வறிவு செயல்கள் விளங்கப் பெற்று வருகின்றன வெனவும், உயிரின் சேர்க்கையாலன்றி ஐம்பொறி யுணர்வு கள் இயங்காமைபோல இறைவன் சேர்க்கையாலன்றி உயிர் கட்கு விழை வறிவு செயல்கள் விளங்காவெனவும், மக்கள் தமது சிற்றறிவாற் சுட்டியறிவன வெல்லாம் 'அசத்து' என் னும் பெயர்க்குரியனவாயும் மனமொழிகளுக்கு எட்டா நிலையில் இறைவன தருள் வயமாய் நின்று உணரப்படும் ஒரு முழுமுதற்பொருள் 'சிவசத்து' என்னும் பெயர்க்குரியதா யும் நிற்குமெனவும், அங்ஙனஞ் சத்தாகிய சிவத்தினெதிரே அசத்தாகிய பொருள்கள் விளங்க மாட்டாவாகலிற் சத்தாய் அவற்றுள் நிறைந்து நிற்குஞ் சிவம் அவையிற்றைத் தன்னின் வேறாய்க் காணாது, அசத்தாம் பொருள்கட்கு உணர்வு இன் மையின் அவைதாமுஞ் சிவத்தைக் காணாது, மற்று அசத்தை யுஞ் சத்தையுங் காண்டற்கியைந்த சத்தாந்தன்மையும் அசத் தாந்தன்மையுந் தங்கண் ஒருங்குடைய உயிர்களே (ஆன் மாக்களே) அவ்விரண்டனையும் உணருந் தன்மையவாக லின் அதுபற்றி அவை 'சதசத்து' என்று வழங்கப்படுமென வும், இவ்வியல்புகளெல்லாம் அறியமாட்டாது ஐம்புல அவாக்களால் ஈர்ப்புண்டு தாமோர் அறிவுப்பொருளென்ப தூஉம் உணராது மயங்கிவருந்தும் உயிர்களுக்கு, அவ்வுயிர் களுள் உயிராய் மறைந்துநின்று அருள்புரிந்துவரும் முதல்வனே இரக்கமிகுதியாற் குருவடிவிற்போந்து அவ்

வியல்புகளை யுணர்த்த அதனான் மெய்யுணர்வு தோன்றப் பெற்று அவ்வுயிர்கள் இறைவன் றிருவடியினை ஒருங்கு தலைக்கூடுமெனவும், அறிவில் பொருள்களிற் பழகிய பழக்கத்தாற் றோன்றிய அறிவாலும் உயிர்கள் தமக்கெனவுள்ள சுட்டறிவாலும் இறைவனை அறிதல் செல்லாமையால் இறைவனது அருளறிவு ஒன்றுகொண்டே அவை இறைவனையுணர்ந்து அவ்வுணர்ச்சி பின்னர் அறியாமையாற் பற்றப்படாமைப் பொருட்டு 'ஓம்சிவம்' எனும் ஐந்தெழுத்தை இடையறாது நினைவிற் பதித்தல் வேண்டுமெனவும், இறைவன் உயிர்களிற் பிரிவின்றி நிற்றல்போல உயிர்களும் இறைவனை விட்டுப் பிறிதொன்றனை நினையாத நிலையில் உறைத்துநிற்குமாயின் ஆணவம் மாயை வினையென்னும் மும்மலங்களால் அவை தீண்டப்பெறுவெனவும், பொருள்களைக் காணுங் கண்களுக்கு அவற்றோடுடனாய் நின்று தானுங்கண்டு அவை அவையிற்றைக் காணுமாறுஞ்செய்யும் உயிர்போல இறைவனும் உயிர்களோடுடனாய்நின்று அவை மல மாயை வினைகளைக் காணுமாறுசெய்து தானும் அவற்றைக் காண்பனாகலின் இங்ஙனந் தன்னோடுடனாய் நின்று காட்டிக் காணும் இறைவன்றன் அருளுதவியினை நினைந்துநினைந் துருகும் உயிர் அவன்றிருவடியில் ஒன்றி ஒன்றறக்கலத்தல் ஒருதலையாமெனவும், இறைவன் றிருவடிப்போதுகளை உயிர்கள் சேரவொட்டாது தடைசெய்யும் மலமாயை வினைகளை மேற்காட்டிய முறையிற் கடைப்பிடியாய் நின்று பழகுமாற்றாற் சுவடறக் கழுவிச் சிவநேய முடையாருடன் கொண்ட இடையறாச் சேர்க்கையால் அவை மீண்டுந் தம்மைப் பற்றாமற்செய்து சிவம் விளங்கித்தோன்றுஞ் சிவனடியார் வடிவினையுந் திருக்கோயில்களையுஞ் சிவமேயெனக் கருதி வழிபடுதல் இன்றியமையாததாமெனவும் இனிது விளக்குங் கனிப்பெருமாட்சி வாய்ந்ததாகும்.

கடவுள் உயிர் மலம் மாயை வினை வீடுபேறு என்னும் ஆறன் இயல்புகளை அளவையியல் வழா ஆராய்ச்சிமுறை

யில் வைத்து நன்கு விளக்குந் தனி முதல் நூல் சிவஞான போதத்தைத் தவிர வேறேதும் எங்கும் எந்த மொழியிலும் இல்லை. உலகத்துள்ள நூல்களிற் சில, கடவுளியல்புகளிற் சிலவற்றை மட்டுமே எடுத்தியம்பும்; அச் சிலவற்றுள்ளும் ஒன்று மற்றொன்றனோடு ஒவ்வாமல் இகலும்; அதனால் அந் நூலறிவு கொண்டு இறைவன்றன் உண்மை யியல்புகளை யுள்ளவாறுணர்ந்து அவனை நினைத்தலும் வாழ்த்தலும் வணங்கலும் இயலாதொழிகின்றன. வேறு சிலநூல்கள் உயிரினியல்புகளை அளந்தறியப் புகுந்து அவற்றின் உண்மை காண மாட்டாமல் அங்ஙனமே ஒன்றனோடொன்று மாறுபடுங் கொள்கைகளை விரித்து வெறியவாயின; அவை தம்மால் உயிரின் உண்மையுணர்தலும் இயலாதொழிகின்றது.

இனி, உயிர்கள் பிறவிகளெடுத் துழலுங் காரணத்தை வேறெந்தநூலுங் கண்டதில்லை; அதனால் ஆணவமலத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி சிவஞானபோதத்திற் றவிர உலகத்தின்கணுள்ள நூல்கள் வேறெதன்கண்ணுங்காணப்படுகின்றிலது.

இனி, இவ்வுலகத்திற்கும், இதன்கணுள்ள பொருள்கள் உடம்புகட்கும் முதற் கருவியாய் நிற்கும் மாயை யென்னும் முதற் பொருளின் றன்மையினை உள்ளவாறுணர்ந்துரைக்கும் நூலுஞ் சிவஞான போதத்தைத் தவிர வேறெதனையும் யாண்டுங் கண்டிலேம். இம் மாயையின் வழியே உயிர்கள்மாட்டு நிகழும் இருவினை நிகழ்ச்சிகளை முன் பின் முரணுறாமல் ஆராய்ந்து தெற்றெனத்தெரிக்கும் நூலும் இதனையொழிய வேறெதனையுங்காணேம்.

இனி, இவையேயன்றி, உயிர்கள் எய்துதற்குரிய முடிந்தநிலையான வீடுபேற்றின் மெய்ம்மையினை விளங்கத் தேற்றும் விழுமியநூலுஞ் சிவஞானபோதமே யல்லால் வேறேதும் எங்கும் எம்மொழியிலும் இல்லை.

இவ்வாறாக, மக்களுயிர்க் குறுதிபயக்கும் இவ்வறு வகைப்பொருளாராய்ச்சியும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக முறைப் படவைத்து, மெய்ம்மையுணரும் வேட்கைமிக்க நண்

ணுணர்வினரெல்லாருங் கழிபேருவகை துளும்பித் தெரிந் தேற்க இவ்விழுமிய சிவஞானபோதநூல் உண்மையான் ஆராய்ந்து விளக்கும் வகைகளெல்லாம் பின்னே தொடர்ந்து வரும் விரிவுரையிற் காணப்படும். இத்துணை ஆராய்ச்சி களையுந் தன்னகத்தேகொண்ட இந்நூல் மிகப்பெரியதோர் அளவினதாய் இருக்கவேண்டுமென இதனைக் கண்டறியா தார் நினைப்பர். ஆனல், இதன் மிகச்சுருங்கிய அளவினைக் கண்டாரோ, ஆ! இத்துணை அரும்பெரும் பொருளும் ஒருங்குதெரிக்கும் இச்சிரியநூல் அளவில் எத்துணைச் சிறிய தாயிருக்கின்றதென எண்ணி யெண்ணி வியப்புரு நிற்பர்! ஏனெனில், இந்நூல் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களால் அமைந் திருக்கின்றது; இப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களும் அறுபஃதடி களையுடையன; இவ்வறுபஃதடிகளிலும் இருநூற்றுப்பதி ன்று சொற்களேயுள்ளன. இனி, இப்பன்னிரண்டு சூத்திரப் பொருளை விளக்குட் வெண்பாக்களோ எண்பதேயாகும்; இவ்வெண்பதுவெண்பாக்களும் முந்நூற்றறுபஃதடிகளினல் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகத், தொண்ணூற் றிரண்டு பாக்களிலே, அல்லது நானூற்றிருபஃதடிகளிலே கடவுள் உயிர் மலம் மாயை வினை வீடுபேறு என்னும் அறுவகைப் பொருள்களின் ஆராய்ச்சிகள் அத்துணையும் அடக்கி, அங் ஙனம் அடக்கியவாற்ருற் பொருள்மயங்குதற்குச் சிறிதும் இடனின்றி, அவற்றை அங்கையங்கனியெனத் தெளிய விளக்கி, அவையிற்றின் உண்மையை முடித்துக்காட்டுவ தென்ருல், ஆ! அஃது ஒப்புயர்வில்லாத் தெய்வஅருள் நிரம் பப் பெற்ருர்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு எளிதின் வாய்க்குமோ? இத்துணைச்சுருங்கிய நூலிலே பரந்து விரிந்தாழ்ந்தபொருட் பரப்பத்துணையுஞ் செறிந்து துலங்கக்கண்டால், அஃதெ வர்க்குத்தான் வியப்பினை விளைவியாது!

பண்டைச்செந்தமிழ் நூல்களிலே அறம்பொருள் இன் பம் வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள்களின் றன்மைகள் அவ் வளவுந் தெரிந்தெடுத்துக் குயிற்றிய மணிக்கலன் என வயங்

குந் தனிப்பெருமாட்சி வாய்ந்தநூல் திருக்குறள் ஒன்றே யாம். பின்றைச்செந்தமிழ் நூல்களில் அவ்வுறுதிப்பொருள் களை எய்துதற்குரிய உயிர்களினியல்பும், அவை அவையிற் றைப் பெறவொட்டாது தடைசெய்யும் ஆணவமலத்தின் இயல்பும், உயிர்கட்கு அறிவையும் முயற்சியையும் எழுப்பு தற்பயத்தவாம் மாயைவினைகளின் இயல்பும், உயிர்களுக்கு மாயையைக்கூட்டி அவ்வாற்றால் அறிவு முயற்சிகளைத் தோற்றுவித்துத் தனது பேரின்பத்தை நுகர்விப்பானான முதல்வன் இயல்பும், வீடுபேற்றின் றன்மையும் வினுவிடை யுள்ளுறுத்து விளக்கித் திட்பநுட்பஞ்செறிந்து, திருக்குற ளினும் பார்க்கப் பன்மடங்கு சிறந்த மாட்சிமிக்கதாய் நிலவு வது சிவஞானபோதம் ஒன்றேயாம். திருக்குறள் பெரும் பாலும் மக்கள் ஒழுகலாறுகளையே விரித்துரைப்பது; கட வுள் உயிர் மலம் மாயை வினைகளையும் வீடுபேற்றையும் ஆராய்ச்சிமுறையானன்றி இயற்கை முறையான் வைத்துச் சுருக்கிநுவல்வது. திருக்குறட் பயிற்சிகொண்டு இறைவ னிருப்பும் இறைவன் பொதுவியல்புகளும் உணரலாகுமே யன்றி, அவன் றன்னை நினைந்துருக அவாவும் அன்பர் பொருட்டு இன்றியமையாது மேற்கொள்ளும் அருளுரு வச் சிறப்பியல்பினை உணர்தல் இயலாது; அங்ஙனமே, அத னால் ஏனை உயிர்களின் சிறப்பியல்புகளும், மல மாயை வினை வீடுபேறுகளின் உண்மைத் தன்மைகளும் வெள்ளிடை விலங்கலெனவிளங்கவறிந்துறுதிகூடுதல் இயலாது. மற்றுச், சிவஞானபோதநூலிலோ இவ்வியல்புகள் முற்றுமெடுத்துத் தெளித்து விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன; திருக்குறளினும் மிகப்பெரிய ஆராய்ச்சிகளை அகத்தடக்கிய இவ்வறிவுப்பெரு நூல், அதனினும் அளவிற் பெரியதொன்றாக இருக்கற்பால தெனினும், இஃது அதனில் ஆறிலொருகூறான அளவின தாயிருத்தலே பெரியதோர் இறும்பூதினைப் பயவாநிற்கின் றது. திருக்குறள் ஆயிரத்துமுந்நூற்றுமுப்பது குறட்பாக் கள் அல்லது இரண்டாயிரத்து அறுநூற்றறுபஃ தடிகளால்

ஆக்கப்பட்டதொன்றாகும்; மற்றுச், சிவஞானபோதமோ தொண்ணூற்றிரண்டு பாக்கள் அல்லது நானூற்றிருபஃதடிகளான் மட்டுமே அமைக்கப்பட்டதொரு தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். சிவஞானபோதத்தைப்போற் சொற்சுருங்கியதொரு நூலும், அங்ஙனஞ் சுருங்கிய எல்லையிலே மிக விரிந்தாழ்ந்த பொருட்பரப்பெல்லாம் அகத்தடக்கியதொரு நூலும் இந்நிலவுலகத்துள்ள எந்த மொழியிலும் இல்லையென்பது திண்ணம்.

இன்னுஞ் சொற்சுருங்க நூலியற்றுதல் அரிதேயாயினும், அங்ஙனம் இயற்றும்நூலிற் றான்கூறக்கருதிய அரும் பொருளெல்லாம் ஒருங்குசெறித்து அவற்றை நன்கினிது விளங்கவைத்தல் எவர்க்கும் அரிதரிது. வடமொழியிற் சொற்சுருங்க அமைக்கப்பட்ட 'சாங்கியம்,' 'யோகம்,' 'வைசேடிகம்,' 'நையாயிகம்,' 'மீமாஞ்சை,' 'வேதாந்தம்' முதலானநூல்கள் பலவுள. என்றாலும், அந்நூற்பொருள்கள் அந்நூற்சூத்திரயாப்புகளால் நன்கு விளங்குதலில்லை. அதனால், அவையிற்றுக்கு உரைகாணப்புகும் ஆசிரியர் தம்முள் ஒருவரோடொருவர் மிகஇகலியிடும் பூசலுக்கும் ஓர் அளவேயில்லை. அங்ஙனஞ் சூத்திரப்பொருடோணிதற்குப் பெரும்பாலும் இடனும் வாயிலும் இன்றிச் சொற்சுருங்க இயற்றப்பட்ட வடமொழி நூல்களை யொப்பன தமிழ் மொழியில் ஒருசிலதாமும் இல்லை. தமிழ் இலக்கண இலக்கிய அறிவுவாய்ந்தாரெவருந் 'திருக்குறள்,' 'சிவஞானபோதம்' என்னும் நூல்களுக்கு உரையுதவியில்லாமலே பொருடெரிந்துகோடல் இயலும். மற்று, மேற்கூறிய வடமொழிச் சுருக்கநூல்களோ, தம்மை யியற்றிய ஆசிரியரே தம்மாணாக்கர்க்குத் தம் பொருளை அறிவுறுக்க, அம்மாணாக்கர் அப்பொருளைத் தம்மாணாக்கர்க்கு அறிவுறுக்க, இங்ஙனமாக அவ்வாசிரியர்தம் மாணாக்கர் வழியில் வந்தார் வகுத்த உரையுளவாயின், தம்பொருளை உள்ளவாறறிவிக்குமே யன்றி, அங்ஙனம் அவ்வாசிரிய மாணாக்க மரபில்

வாராதார்க்குத் தம் உண்மைப்பொருளைப் புலப்படுத்துஞ் சொல்லாற்றல் வாயாதனவாய்த் தம்மைப்பயில்வா ரெவர்க்குப் பெரியதொரு மறுக்கத்தினை விளைவிப்பனவாய் இருக்கின்றன. இத்தகைய இடர்ப்பாடு செந்தமிழ்நூல்களிற் காணப்படாதென்பதற்குத் திருக்குறளுஞ் சிவஞானபோதமுமே உறுபெருஞ்சான்றும். சீரியநூல்களில். திருக்குறள் சிவஞானபோதம் என்னும் இவ்விரண்டுமே தாங் கருதியபொருளைத் தம்மின் வேறானவோர் உரையுதவி வேண்டாது தக்கார்க்குத் தெற்றெனப் புலப்படுக்குஞ் சுருக்கநூல்களாய்த் தலைசிறந்து நிற்கின்றன. சுருங்கியவடிவிலுந் திருக்குறள் ஒரு கண்ணாடியையொப்பது; சிவஞானபோதமோ ஒரு புன்னுனிமேல் நிற்கும் ஒரு பனித்திவலையையொப்பது; கண்ணாடியும் பனித்திவலையுந் தாம் வடிவிற் சிறியனவாய் இருந்தே தம்மிற்பெரிய பலவடிவங்களைத் தம் மகத்தேகொண்டு அவைதம்மை விளங்கக் காட்டுமாயினும் பனித்திவலை அளவின்மிகச்சிறியது, கண்ணாடியோ பனித்திவலையினும் பன்மடங்குபெரியது; அதுபோற் றிருக்குறளுஞ் சிவஞானபோதத்தினும் பன்மடங்கு பெரியதொரு சுருக்க நூலாகும். எனவே, அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் உறுதிப்பொருட் பரப்பெல்லாம் ஒருங்கு செறித்துத் 'திருக்குறள்' யாத்த தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரது அறிவாற்றலினுங், கடவுள் உயிர் மும்மலம் விடுபேறு என்னும் அறிதற்கரிய நுண்பொருட் பரப்பெல்லாம் ஆராய்ந்து தன்னகத்தடக்கித் தெளிக்குஞ் 'சிவஞானபோதத்'தை யாத்த ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனாரது தெய்வ அருளறிவின் ஆற்றல் பன்மடங்கு சிறந்ததொன்றாய் வீறிவிளங்கல் நடுநின் றாராய்வார்க்கெல்லாம் நன்கு விளங்கற் பாலதேயாம். திருக்குறண்மாட்சியினை வியந்து,

> "தினையளவு போதாச் சிறு புன்னீர் நீண்ட
> பனையளவு காட்டும்படித்தால்—மனையளகு

பழைய நாட்களிலேயே பயிராக்கப்பட்டுள்ளன. இங்ஙனம் ஒரு தொகுப்பாக வைக்கப்பட்ட மரச்செறிவே 'தோப்பு' என வழங்கப்படலாயிற்று. தொகுப்பு என்னுஞ்சொல்லே தோப்பு எனத் திரிபுற்றது.

இப்பழைய கொட்டைமாமரங்கள் பருத்துயர்ந்து, பரிய பரிய கோடுகளையுங் கொம்புகளையும் வளார்களையும் அவற்றில் இலைகளையும் நாற்புறங்களிலும் பரப்பி அடர்ந்து வானளாவி நிற்குந் தோப்புகளின் காட்சியானது காண்பார் கண்களுக்கும் உள்ளத்திற்கும் மகிழ்ச்சியையும் ஆறுதலையுந் தருகின்றனவன்றோ? வெப்பம் மிகுந்த வேனிற்காலத்தில் ஊர்ப்புறத்தேசென்று, இத்தோப்புகளின் ஊடுநுழைந்து வெயிலேபடாத அம்மர நீழல்களில் வைகி இளைப்பாறுவதினும் மிக்கதோரின்பம் பிறிதுண்டோ? வேனிற்காலத்திற்கு முன்னுஞ்,சில இடங்களில் வேனிற்காலத் துவக்கத்தும் மாமரங்கள் பூவெடுத்தலால், அப்போது அப்பூக்களின் நறுமணத்தில் அளைந்து வந்து சில்லென்று வீசும் மெல்லிய தென்றற்காற்று நம் முடம்பின்மேற் படுங்கால் ஆ! அது நமக்கு எவ்வளவு இன்பத்தைத் தருகின்றது!

மற்றைப்பறவைகளைப்போல் எளிதிற் காணப்படுவதல்லாத குயிற்பறவைகள் வேனிற்காலத்தில் மாமரங்களில் அமர்ந்து கூவும் ஓசை கேட்கக் கேட்க இனியதா யிருக்கும்.பெரும்பாலும் மக்கள் வழங்காத ஊர்ப்புறத் தோப்புகளிலிருந்தே குயில்கள் கூவுதலால், தனித்த அவ்விடங்களிற்சென்று அவைகூவும் அவ் வின்னோசையைக் கேட்பது பின்னும் அவ்வினிமையை மிகுதிப்படுத்துகின்றது. ஆனாலுங், தங் காதலரைப்பிரிந்து, அவரது பிரிவை ஆற்றாது வருந்தும் மகளிர்க்குக் குயில்கூவும் ஓசை அவரது வருத்தத்தைப் பெருகுவிக்குமென்று நல்லிசைப்புலவர்கள் பாடியிருக்கின்றனர். அரசனும் புலவனுமான ஒல்லை

யூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் என்பான் தான் பாடிய செய்யுள் ஒன்றில்,

"மாநனை கொழுதிய மணிநிற இருங்குயில்
படுநா விளியா னடுநின்று அல்கலும்
உரைப்ப போல ஊழ்கொள்பு கூவ,
இனச்சிதர் உகுத்த இலவத் தாங்கட்
சினைப்பூங் கோங்கின் நுண்டாது பகர்நர்
பவளச் செப்பிற் பொன்சொரிந் தன்ன
இகழுநர் இகழா இளநாள் அமையஞ்
செய்தோர் மன்ற குறியென நீநின்
பைதல் உண்கண் பனிவார்பு உறைப்ப
வாராமையிற் புலந்த நெஞ்சமொடு
நோவல் குறுமகள்" (அகநானூறு, ௨௫)

எனத், தன் கொழுநனைப் பிரிந்த வேனிற்காலத்திற் குயிலிசைகேட்டு வருந்தும் ஒரு நங்கைக்கு அவடன்றோழி ஆறுதன்மொழி பகர்தலை எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றான்.

இனி, ஐப்பசித்திங்களிற் பூவெடுக்கும் ஒட்டுமாமரங்கள் பிஞ்சுபிடித்துக் காய்த்துச் சித்திரைத்திங்களிலேயிருந்து பழங்களைத் தருகின்றன. கார்த்திகைத்திங்களிற் பூத்துக் காய்க்கும் மரங்களோ வைகாசி அல்லது ஆனிமுதற் பழுத்து நறுஞ்சுவைக்கனிகளைத் தருகின்றன. இவ்வொட்டுமாமரங்கள் பூத்திருக்குங்கால் அவற்றினின்று சிலநாட்கள்வரையில் வருங் குளிர்ந்தமணமானது உளத்திற்கு அமைதியான இன்பத்தை ஊட்டுகின்றது

ஒட்டுமாமரங்களின் தீஞ்சுவையினை அறிந்தவர்கள், வாழை பலா நாரத்தை மாதுளை விளா முதலானவை எல்லா மரங்களின் கனிகளைவிட இவற்றையே மிகவும் விழைந்து பாராட்டுகின்றார்கள். உண்மையாகவே ஒட்டுமாங்கனிகளின் சுவை வேறெவ்வகைக் கனிகளுக்கும் இல்லை. ஆதலினாற்றான், குளிர்மிகுந்த ஐரோப்

பாதேயத்திலுள்ள வெள்ளைக்காரர்கள் மிகுந்த விலை கொடுத்து ஒட்டுமாங்கனிகளைத் தம்மூர்களுக்கு வருவிக்கின்றனர். சில காலங்களில் ஓர் ஒட்டுமாங்கனிக்குப் பதினைந்து ரூபாவரையில் விலைகொடுத்து வாங்குகிறார்கள் என்று கல்வியிற்சிறந்த ஒரு துரைமகன் எழுதியிருக்கின்றார். இவ்விந்திய நாட்டுக்கு மிகவுஞ் சேயவான தேயங்களுக்கு இவ்வொட்டுமாம்பழங்களைக் கொண்டு செல்லவேண்டுபவர்கள், சாடிகளில் தேனை நிரப்பி அத்தேனில் அப்பழங்களை அமிழ்த்திவைத்துக் கொண்டு போகின்றார்கள். இவ்விந்தியநாட்டிலுள்ள பெருஞ்செல்வர்களிற் சிலரும் ஒட்டுமாங்கனிகளிற் றமக்கு ஆராவேட்கை இருத்தலால், அவை கிடைப்பதில்லா மற்றைப் பருவ காலங்களிலும் அவற்றை யுண்டு இன்புறுதற் பொருட்டு, அங்ஙனமே அவற்றைத் தேன் நிறைத்த சாடிகளில் இட்டுவைத்துத், தாம் வேண்டுங்காலங்களில் எடுத்து அருந்துகின்றார்கள். முறைப்படியெடுத்துவைத்த தூய தேனில் எத்தகைய பச்சைப்பண்டங்களை இட்டு வைத்தாலும் அவை நெடுநாள்வரையிற் கெடாமல், இட்டக்கால் இருந்த பதப்படியேயிருக்குமென்று அங்ஙனஞ் செய்துபார்த்தவர்கள் சொல்லக்கேட்டிருக்கின்றேம்.

இனி, ஒட்டுமாம்பழங்களை விரும்பி அடுத்தடுத்து உண்பவர்கள் உடல்நலங் கெடாமைப்பொருட்டு, அவற்றை உண்டபின் காய்ச்சிய ஆவின்பாலைப் பருகுதல் வேண்டும். ஆனாலும், இவைதம்மைச் செரிக்கும் அளவறிந்து உட்கொள்பவர்கள் செழுமையான இரத்தம் ஊறப்பெற்று உடல்நல மனநலங்கள் வாய்ந்து திகழ்வர். அளவுக்குமேல் அவாவை அடக்காமல் அவையிற்றை உண்பவர்கள் வயிற்றுநோய் வயிற்றுக்கழிச்சலால் வருந்துவர். "அமிழ்தமேயானாலும் அளவறிந்துண்," "அளவுக்குமிஞ்சினல் அமிழ்தமும் நஞ்சாம்" என்னும் பழமொழிகள் நமதுடம்பின் நலத்திற்கு வேண்டுவவறிந்

துரைக்கும் உண்மைப் பொன்மொழிகளாகவே விளங்கு கின்றன.

இனிக், கொட்டைமாமரங்கள் நார் உள்ளவைகளா யிருப்பினும் அவற்றிலுந் தீஞ்சுவைக்கனிகள் உண்டு. எனினும், ஒட்டுமாங்கனிகள் மிகுதியாய்க் கிடைக்கக் கூடியகாலம் வளர வளர, ஏழை யெளியவர்களைத் தவிர ஏனையோரெல்லாரும் ஒட்டுக் கனிகளையே மிகுதியும் வாங்கி அயில்கின்றனர். மேலும், ஒட்டுமாமரங்கள் வர வர நாடெங்கும் மிகுதியாய்ப் பயிர்செய்யப்பட்டுப் பெருகுதலால், இருபது இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் அவை மிகுந்த விலைக்கு விற்றதுபோலில்லாமல், இப்போதவை நயமான விலைக்குக் கிடைக்கின்றன. அத னாற், கொட்டைமாம்பழங்கள் இந்நாளில் மிகுதியாய் விற்கக் காணோம். என்றாலும், ஊறுகாய் செய்வதற்குப் பெரும்பாலுங் கொட்டைமாங்காய்களையே எல்லாரும் பயன்படுத்துகின்றனர். மாங்கொட்டைகளையும் இராக் காலக் குழம்புகளுக்குச் சைவர்கள் பயன்படுத்துகின்றார் கள். மாம்பருப்புகள் வயிற்றுளைச்சலைப் போக்குதற்குச் சிறந்தமருந்தாக எளியமக்களாற் பயன்படுத்தப் படு கின்றன.

இனி, யாங்கள் ஒட்டுமாம்பழங்களைப் பழங்களாக வே பயன்படுத்தியதுடன், அவற்றின் காய்களையும் பருப் புக்குழம்பு, வெல்லப்பாகு, தயிர்ப்பச்சடி முதலியவற்றிற் சேர்த்து அருந்திப்பார்த்ததில், அவை இவ்வகையிலுங் குழைவுஞ் சுவையும் மிக்கனவாய் இருத்தல்கண்டு உவப் புற்றேம். ஊறுகாய் இட்டாலும் ஒட்டுமாங்காய்கள் களிப் பாய் நாவுக்கு நன்சுவை விளைக்கின்றன. இங்ஙனம் பல வகையாலும் பயன்பட்டு நம்நாட்டவரை இன்புறுத்தும் மாமரங்களை நம்மனோர்க்கு வழங்கிய இறைவன் றிருவரு ளுக்கு நம்முடைய நன்றியையும் வணக்கத்தையுஞ் செலுத்துவாமாக!

அறிவும் உழைப்பும் விடாமுயற்சியும்

உழைப்பும் விடாமுயற்சியும் உடைய அறிவாளிகள் சிலர் ஆங்காங்குத் தோன்றுவதனாலேயே மக்கள் வாழ்க்கையானது மேன்மேல் அறிவும் இன்பமுந் தருந்தகைத்தாய் நடைபெறுகின்றது. அத்தன்மையரான அறிஞர் தோன்றாத மிகப்பழைய காலங்களில் நம்முன்னோர்கள் எங்ஙனம் உயிர்வாழ்ந்தனரென்பதைப் பழைய மக்கள்வரலாறு நுவலும்நூல்களில் (Anthropology) நாம் படித்துப் பார்ப்பமாயின், நந் நெஞ்சங் கலங்காதிராது. நாடோறும் உண்ணுதற்குச் செவ்வையான உணவும் உடுக்கக் கூறையும் இன்றி அவர்கள் பட்டபாடு நினைக்கநினைக்கப் பெருந்திகிலை உண்டுபண்ணுகின்றது. வயிற்றுக்கு உணவுதேடித் தந்து தமது உடலை ஓம்புவதே அவர்கட்கு அந்நாளில் ஓயாப் பெருமுயற்சியா யிருந்தது. இப்போதுள்ள யானைகளைவிடப் பன்மடங்கு பெரியவான 'மாமதம்' (mammoth) என்னும் பெரிய யானைகள் அந்நாளில் மந்தை மந்தையாக இருந்தன. அவ்வியானைகளை யொப்பவே உருவிற் பெரியவான கல்யானைகளுங், கொடும்புலிகளும், அரிமாக்களும், மலைப்பாம்புகளும், பெருமுதலைகளும், பெருங்கழுகுகளுங், கொடும்பெருங் குரங்குகளுங், கடல்நீரின் மட்டுமன்றி நிலத்தின்மேலும் வந்துலவும் பெரிய பெரிய கடல்விலங்குகளும் இம்மாநிலத்தே திரிந்தன. அவற்றிடையேயிருந்து உயிர்பிழைத்த பண்டைநாள் மக்கள் இருக்க இல்லம் அமைக்கத் தெரியாதவர்கள்; மலைக்குகைகளையும் மரப்பொந்துகளையும் மர உச்சிகளையுமே இருப்பிடமாய்க்கொண்டவர்கள். நெடுங்காலம் வரையில் தமதுடம்பைக் குளிரும் வெப்பமுந் தாக்காமல், தழைகளாலேனும் மரப்பட்டைகளாலேனும் விலங்கின் தோல்களாலேனும் மறைத்துக் கொள்ளும் வகை தெரியாதிருந்தவர்கள். இத்துணை இடர்ப்பாட்டிற் சிறு சிறு கூட்டத்தினரா யிருந்த அப்பண்டைமக்கள்,

தமக்குந் தம்மைச்சேர்ந்தார்க்கும் உணவுதேடும்பொருட்டுக் காடுகளிலும், மலைகளிலுங், கடலோரம் யாற்றோரங் களிலுஞ் சென்றக்கால், அக்கொடிய பெருவிலங்குகளால் அவர்கள் எவ்வளவு துன்புறுத்தப்பட் டிருக்கவேண்டும். அவற்றோடு போராடியதில் எத்தனைபேர் மடிந்திருக்க வேண்டும்! அவர்கள் எல்லாருமே அக்கொடுவிலங்கு களின் போராட்டத்தில் மாண்டு மடிந்துபோயிருந்தால், நாமெல்லாம் இங்கே தலைக்காட்டிப் பிறந்திருத்தல்கூடுமோ! அப்பழையபோராட்டத்தில் அவ்விலங்கினங்களுக் குத் தப்பிப்பிழைக்கும் வகை கண்டறியும்பொருட்டுத் தம் அறிவையும் விடாமுயற்சியையும் பயன்படுத்தி அவற்றைத் தப்பி யுயிர்வாழ்ந்த சிலராயினும் வழிவழித் தோன்றினமையா லன்றோ நாம் இஞ்ஞான்று நாகரிகத் திற் சிறந்து இன்பவாழ்க்கையில் வாழ்கின்றோம்?

அப்பண்டைமக்கட் சிறுகூட்டத்தில் ஒரு சிலர் ஏனையோரிலுஞ் சிறிது அறிவுவிளக்கம் உடையராகித், தம்மோடு ஓயாப்போர் மலைந்த அக்கொடுவிலங்குகளைக் கொல்லுதற்கு வலியதீக்கற்களிலிருந்து கத்திகளும் மழுப் படைகளும் அம்புகளுஞ் செய்யக் கற்றுக்கொண்ட காலந் தொட்டும்; அதன்பின் அப்படைகளைக்கொண்டு அவ் விலங்குகளைக் கொன்று அவைதம் இனங்கள் பின்னர் அச்சத்தால் தம்மையணுகாமல் அகன்றோடிவிடத் தாங் காடுகளிலும் மலைகளிலும் அச்சமின்றி யுலவி ஆங்காங் குள்ள காய்களையுங் கனிகளையுங் கிழங்குகளையும் வித் துக்களையும் இலைகளையும் மிகுதியாய்ப் பெற்றுண்டும், மரக்கோடுகள் பொந்துகளிற் கிடைத்த தேனையும் மலைச் சுனைகள் மலையருவிகள் கான்யாறுகள் மடுக்களிற் பெற்ற நீரையும் பருகியும் நாளுக்குநாள் உடல்நல மனநலங் களிற்சிறந்து அவரது கால்வழி பெருகத்துவங்கிய காலந் தொட்டும்; அதன்பிற் றம்மை யெதிர்த்துத் தம்மாற் கொல்லப்பட்ட விலங்கின் தசைகள் மலைப்பாறைகண்

மேற் கிடந்து வெயில் வெப்பத்தால் வெதுப்பப்பட்டுத்
தின்னுதற் கேற்ற மணமுஞ் சுவையும் வாய்ந்தனவா
தலைக் கண்டுகொண்ட அம்மக்களில் வேறு சிலர்,
வெயிலைப்போல் வெய்யவாய்ச் சுடும் நெருப்பு ஒன்று
உண்டென்பதைத் தாந் தீக்கல்லிலிருந்து கத்தி மழு முத
லான கருவிகள் அமைத்தக்காற் பறந்த தீப்பொறிகளால்
அறிந்து, அக்கற்களை ஒன்றோடொன்று மோதியுண்டாக்
கிய தீயிற் பிறகு அவ்விலங்கின் தசைகளை வதக்கிச்
சுட்டுத் தின்னத் தெரிந்த காலந்தொட்டும்; பறவையினங்
கள் தாங் குஞ்சுபொரிக்கும் பருவம் அண்முதலும், நார்
களாலும் மரக்குச்சிகளாலும் மரப்பஞ்சுகளாலுங் கூடு
கள் கட்டி அவற்றினுள்ளிருந்து முட்டையிட்டுக் குஞ்சு
பொரித்து இனிதுவாழ்தலை உற்றுநோக்கிய அப்பழைய
மக்களிற் பின்னுஞ்சிலர் தாமும் அப்பறவைகளைப்போல்
மரக்கொம்புகள் வளார்கள் நார்கள் இலைகளாற் சிறு சிறு
குடில்கள் அமைத்து அவற்றுட் டாமுந் தம்மக்களும்,
வெயில் மழை பனி பனிக்காற்று முதலியவைகளால்
அலக்கணுறாமல் இனிது வாழத்தெரிந்த காலந்தொட்டும்;
மழையில் நனையாமலுங் குளிரில் நடுங்காமலும் பறவை
கள் விலங்குகள் உடம்பெங்கும் மயிர்ப்போர்வையால்
நன்குமூடப்பட்டிருத்தலைக் கருதிப்பார்த்த அப்பண்டை
மாந்தரிற் பின்னுஞ்சிலர் தாமுந் தாங்கொன்ற விலங்கு
களின்றோலை உரித்தெடுத்து அவற்றின்மேலுள்ள மயி
ரைச் சீவாமற் றம்மேல் அவைதம்மைப் போர்த்துக்
கொள்ளத் தெரிந்த காலந்தொட்டும்; அப்பறவைகளும்
அவ்விலங்குகளுந் தம்மெண்ணங்களைத் தமக்குட் சிற்
சில ஒலிகளால் அறிவித்துக்கொள்ளுதலைப் பலகாலும்
உற்றுநோக்கி வியந்த அம்மாந்தரில் மேலுஞ் சிலர்தாமும்
அவைபோற் சிற்சில ஒலிகளை எழுப்பித் தங்கருத்தைத்
தம்மனோர்க் கறிவிக்கத்துவங்கிய காலந்தொட்டும் நம்
முதுமக்களின் வாழ்க்கையானது வரவர நாகரிகத்தில்

வளர்ந்தோங்கி வரலாயிற்றென்பதை நாங் கருத்திற் பதித்தல்வேண்டும்.

அங்ஙனம் நம்பண்டைமக்கள் தமதறிவைமேலுக்குமேற் பயன்படுத்தி உழைப்பும் விடாமுயற்சியும் உடையராய் நடந்திரா விட்டால், மக்கட் பூண்டென்பதேயொன்று சுவடில்லாமல் மாய்ந்து மறைந்துபோயிருக்குமென்பதை நாஞ்சொல்லுதலும் வேண்டுமோ? அவ்வாறு அவர்கள் இந்நிலவுலகிற் றோன்றிய காலம்முதற் சிறிதும் மடிந்திராமல் அறிவும் முயற்சியும் உடையராய் ஒழுகி வாழ்க்கைசெலுத்திவந்த இறந்தகால நிகழ்ச்சியினை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கப்பார்க்க, நாம் உயிரோடிருக்கும் இந்நிகழ்காலத்தும், நமக்குப் பின் நம்மரபில் வருவார் உயிர் வாழும் எதிர்காலத்தும் எல்லாரும் நாளுக்குநாள் எவ்வளவு அறிவும் எவ்வளவு முயற்சியுமுடையராய் ஒழுகுதல் வேண்டுமென்பது விளங்காமற்போகுமோ?

இனி, அறிவும் உழைப்பும் முயற்சியும் என்னும் மூன்றனுள் அறிவை மேன்மேற் பெருக்கினாலல்லாமல், உழைப்பும் முயற்சியும் மிக்கபயனைத் தரா. நாடோறுங் காலையில் எழுந்து மாலைவரையில் உழுதொழிலைச் செய்வோனுஞ், சரக்குவண்டியிழுப்போனும், யாற்றிற் படகு செலுத்துவோனுங், காட்டில் விறகுவெட்டி விற்போனுந் தாம் வழக்கமாய் மேற்கொண்ட அவ்வுழைப்புக்குமேற் றமதறிவைப்பெருகச்செய்வதில் அவாவில்லாதவர்களாய் நாட்கழிப்பாராயின், அவரது செயல், நெற்குத்தும் பொறி, மாவரைக்கும் பொறி, நீர்இறைக்கும் பொறி, வண்டியீர்க்கும் பொறி முதலியவற்றின் அறிவில்லாச் செயலையே ஒப்பதாய்விடும். ஆகவே, கடுமையானதோர் உழைப்பிற் புகுந்திருக்கும்போதும் அதனை மேன்மேல் அறிவுடன்செய்து பயன்படுத்துவதோடு, அதுசெய்தநேரம் போக மிச்சமான நேரத்தை உயர்ந்த அறிவுடையோர் செய்த நூல்களைப்பயல்வதிலும் பயன்படுத்தல்வேண்டும்.

ஏனெனில், அறிவை மேன்மேற் பெருக்குவதற்கு ஏற்ற வழி, அறிவின் மிக்கார் இயற்றிய நூல்களை இடையறாது பயில்வதே யாகும். மணற்கேணியினைத் தோண்டத் தோண்ட நீர் ஊறுதல்போல ஆன்றோர் நூல்களைக் கற்கக் கற்க அறிவு எல்லையின்றி வளராநிற்கும்.

"தொட்டனைத்தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு"

என்றார் திருவள்ளுவரும். அங்ஙனமே, வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாது வேண்டிய செல்வப்பொருளை ஈட்டு தற்குப் பலதுறைகளிற் புகுந்து பல்வகை முயற்சிகள் செய்வோரும், அம் முயற்சியளவில் தமதறிவைக் கரைகோலி மட்டுப்படுத்திவிடாமல், அம்முயற்சி யவிந்த நேரங்களில் விழுமிய அறிவு நூல்களைத் தொடர்பாகக் கற்று அறிவை விரிவுசெய்தல் வேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்யாக்கால், தமக்கு இரைவேண்டுங் காலத்துங் குஞ்சு பொரிக்குங்காலத்தும் மிக்க சுருசுருப்புடன் முயன்று, பின்னர் முயற்சி யற்று வாளா இருந்து கழியும் பறவைகள் முதலான சிற்றுயிர்களுக்கும் மக்கட்கும் வேற்றுமை இல்லையாய் விடும். இரைதேடித் தின்றபிற், சிற்சில காலங்களில் ஆணும் பெண்ணுமாய் மருவிச் சிறிது இன்புறும் அத்துணையே யன்றி, அதனின் மிக்க இன்பத்தைத் தொடர்பாக நுகர்தற்கேனும், அந் நுகர்ச்சியினைப் பயத்தற்கேற்ற அறிவினை மேன்மேற் றோற்றுவித்தற்கேனும் அச் சிற்றுயிர்கள் வல்லன அல்ல. மக்களோ தமக்கு அரிதின் வாய்த்த பகுத்தறிவின் மாட்சிகொண்டு தமது வாழ்க்கையில் வருந் துன்பங்களை வரவரக் குறைத்து, நாளுக்கு நாள் தாந் தொடர்பாக இன்பந் துய்த்தற்கேற்ற வழி துறைகளைத் தம்மறிவு முயற்சியாற் கண்டடைந்து வருகின்றனர். இவ்வாறு அறிவும் இன்பமும் நாளுக்குநாட் பெருகப்பெறும் மக்கள் வாழ்க்கைதான் நாகரிகவாழ்க்கை யென்றும், மற்று அவையிரண்டும் பெருகுதல் இல்

லாத மாக்களின் உயிர்வாழ்க்கையோ நாகரிகமில்லா வெற்றுயிர் வாழ்க்கையென்றும் வழங்கப்படும். தமக்குள்ள பகுத்தறிவினைப் பயன்படுத்துகின்றவர்களே **மக்கள்**; மற்று, அதனைப் பயன்படுத்தாதவர்களோ **மாக்கள்**. இந்த உண்மை முறையில் வைத்து நம்நாட்டவர் வாழ்க்கை நிலையினையும் மேல்நாட்டவர் வாழ்க்கை நிலையினையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்குங்கால், மேல்நாட்டவர் நிலையே மிகவும் பாராட்டற்பாலதான விழுப்பமுடைத்தாய் விளங்காநிற்கின்றது. நீராவிப்பொறி, அச்சுப்பொறி, காவல் விளக்கு (Safety lamp), மின்செய்தி (Electric telegraph), கம்பியில் செய்தி (Wirless message) முதலான பலவியப்புகளையெல்லாம் அரும்பாடுபட்டுத் தாங் கண்டறிந்த தல்லாமலுந், தாங்கண்ட அவ்வியப்புகளைக் கோடி கோடியாகப் பொருட்செலவு செய்து இம்மாநிலமெங்கும் பரப்பி, எல்லா மக்கள் இனமும் அவற்றின் பயனையெய்தி, முன்னே தமக்கிருந்த பல்பெருந் துன்பங்களெல்லாம் நீங்கி இன்புற்று வாழுமாறு பேருதவி புரிந்துவரும் மேனாட் டறிஞரின் அறிவுமுயற்சி, எல்லாமாந்தரின் நன்றியறிவுக்கும் இடனாய்த் திகழ்கின்றதன்றோ?

அங்ஙனம் மேனாட்டறிஞர் கண்டறிந்து பரப்பிய பல்பெரும் பொறிகளில், நூல்நூற்கும் பொறியும் மிக்கதொரு பயனை உலகிற்குவிளைத்த வியத்தகுசிறப்புவாய்ந்ததாகும். இதனை ஓவாது அறிவுமுயன்று கண்டுபிடித்த மேலோர் **ஆர்க்குரையர்** (Arkwright) என்னும் பெயரினராவர். இவர்க்கு முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்னேயிருந்த வேறு இருவர் நூற்கும்பொறிகளை வருந்தியமைத்தனராயினும், அவை முற்றுந் திருத்தமாக அமைக்கப்படாமையால் அவை தொழிற்படுத்தப்பட்டக்காற் செவ்வனே இயங்காமல் வீணாய்ப்போயின. மற்று, ஆர்க்குரையரோ தமக்கு முன்னேயிருந்தார் கண்டுபிடித்தவைகளில் இருந்த குறைபாடுகளை யெல்லாம்நீக்கி, மிகவுந்

திருத்தமானதொரு முறையிற் றமே புதுவதாக ஒரு 'நூற் பொறி'யினைச் செய்துமுடித்தார்.

ஆர்க்குரையர், பெரும்பாலும் ஏனைப்பெரியாரைப் போற், றாழ்ந்தகுடியிற்றோன்றியவர். இவர் கி.பி. 1732-ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்தின் கண்ணதான 'பிரத்தன்' (Preston) என்னுந் துறைமுகப்பட்டினத்திற் பிறந்தார். இவர்தம்பெற்றோர்களோ மிகவும் ஏழைமையான நிலையி லிருந்தார்கள். அவர்கட்குப்பிறந்த பதின்மூன்று பிள்ளை களுள் இவர் கடைசிப்பிள்ளை யாவர். இவர் பள்ளிக் கூடத்திற்சென்று கல்விபயின்றதேயில்லை; இவர் கற்றுக் கொண்டதெல்லாம் இவர் தாமாகவே முயன்று கற்ற தொரு சிறுகல்வியாகும்; தமது முடிவுகாலம்வரையில் மிகவுந் தொல்லைப்பட்டே இவர் ஏதும் எழுதக்கூடிய வராய் இருந்தனர். இவர் சிறுபிள்ளையா யிருந்தஞான்று, ஓர் அம்பட்டனிடத்தில் தொழில் கற்றுக்கொள்ளுமாறு விடப்பட்டார். அதனை நன்குகற்றறிந்தபின், 'பொலுத் தான்' என்றும் ஊரில் தாம் அத்தொழிலை நடத்துதற்குச் சென்று, நிலத்தின் கீழ் உள்ளதோர் அறையைக் குடிக் கூலிக்கெடுத்து, அதன்மேல் "நிலத்தின் கீழ் அம்பட்ட னிடம் வாருங்கள், அவன் ஒரு பணத்திற்குச் சிரைக் கின்றான்" எனப் பலகையும் எழுதிக் கட்டிவிட்டார். அதனால், மற்றை அம்பட்டர்க்கு வருவாய் சுருங்கவே, அவர்களுந் தமது சிரைப்புக்கூலியை அந்த அளவுக்கே குறைக்கவேண்டியவரானார்கள். அதுகண்ட ஆர்க்குரை யர் தமதுதொழில்நன்குநடைபெறல்வேண்டி, "அரைப் பணத்திற்கு இங்கே திருத்தமான சிரைப்பு" எனப் பல கை எழுதிக் கட்டினார்.

இவ்வாறு சில ஆண்டுகள் கழித்தபின், அவர் அந் நிலவறையைவிட்டுத், தெருத்தெருவாய்த்திரிந்து மயிர் விற்பனைசெய்யுந் தொழிலை மேற்கொண்டார். அந்நாளில் மேல்நாட்டவர் தந் தலைக்குப் பொய்ம்மயிர் வைத்துப்

புனைந்துகொள்வது வழக்கம். அதனால், அஞ்ஞான்றை மயிர்வினைஞர் அத்தகைய பொய்ம்மயிர் முடிகள் செய்து விற்குந்தொழிலை மிகுதியாய் மேற்கொண்டிருந்தனர். ஆகவே, ஆர்க்குரையரும் அம்முடிகளின் பொருட்டுத் தலைமயிர் வாங்கி விற்றுவந்தார். இலங்காவூரிற் கூடுஞ் சந்தைகளில், தங் கூந்தலை நீளப்பின்னிவிடுதற்காகத் தலைமயிர் வாங்கவரும் மகளிர்க்கு இவர் மயிர்விற்பனை செய்ததில் நல்ல ஊதியத்தை அடைந்தார். அதுவல்லாமலும். இவர் ஒருசிறந்த மயிர்ச்சாயஞ் செய்து திறமையாக விற்றதிலிருந்தும் மிக்க ஊதியத்தைப்பெற்றார். இங்ஙனமெல்லாம் இத்துறையில் இவர் சுருசுருப்பாக முயன்றும், இவரது வாழ்நாட்செலவுக்குமேல் மிகுதியாய் வேறேதுங் கிடைத்திலது.

பின்னர்ச் சில ஆண்டுகளிலெல்லாம், பொய்ம்மயிர் புனையும் நடையும் மாறிவிடலாயிற்று. அதனாற், பொய்ம்மயிர்வினைஞ ரெல்லாரும் பெரிதும் இடருழக்கலானார்கள். ஆயினும், ஆர்க்குரையர் தமது முயற்சியை அத்துறையினின்றுந் திருப்பித், தமக்கு இயற்கையாய் வாய்ந்தபொறியமைக்கும்வழியிற்செலுத்தத்துவங்கினார். அஞ்ஞான்று, நூல்நூற்கும் பொறியொன்று அமைப்பதற்குப் பலர் பலவாறு முயன்றுகொண்டிருந்தனர். அது கண்ட ஆர்க்குரையர் தாமும் அத்துறையில் இறங்கினார். தாமாகவே கலையறிவிற் றேர்ச்சிபெற்ற மற்றைப்பெரியாரைப்போல், இவரும் முன்னமே தமக்குக் கிடைத்த ஒழிவுநேரங்களில், எப்பொழுதும் இயங்கவல்லதான ஒரு பொறியைப் புதிதுசெய்வதிற் றமது கருத்தைச் செலுத்திவந்தார்; அம்முயற்சியிலிருந்து நூற்கும் பொறியினை ஆக்குவது அவர்க்கு எளிதில் வந்து கைகூடிற்று.

அங்ஙனம் அதனை ஆக்கும் ஆராய்ச்சியிலேயே இவர் தமது கருத்தை முழுதும் ஈடுபடுத்தியிருந்தமையால், தமக்கு வழக்கமாயுள்ள தொழிலையும் பராமுகஞ்

செய்தனர்; அதனால், சிறிது மிச்சம்பிடித்து வைத்திருந்த பணத்தையுந் தொலைத்துவிட்டனர்; கொடிய வறுமையும் இவரைவந்துபற்றி நலிவதாயிற்று. இத்தறுவாயில் இவர்க்கு மணமாகியிருந்தது. இவர்தம் மனைவி, இவர் தம்முடைய காலத்தையுங் காசையும் வேண்டுமென்றே பாழாக்குவதாகக்கருதி மனம்பொறுதவளாய், ஒருநாள் தனக்குத் திடுமெனத்தோன்றிய மிக்கசினத்தால், தனது குடும்பத்திற்குவந்த வறுமையின் காரணத்தைப் போக்குவாள்போல், இவர் உருவாக்கிவைத்திருந்த மூலப்பொறிகளையெல்லாம் வலிந்தெடுத்து உடைத்தெறிந்தாள். ஆர்க்குரையரோ தாம் மேற்கொண்டதோர் அருமுயற்சியில் விடாப்பிடியும் மனக்கிளர்ச்சியும் வாய்ந்தவர்; ஆகவே, இவர் தம் மனைவிசெய்த இவ்வடாச்செயலைக்கண்டு அளவுக்குமிஞ்சிய மனநோக்காடுடையராய்,உடனே அவளை விட்டுப் பிரிந்துபோயினர்.

பிறகு, அயலூர்களில் இவர் செல்கையில், 'வாரிங்கதன்' (Warrington) என்னும் ஊரில் நாழிகைவட்டில் (கடிகாரம்) செய்வாரான 'கே' எனப்பெயரிய ஒருவரோடு இவர் பழக்கமானர். அவர், இவர் ஆக்கிய 'ஒவா இயக்கப்பொறி'யின் சில பகுதிகளைச் செய்வதற்கு உதவி புரிந்தார். ஆர்க்குரையர் சிகழிகை விற்குந் தொழிலை அறவே கைவிட்டுத், தாஞ் சமைத்தற்குப் புகுந்த நூற்பொறியை முற்றுந் திருத்தமாகச் செய்துமுடித்தலிலேயே கருத்தொருப்பட்டு நின்றார். அதனை முடித்த பின், அதன் முதற்படியினை இவர் சொல்லிக் காட்டிய வண்ணமே 'கே' என்பவர் செவ்வனே செய்தமைத்தார். அங்ஙனம் அமைத்த அப்பொறியைப், பிரத்தன்மா நகரின் கண்ணதான இலக்கண அறச்சாலையின் கூடத்திற் கொண்டுபோய் வைத்தார். இவர் தமக்குள்ள வறுமையாற் கந்தையாய்ப் போன உடைகளை உடுத்திருத்தல் கண்ட அவ்வூரவர் சிலர் தாம் ஒருங்குசேர்ந்துதவிய

பொருளாற் புதிய உடைசெய்து அவரை உடுப்பித்தனர். அதன்பிறகே இவர் தமது பொறியினைக் காட்டுங் கூடத்திற்குச் சென்றனர். ஆனாற், கையால் நூல் நூற்றுப் பிழைக்குந் தொழிலாளிகள் நிறைந்த அந் நகரத்தில் இவர் தமது நூற்பொறியைக் கொணர்ந்து காட்டுவது இடர் விளைப்பதொன்றாய்த் தோன்றியது. அவ்வறப்பள்ளிக்கூடத்துக்கு வெளியிலே அத்தொழிலாளிகள் இடையிடையே உறுமும் ஒலி கேட்டது. இதற்கு முன் ஒரு நூனுழிப்பொறி அமைத்த 'கே' என்பவரும், இராட்டினம் ஒன்றமைத்த எளிய 'ஆர்கிரிவரும்'தாம் ஆக்கிய அப் பொறிகளைப் பலர்க்குங் காட்டப்போன ஊர்களில் அவ்வூர்க் கலகக்காரரால், அவருடைய பொறிகள் உடைத்தெறியப்பட்டன. அந்நிகழ்ச்சிகளை நினைவு கூர்ந்த ஆர்க்குரையர் இனி இவ்வூரிற் றங்குவது தொல்லைக் கிடமாகுமென அஞ்சித், தமது பொறியை யெடுத்துக்கொண்டு அத்தகைய துன்பத்திற்கு அஞ்சவேண்டுவதில்லாத 'நாட்டிங்காம்' என்னும் நகருக்குப் போயினர்.

அங்கே சில நாள் வைகித், தமக்குப் பொருளுதவி செய்து, தமது நூற்பொறியைப் பயன்படுத்தத் தக்காரை இவர் நாடுகையில், அந்நகரில் மிக்க புகழ்உடைய ஒரு தொழில்நிலையத்தின் தலைவரும் பொறிகள் அமைப்பதிற்றிறமைவாய்ந்தவரும் ஆன 'இசுருதர்' (Strutt) என்பார் தமக்கு நண்பராகப்பெற்றார். இசுருதர் இவர் ஆக்கிய நூற்பொறியின் அமைப்பினைக் கண்டு மிகவும் வியந்து, தம்மொடு கூட்டாகச் சேர்ந்து நூற்குந்தொழில் நடாத்தும்படி இவரோடு ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார். அதுமுதல் இவர்க்கு நல்லகாலம் பிறந்தது. 1769-ஆம் ஆண்டில் ஆர்க்குரையர் பெயரினாலேயே அந்நூற்பொறிக்குரிமை வாங்கப்பட்டது. அதே ஆண்டில் 'ஜேம்ஸ்வாட்' என்பவர் புதிதுகண்டமைத்த 'நீராவிப் பொறி'க்கு உரிமை வாங்கப்பட்ட நிகழ்ச்சியும் ஒத்துக்

கொண்டமை பெரிதும் இறும்பூது பயப்பதாயிருக்கின்றது. அதன்பின், அந்நாட்டிங்காம் ஊரிலேதான் முதன் முதல் ஒரு பஞ்சாலை நிறுவப்பட்டது.

இவ்வளவிலே ஆர்க்குரையரின் பாடு முடிந்ததென்று சொல்லுதற்கிடமில்லை. தாம் இயற்றிய நூற்பொறி இயங்குங்கால் அதில் இவர் இன்னும் பல சீர்திருத்தங்கள் செய்யவேண்டியவரானார். ஓயாமல் அதிற் பலமாறுதல்களுந் திருத்தங்களுஞ் செய்தபடியாகவேயிருந்தார். அங்ஙனமெல்லாம் இவர் அதனைச் செப்பஞ் செய்து கொண்டுவந்த பின்னர்த்தான் அது செவ்வனே யியங்கிப் பயன்றருவதாயிற்று. இவ்வாறு அது செவ்வனே நடைபெறலானபின்னுஞ், சில ஆண்டுகள் வரையில் தன்னால் வருவாய்க்கிடமின்றி மனவயர்ச்சியினை உண்டாக்கியதன்றியும், அது தன் செலவுக்காக ஏராளமான பொருளையும் விழுங்கிவரலாயிற்று.

இவ்வாறு சில ஆண்டுகள் கடந்தபின், நன்மையுண்டாகி வருந் தறுவாயில், இலங்காமாகாணத்துக் கைந்நெசவுகாரர்கள், ஆர்க்குரையரது உரிமை நூற்பொறியை வலிந்துகைப்பற்றி உடைத்தெறிந்தனர். ஆர்க்குரையர் தொழிலாளிகட்குப் பகைஞர் என்றும் ஆங்காங்கு ஏசப்பட்டார். சோர்லி என்னும் ஊருக்கு அருகாமையில் இவர் அமைப்பித்த பஞ்சாலையினையும் அவ்வூர்க் கலகக்காரர்கள் இடித்தழித்தனர்; ஊர்காவற்காரர்களும் படைஞரும் அதனைத்தடுக்க எவ்வளவோ முயன்றும் பயன் படவில்லை. ஆர்க்குரையரின் பஞ்சாலையிற் செய்யப்பட்டு வெளிவந்த சரக்குகள், ஏனையோர் கொணர்ந்து விற்ற சரக்குகள் எல்லாவற்றினும் மிகச்சிறந்தனவாயிருந்தும், இலங்கா ஊரார் அவைதம்மை வாங்காமல் மறுத்துவிட்டனர். அதன்மேலும், இவருடைய பொறிகளுக்கு உரிமை கொடுப்பதனையும் அவ்வூரவர் மறுத்துவிட்டதுடன், இவரை அறமன்றத்திற்கு இழுத்து நசுக்கிவிடவுந் துணிந்

தனர். செம்மையுள்ளம் வாய்ந்தாரனைவரும் அருவருக்கு மாறு இவரது உரிமையினையும் அவர்கள் கவிழ்த்துவிட்டனர். வழக்குமுடிந்து இவர் தம் எதிரிகள் தங்கியிருந்த உணவுவிடுதி யோரமாய்ச் செல்கையில், அவர்களுள் ஒருவன் இவரது செவியிற்கேட்கும்படி "கடைசியாக நாம் பழைய அம்பட்டனைத் தொலைத்துவிட்டோம்" என உரக்கச்சொல்லினன்; அதற்கிவர் பொறுமையாய், "அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை; இன்னும் என்னிடஞ் சிரைக்குங்கத்தி மிச்சமாய் இருக்கின்றது; அதுகொண்டு நுங்களெல்லாரையுஞ் சிரைத்துவிடுவேன்" என மறுமொழிதந்தனர்.

பின்னர்ச் சிறிதுகாலத்தில் இவர் இலங்காவூர்முதற் பல இடங்களிற் புதிய பஞ்சாலைகள் அமைத்தனர். இசுருதருடன்கொண்ட கூட்டுத் தீர்ந்தபின் இருவருஞ் சேர்ந்து நடத்திய பஞ்சாலைகளும் இவருடைய கைக்கு வந்தன. இவருடைய பஞ்சாலைகளிலிருந்து போந்த சரக்குகள் தொகையிலுந் தன்மையிலும் விழுமியவாயிருந்தமையாற், சிறிதுகாலத்திலெல்லாம் நூல்வாணிகம் முழுதும் இவரது ஆட்சிக்கே உட்படலாயிற்று. ஏனைநூல் வணிகர் தொழில் முற்றும் இவரது ஆட்சிக்கீழ் வந்தமையால், இவரே சரக்குகளின் விலையை ஒருநிலையில் வைத்து உறுதிப்படுத்தினர்.

இவ்வாறாக ஆர்க்குரையர் தமக்குநேர்ந்த பல அல்லல்களின் இடையிலுஞ் சிறிதும் உளங்கலங்காதவராய்த், தாம் மேற்கொண்டதொரு சிறந்த முயற்சியிலேயே உறைத்துநின்றமையால், இவர் அவ்விடர்களை யெல்லாம் புறங்கண்டு, தமதரியமுயற்சியின் பயனை நன்கு பெறலானர். முதன்முதற் றாம்ஆக்கிய நூற்பொறிக்குப்பின் பதினெட்டாண்டுகள் கழித்துத், 'தெரிபி' மாகாணத்தினுள்ளாரால் இவர் பெரிதும் நன்குமதிக்கப்பட்டு, இவர் அவ்வூர்க்கு நாட்டாண்மைக்காரராகவும் ஏற்படுத்தப்

இருந்தது! பற்பல ஊர்களிலும் நகர்களிலும் உள்ள அன்பர்கள் தாந்தாமாகவே அடிகளின் அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவை, அடிகள் தமது சிந்தனைக் கட்டுரைகள் என்னும் நூலின் "விளக்க உரைக் குறிப்புகளில்" எழுதியிருக்குந் தமது வரலாற்றுக் குறிப்பைக் கொண்டு தெரிந்துகொண்டு, விழாக் கொண்டாடலாயினர்கள்.

வாழ்த்துங் காணிக்கையும் அனுப்பியவர்கள்

பாகனேரி "பொருள் வணிக இளைஞர் கழகத்'தின் தலைமை அமைச்சர் திரு. S. T. கண்ணப்பன் அவர்கள் அவ்வூர் அன்பர்கள்பாலிருந்து திரட்டி வாழ்த்துடன் அனுப்பிய தொகை ரூ 66-4-0. 23-10-1936.

பர்மாவில், கையான்பியான் என்னும் ஊரில் R. M. L. K. R. கடையிற் கணக்காளரா யிருக்குந் திரு. சொ. லிங்கேஸ்வரன் அவர்கள் வாழ்த்துடன் அனுப்பியது ரூ 5. 25-8-1936.

சைகோன் ஊரிலுள்ள திரு. S. P. K. A. காசி விசுவநாதன் அவர்கள் அவ்வூரன்பர்கள்பாலினின்றுந்திரட்டி வாழ்த்துடன் அனுப்பி வைத்த தொகை ரூ 31. 25-8-1936.

சிதம்பரம் R. C. T. H. உயர்தரக் கல்விச்சாலைத் தமிழாசிரியர் திரு. வி. மு. சோமசுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள் அவ்வூர் அன்பர்கள்பாலினின்றுந்திரட்டி வாழ்த்துடன் அனுப்பிய தொகை ரூ 35. 26-8-1936.

இரங்கூனை அடுத்த கம்பைப் "பொருள் வணிகர் கல்விக்கழக" அமைச்சர்களான திரு. மு. சாத்தப்ப செட்டியாரவர்களும், திரு. மு. சோமசுந்தரஞ் செட்டியாரவர்களும் பர்மாவிலுள்ள அன்பர்கள்பாலிருந்து திரட்டி வாழ்த்துடன் அனுப்பி வைத்த தொகை ரூ 376-4-3. 27-10-1936.

தாது, ஆனி, ஆடி—"தாயகம்" ஆசிரியர் திரு. S. அருணசலம், துறையூர், "வாழ்த்துப்பா," "கட்டுரை."

1936 சூன், 13உ	அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தலைமைத் தமிழாசிரியர் திரு. S. சோமசுந்தர பாரதியார், M.A., B.L. "வேண்டுகோட் கட்டுரை"
20-உ	திரு. புண்ணிய மூர்த்தி முதலியார், திருச்சிராப்பள்ளி, "வேண்டுகோட் கட்டுரை"
27-உ	திரு. செ. ரா. இராமசாமிப் பிள்ளை யவர்கள், 'தமிழகம்,' 'விடுதலை'யில் "வாழ்த்தும் கட்டுரையும்."
சூலை 9-உ	திரு. மு. சாத்தப்ப செட்டியார் 'தனவணிக'னில் "வேண்டுகோட் கட்டுரை"
9-உ	"தனவணிகன்" இதழின் வேண்டுகோட் கட்டுரை.
10-உ	திரு. மு. சாத்தப்ப செட்டியார், "சுதந்தரன்" இதழிற் கட்டுரை.
13-உ	திரு. P. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள், பி. ஏ., பி. எல்., எம். எல். சி., வக்கில், நாகர் கோயில், "வாழ்த்து"
14-உ	திரு. தே. வீரராகவன் அவர்கள், தமிழாசிரியர், V. C. உயர்தரப் பள்ளிக்கூடம், ஓமலூர், "வாழ்த்துப்பா"
14-உ	வித்வான் திரு. வை. குஞ்சிதபாதம் பிள்ளை அவர்கள், தமிழாசிரியர் அரவங்காடு உயர்தர போர்டு பள்ளிக்கூடம், "வாழ்த்து"
15-உ	அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர்களுந் தமிழ் மாணவர்களும், அவைகூடித் தீர்மானித்து விடுத்த "வாழ்த்து"
15-உ	அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாராய்ச்சியாளர் திரு. இராகவையங்கார், கம்பிவழி 'வாழ்த்து'
15-உ	திரு. இலட்சுமணப் பிள்ளையவர்கள், பி. ஏ., இசையாசிரியர், திருவனந்தபுரம், கம்பிவழி "வாழ்த்து"
15-உ	ஔவைத் தமிழ்க் கழகம், திருவோத்தூர், "வாழ்த்துப்பா"

1936 ஜூலை 15	திரு. சொக்கலிங்கம் பிள்ளையவர்கள், தமிழாசிரியர், கோயம்புத்தூர், கம்பிவழி "வாழ்த்து"
15-உ	திரு. ஜே. ஜி. சுந்தரம் அவர்கள், தமிழாசிரி... கால்டுவெல் உயர்தரப் பள்ளிக்கூடம், தூத்துக்குடி, "கட்டுரை"
15-உ	Father ஞானப் பிரகாசர், நல்லூர், யாழ்ப்பாணம், கம்பிவழி "வாழ்த்து"
15-உ	தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கம், திருநெல்வேலி, 'வாழ்த்துத் தீர்மானம்"
15-உ	திரு. வ. நாராயண பிள்ளையவர்கள், திருநெல்வேலி, "விளம்பர வெளியீடு: தமிழ்மொழியின் தாதா"
15-உ	முசிறி, போர்டு உயர்தர பள்ளிக்கூட மாணவர் கல்வி வளர்ச்சி சங்கம், "வாழ்த்துத் தீர்மானம்"
20-உ	தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கக் கூட்டத்தில் திரு. எம். எஸ். பூரணலிங்கம் பிள்ளையவர்கள் பி. ஏ, எல் டி. "வாழ்த்துப்பா"
27-உ	மறைமலையடிகளின் அறுபதாம் ஆண்டு விழாக்கமிட்டி, இரங்கூன் தனவணிகன்.
ஆகஸ்டு 1	ஈரோடு, உயர்தரப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர் கூட்ட "வாழ்த்துரை"
1-உ	திரு. சி. த. செல்லப்பனவர்கள், கோலப்பிலா, மலாய்நாடு, "வாழ்த்துரை"
2-உ	மறைத் திரு. குக. மணிவாசக சரணலைய அடிகள், "வாழ்த்துப்பா"
5-உ	வித்வான் திரு. அ.மு. பரமசிவானந்தம் அவர்கள், "வாழ்த்துப்பா"
7-உ	விளாங்குடி, திருவள்ளுவர் நிலையம், "வாழ்த்து"
9-உ	இரங்கூன் தனவணிகனில் திரு. எஸ். நாராயணன் செட்டியார், "கட்டுரை"
12-உ	விடுதலையில், திரு. முருக இலக்குவன் அவர்களின் "நீண்ட வாழ்த்துப்பா"
13-உ	தனவணிகனில் மறைமலையடிகள் உருவப் படம்.
20-உ	தனவணிகனில், பரிசளிப்பு நிதிவிளக்கம்.
27-உ	தனவணிகனில், திரு. பாரதியார், திரு. K. ஆறுமுகம் என்பவர்களின் "கட்டுரை"
29-உ	திருவையாறு, அரசர் கல்லூரித் திருவள்ளுவர் தமிழ்மாணவர் கழகம், "வாழ்த்துத் தீர்மானம்"
செப்டம்பர் 3	தனவணிகனில், "கட்டுரை"
17-உ	தனவணிகனில், திரு. அரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள், "கட்டுரை"
அக்டோபர் 13	குளித்தலை, கம்பர் செந்தமிழ்ச்சங்க "வாழ்த்துத் தீர்மானம்"
13-உ	திரு. வி. சொக்கலிங்கசெட்டியார், ஷை சங்கத்திற் படித்த "வாழ்த்துப்பா"

THE OCEAN OF WISDOM

EDITED BY SWAMI VEDACHALAM

An English Bi-monthly dealing with the history, the religion, the philosophy, and the literature of the Tamil country.

Each number contains 32 pages demy, and each subject when completed forms into a regular treatise.

The price of the 1st vol. Rs 3 - 8 as; postage extra.

The subscription for the 2nd vol. is Rs 6; postage 4 as extra; both must be paid in advance. Please send your subscription to the T. M. Press, Pallavaram.